

Tekst ustawy ustalony ostatecznie po rozpatrzeniu poprawek Senatu

USTAWA z dnia 19 sierpnia 2011 r.

o usługach płatniczych^{1) 2)}

Dział I Przepisy ogólne

Art. 1.

Ustawa określa zasady świadczenia usług płatniczych, w tym:

- 1) warunki świadczenia usług płatniczych, w szczególności dotyczące przejrzystości postanowień umownych i wymogów w zakresie informowania o usługach płatniczych;
- 2) prawa i obowiązki stron wynikające z umów o świadczenie usług płatniczych, a także zakres odpowiedzialności dostawców z tytułu wykonywania usług płatniczych;
- 3) zasady prowadzenia działalności przez instytucje płatnicze i biura usług płatniczych, w tym za pośrednictwem agentów tych podmiotów, oraz zasady sprawowania nadzoru nad tymi podmiotami.

Art. 2.

Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) agent – osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, działającą w imieniu i na rzecz instytucji płatniczej albo biura usług płatniczych w zakresie świadczenia usług płatniczych;

¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającą dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającą dyrektywę 97/5/WE (Dz. Urz. UE L 319 z 05.12.2007, str. 1, z późn. zm.).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, ustawę z dnia 14 grudnia 1995 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawę z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, ustawę z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, ustawę z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami, ustawę z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe, ustawę z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych, ustawę z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawę z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej z ustawę z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz ustawę z dnia 25 marca 2011 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych.

- 2) bazowa stopa procentowa – stopę procentową pochodzącą z publicznie dostępnego źródła, która może być zweryfikowana przez obie strony umowy o świadczenie usług płatniczych;
- 3) bliskie powiązania – bliskie powiązania w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 15 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.³⁾), zwanej dalej „ustawą – Prawo bankowe”;
- 4) data waluty – moment w czasie, od którego lub do którego dostawca nalicza odsetki od środków pieniężnych, którymi obciążono lub uznano rachunek płatniczy;
- 5) dzień roboczy – dzień roboczy odpowiednio dostawcy płatnika lub dostawcy odbiorcy;
- 6) goszczące państwo członkowskie – państwo członkowskie inne niż macierzyste państwo członkowskie, w którym dostawca świadczy usługi płatnicze, w tym za pośrednictwem agenta prowadzącego działalność w tym państwie lub przez znajdujący się w tym państwie oddział;
- 7) grupa:
 - a) jednostkę dominującą wraz z jednostkami zależnymi oraz:
 - jednostką, w której jednostka dominująca lub jej jednostka zależna posiadają udziały albo akcje, lub
 - jednostką współzależną,
 - b) jednostki powiązane w ten sposób, że więcej niż połowa członków organu zarządzającego, nadzorującego lub organów administrujących danej jednostki jednocześnie pełni funkcje kierownicze lub jest członkami organu nadzorującego lub organu administrującego innej jednostki, lub
 - c) jednostki powiązane w ten sposób, że dana jednostka ma wpływ na kierowanie polityką finansową i operacyjną innej jednostki;
- 8) hybrydowe biuro usług płatniczych – biuro usług płatniczych wykonujące oprócz usług płatniczych inną działalność gospodarczą;
- 9) hybrydowa instytucja płatnicza – instytucję płatniczą wykonującą oprócz usług płatniczych inną działalność gospodarczą;
- 10) instrument płatniczy – zindywidualizowane urządzenie lub uzgodniony przez użytkownika i dostawcę zbior procedur, wykorzystywane przez użytkownika do złożenia zlecenia płatniczego;
- 11) instytucja płatnicza – krajową instytucję płatniczą i unijną instytucję płatniczą;

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 126, poz. 1070, Nr 141, poz. 1178, Nr 144, poz. 1208, Nr 153, poz. 1271, Nr 169, poz. 1385 i 1387 i Nr 241, poz. 2074, z 2003 r. Nr 50, poz. 424, Nr 60, poz. 535, Nr 65, poz. 594, Nr 228, poz. 2260 i Nr 229, poz. 2276, z 2004 r. Nr 64, poz. 594, Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 870, Nr 96, poz. 959, Nr 121, poz. 1264, Nr 146, poz. 1546 i Nr 173, poz. 1808, z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 85, poz. 727, Nr 167, poz. 1398 i Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 157, poz. 1119, Nr 190, poz. 1401 i Nr 245, poz. 1775, z 2007 r. Nr 42, poz. 272 i Nr 112, poz. 769, z 2008 r. Nr 171, poz. 1056, Nr 192, poz. 1179, Nr 209, poz. 1315 i Nr 231, poz. 1546, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 42, poz. 341, Nr 65, poz. 545, Nr 71, poz. 609, Nr 127, poz. 1045, Nr 131, poz. 1075, Nr 144, poz. 1176, Nr 165, poz. 1316, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323 i Nr 201, poz. 1540, z 2010 r. Nr 40, poz. 226, Nr 81, poz. 530, Nr 126, poz. 853, Nr 182, poz. 1228 i Nr 257, poz. 1724 oraz z 2011 r. Nr 72, poz. 388, Nr 126, poz. 715, Nr 131, poz. 763 i Nr 134, poz. 779 i 781.

- 12) jednostka – jednostkę w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2009 r. Nr 152, poz. 1223, z późn. zm.⁴⁾), zwanej dalej „ustawą o rachunkowości”;
- 13) jednostka dominująca – jednostkę dominującą w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 37 ustawy o rachunkowości;
- 14) jednostka współzależna – jednostkę współzależną w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 40 ustawy o rachunkowości;
- 15) jednostka zależna – jednostkę zależną w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 39 ustawy o rachunkowości;
- 16) krajowa instytucja płatnicza – osobę prawną, która zgodnie z art. 60 ust. 1 uzyskała zezwolenie na prowadzenie działalności w charakterze instytucji płatniczej;
- 17) macierzyste państwo członkowskie – państwo członkowskie, na terenie którego dostawca ma swoją siedzibę albo, jeżeli dostawca nie posiada siedziby zgodnie z właściwym dla niego prawem państwa członkowskiego, państwo członkowskie, w którym znajduje się jego główne miejsce wykonywania działalności;
- 18) odbiorca – osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, będącą odbiorcą środków pieniężnych stanowiących przedmiot transakcji płatniczej;
- 19) oddział – oddział w rozumieniu art. 5 pkt 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.⁵⁾), zwanej dalej „ustawą o swobodzie działalności gospodarczej”, przy czym w przypadku unijnej instytucji płatniczej wszystkie jej oddziały znajdujące się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uznaje się za jeden oddział;
- 20) osoba zarządzająca – członka zarządu instytucji płatniczej lub biura usług płatniczych, a w przypadku instytucji lub biura nieposiadających zarządu – osobę odpowiedzialną za zarządzanie tą instytucją lub biurem niepodlegającą służbowo innej osobie, przy czym w przypadku hybrydowej instytucji płatniczej lub hybrydowego biura usług płatniczych – odpowiednio właściwego członka zarządu lub osobę odpowiedzialną za zarządzanie działalnością takiej instytucji lub biura w zakresie usług płatniczych;
- 21) państwo członkowskie – państwo członkowskie Unii Europejskiej albo państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;
- 22) płatnik – osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, składającą zlecenie płatnicze;
- 23) pojedyncza transakcja płatnicza – transakcję płatniczą nieobjętą umową ramową;

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1241 i Nr 165, poz. 1316, z 2010 r. Nr 47, poz. 278 oraz z 2011 r. Nr 102, poz. 585.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 239, poz. 1593 oraz z 2011 r. Nr 85, poz. 459, Nr 106, poz. 622, Nr 112, poz. 654, Nr 120, poz. 690, Nr 131, poz. 764, Nr 132, poz. 766 i Nr 153, poz. 902.

- 24) przedsiębiorca – przedsiębiorcę w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej;
- 25) rachunek płatniczy – rachunek prowadzony dla jednego lub większej liczby użytkowników służący do wykonywania transakcji płatniczych, przy czym przez rachunek płatniczy rozumie się także rachunek bankowy oraz rachunek członka spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej, jeżeli rachunki te służą do wykonywania transakcji płatniczych;
- 26) referencyjny kurs walutowy – kurs walutowy udostępniany przez dostawcę usług płatniczych lub pochodzący z publicznie dostępnego źródła;
- 27) system płatności – system transferu środków pieniężnych oparty na formalnych i znormalizowanych regułach i wspólnych zasadach dotyczących przetwarzania, rozliczeń lub rozrachunku transakcji płatniczych, a w szczególności system autoryzacji i rozliczeń w rozumieniu art. 2 pkt 17 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. Nr 169, poz. 1385, z późn. zm.⁶⁾), zwanej dalej „ustawą o elektronicznych instrumentach płatniczych”, oraz system płatności w rozumieniu art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2010 r. Nr 112, poz. 743), zwanej dalej „ustawą o ostateczności rozrachunku”;
- 28) środki porozumiewania się na odległość – środki, które mogą być wykorzystane do zawarcia umowy o usługę płatniczą, które nie wymagają jednoczesnej obecności dostawcy i użytkownika;
- 29) transakcja płatnicza – zainicjowaną przez płatnika lub odbiorcę wpłatę, transfer lub wypłatę środków pieniężnych;
- 30) trwałe nośnik informacji – nośnik umożliwiający użytkownikowi przechowywanie adresowanych do niego informacji w sposób umożliwiający dostęp do nich przez okres odpowiedni do celów sporządzenia tych informacji i pozwalający na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci;
- 31) umowa ramowa – umowę o usługę płatniczą regulującą wykonywanie indywidualnych transakcji płatniczych, która może zawierać postanowienia w zakresie prowadzenia rachunku płatniczego;
- 32) unijna instytucja płatnicza – osobę prawną, której właściwe organy nadzorcze wydały zezwolenie na świadczenie usług płatniczych;
- 33) unikatowy identyfikator – kombinację liter, liczb lub symboli określoną przez dostawcę dla użytkownika, która jest dostarczana przez jednego użytkownika w celu jednoznacznego zidentyfikowania drugiego biorącego udział w danej transakcji płatniczej użytkownika lub jego rachunku płatniczego;
- 34) użytkownik – osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, korzystającą z usług płatniczych w charakterze płatnika lub odbiorcy;
- 35) właściwe organy nadzorcze – władze innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich uprawnione na mocy obowiązujących w tych pań-

⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 91, poz. 870 i Nr 96, poz. 959, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, z 2008 r. Nr 171, poz. 1056 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97.

stwach przepisów do wydawania zezwolenia na wykonywanie usług płatniczych przez unijne instytucje płatnicze;

- 36) zlecenie płatnicze – oświadczenie płatnika lub odbiorcy skierowane do jego dostawcy zawierające polecenie wykonania transakcji płatniczej;
- 37) znaczny pakiet akcji lub udziałów – akcje lub udziały w ilości:
 - a) oznaczającej posiadanie przez jednostkę bezpośrednio lub pośrednio co najmniej 10% kapitału innej jednostki,
 - b) uprawniającej jednostkę do wykonywania praw z co najmniej 10 % głosów w organie stanowiącym innej jednostki lub
 - c) dającej inne prawa do kapitału jednostki w sposób umożliwiający wywieranie wpływu na kierowanie jej polityką finansową i operacyjną.

Art. 3.

1. Przez usługi płatnicze rozumie się działalność polegającą na:
 - 1) przyjmowaniu wpłat gotówki i dokonywaniu wypłat gotówki z rachunku płatniczego oraz wszelkie działania niezbędne do prowadzenia rachunku;
 - 2) wykonywaniu transakcji płatniczych, w tym transferu środków pieniężnych na rachunek płatniczy u dostawcy użytkownika lub u innego dostawcy:
 - a) przez wykonywanie usług polecenia zapłaty, w tym jednorazowych poleceń zapłaty,
 - b) przy użyciu karty płatniczej lub podobnego instrumentu płatniczego,
 - c) przez wykonywanie usług polecenia przelewu, w tym stałych zleceń;
 - 3) wykonywaniu transakcji płatniczych wymienionych w pkt 2, w ciężar środków pieniężnych udostępnionych użytkownikowi z tytułu kredytu, a w przypadku instytucji płatniczej – kredytu, o którym mowa w art. 74 ust. 3;
 - 4) wydawaniu instrumentów płatniczych;
 - 5) zawieraniu umów z przedsiębiorcami o przyjmowanie zapłaty przy użyciu instrumentów płatniczych;
 - 6) świadczeniu usługi przekazu pieniężnego;
 - 7) wykonywaniu transakcji płatniczych, w przypadku których zgoda płatnika na wykonanie transakcji udzielana jest przy użyciu urządzenia telekomunikacyjnego, cyfrowego lub informatycznego, a płatność przekazywana jest jedynie pośrednikowi pomiędzy użytkownikiem zlecającym transakcję płatniczą a odbiorcą.
2. Polecenie zapłaty oznacza usługę płatniczą polegającą na obciążeniu określoną kwotą rachunku płatniczego płatnika na skutek transakcji płatniczej zainicjowanej przez odbiorcę, dokonywanej na podstawie zgody, której płatnik udzielił odbiorcy, dostawcy odbiorcy lub dostawcy płatnika.
3. Usługa przekazu pieniężnego oznacza usługę płatniczą świadczoną bez pośrednictwa rachunku płatniczego prowadzonego dla płatnika, polegającą na transferze do odbiorcy lub do innego dostawcy przyjmującego środki pieniężne dla odbiorcy środków pieniężnych otrzymanych od płatnika lub polegającą na przyjęciu środków pieniężnych dla odbiorcy i ich udostępnieniu odbiorcy.

Art. 4.

1. Działalność w zakresie świadczenia usług płatniczych może być wykonywana wyłącznie przez dostawców usług płatniczych, zwanych dalej „dostawcami”.
2. Dostawcą może być wyłącznie:
 - 1) bank krajowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy – Prawo bankowe;
 - 2) oddział banku zagranicznego w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 20 ustawy – Prawo bankowe;
 - 3) instytucja kredytowa w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy – Prawo bankowe i odpowiednio oddział instytucji kredytowej w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 18 ustawy – Prawo bankowe;
 - 4) instytucja pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych;
 - 5) oddział podmiotu świadczącego w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim, zgodnie z prawem tego państwa, pocztowe usługi płatnicze, uprawnionego zgodnie z prawem tego państwa do świadczenia usług płatniczych oraz Poczta Polska Spółka Akcyjna w zakresie, w jakim odrębne przepisy upoważniają ją do świadczenia usług płatniczych;
 - 6) instytucja płatnicza;
 - 7) Europejski Bank Centralny, Narodowy Bank Polski, zwany dalej „NBP”, oraz bank centralny innego państwa członkowskiego – gdy nie działają w charakterze władz monetarnych lub organów administracji publicznej;
 - 8) organ administracji publicznej;
 - 9) spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa lub Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa w rozumieniu ustawy z dnia 14 grudnia 1995 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 1996 r. Nr 1, poz. 2, z późn. zm.⁷⁾), zwanej dalej „ustawą o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych” – w zakresie, w jakim odrębne przepisy uprawniają je do świadczenia usług płatniczych, zwane dalej „kasą oszczędnościowo-kredytową”;
 - 10) biuro usług płatniczych.
3. Krajowe instytucje płatnicze, biura usług płatniczych, agenci oraz oddziały tych podmiotów, a także kasy oszczędnościowo-kredytowe oraz ich oddziały, podlegają wpisowi do rejestru krajowych instytucji płatniczych i innych dostawców, zwanego dalej „rejestrem”.
4. Określenie „usługi płatnicze” dla określenia wykonywanej działalności gospodarczej, w tym jako element nazwy (firmy), lub w reklamie może być używane wyłącznie przez dostawców usług płatniczych.
5. Wyłącznie uprawnionymi do używania w nazwie (firmie) określenia:
 - 1) „instytucja płatnicza” – są instytucje płatnicze;
 - 2) „biuro usług płatniczych” – są biura usług płatniczych.

⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 101, poz. 1178, z 2001 r. Nr 8, poz. 64 i Nr 100, poz. 1081, z 2002 r. Nr 169, poz. 1387 i Nr 241, poz. 2074, z 2004 r. Nr 68, poz. 623 i Nr 146, poz. 1546, z 2006 r. Nr 183, poz. 1354, z 2009 r. Nr 50, poz. 403 i Nr 127, poz. 1045 oraz z 2011 r. Nr 126, poz. 715 i Nr 134, poz. 779.

Art. 5.

1. Przepisy ustawy stosuje się do usług płatniczych świadczonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub w obrocie z innymi państwami członkowskimi.
2. Przepisy działów I – III, z wyłączeniem art. 59, oraz przepisy działu IX, stosuje się jedynie w przypadkach, gdy:
 - 1) zarówno dostawca płatnika jak i dostawca odbiorcy lub jedyny dostawca w transakcji płatniczej prowadzą działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub
 - 2) jeden dostawca prowadzi działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a drugi na terytorium innego państwa członkowskiego.
3. Przepisy działów I – III oraz działu IX stosuje się do usług płatniczych dokonywanych w euro, w walucie polskiej lub w walucie innego państwa członkowskiego.
4. Przepisy ustawy stosuje się do wydawania i używania elektronicznych instrumentów płatniczych, o których mowa w ustawie o elektronicznych instrumentach płatniczych, w każdej walucie.
5. W sprawach nieuregulowanych w ustawie do usług płatniczych stosuje się przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.⁸⁾), ustawy – Prawo bankowe, ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych oraz ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych.

Art. 6.

Przepisów ustawy nie stosuje się do:

- 1) transakcji płatniczych dokonywanych wyłącznie w gotówce bezpośrednio między płatnikiem a odbiorcą;
- 2) transakcji płatniczych między płatnikiem a odbiorcą dokonywanych za pośrednictwem osoby wykonującej czynności zmierzające do zawarcia przez płatnika i odbiorcę oznaczonej umowy lub zawierającej taką umowę w imieniu lub na rzecz płatnika albo odbiorcy;
- 3) transportu banknotów i monet, w szczególności ich odbierania, przetwarzania oraz dostarczania;
- 4) transakcji płatniczych w ramach wykonywanego niezawodowo gromadzenia i dostarczania gotówki w toku działalności niezarobkowej, w szczególności

⁸⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1971 r. Nr 27, poz. 252, z 1976 r. Nr 19, poz. 122, z 1982 r. Nr 11, poz. 81, Nr 19, poz. 147 i Nr 30, poz. 210, z 1984 r. Nr 45, poz. 242, z 1985 r. Nr 22, poz. 99, z 1989 r. Nr 3, poz. 11, z 1990 r. Nr 34, poz. 198, Nr 55, poz. 321 i Nr 79, poz. 464, z 1991 r. Nr 107, poz. 464 i Nr 115, poz. 496, z 1993 r. Nr 17, poz. 78, z 1994 r. Nr 27, poz. 96, Nr 85, poz. 388 i Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 83, poz. 417, z 1996 r. Nr 114, poz. 542, Nr 139, poz. 646 i Nr 149, poz. 703, z 1997 r. Nr 43, poz. 272, Nr 115, poz. 741, Nr 117, poz. 751 i Nr 157, poz. 1040, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 117, poz. 758, z 1999 r. Nr 52, poz. 532, z 2000 r. Nr 22, poz. 271, Nr 74, poz. 855 i 857, Nr 88, poz. 983 i Nr 114, poz. 1191, z 2001 r. Nr 11, poz. 91, Nr 71, poz. 733, Nr 130, poz. 1450 i Nr 145, poz. 1638, z 2002 r. Nr 113, poz. 984 i Nr 141, poz. 1176, z 2003 r. Nr 49, poz. 408, Nr 60, poz. 535, Nr 64, poz. 592 i Nr 124, poz. 1151, z 2004 r. Nr 91, poz. 870, Nr 96, poz. 959, Nr 162, poz. 1692, Nr 172, poz. 1804 i Nr 281, poz. 2783, z 2005 r. Nr 48, poz. 462, Nr 157, poz. 1316 i Nr 172, poz. 1438, z 2006 r. Nr 133, poz. 935 i Nr 164, poz. 1166, z 2007 r. Nr 80, poz. 538, Nr 82, poz. 557 i Nr 181, poz. 1287, z 2008 r. Nr 116, poz. 731, Nr 163, poz. 1012, Nr 220, poz. 1425 i 1431 i Nr 228, poz. 1506, z 2009 r. Nr 42, poz. 341, Nr 79, poz. 662 i Nr 131, poz. 1075, z 2010 r. Nr 40, poz. 222 i Nr 155, poz. 1037 oraz z 2011 r. Nr 80, poz. 432 i Nr 85, poz. 458.

- zbierania i wydatkowania środków pieniężnych w ramach zbiórek publicznych;
- 5) usług, w ramach których odbiorca, na żądanie płatnika zgłoszone przed wykonaniem transakcji płatniczej mającej na celu dokonanie zapłaty za zakupione towary lub usługi, w ramach tej transakcji płatniczej wypłaca płatnikowi gotówkę (usług „cash back”);
 - 6) wymiany walutowej z gotówki na gotówkę bez pośrednictwa rachunku płatniczego;
 - 7) transakcji płatniczych opartych na jednym z następujących dokumentów w postaci papierowej, wystawionych na dostawcę w celu postawienia środków pieniężnych do dyspozycji odbiorcy:
 - a) czeku zgodnego z Konwencją w sprawie jednolitej ustawy o czekach (Dz. U. z 1937 r. Nr 26, poz. 181),
 - b) czeku podobnego do czeku, o którym mowa w lit. a, który podlega przepisom państw członkowskich niebędących stroną konwencji, o której mowa w lit. a,
 - c) weksła trasowanego zgodnego z Konwencją w sprawie jednolitej ustawy o wekslach trasowanych i własnych (Dz. U. z 1937 r. Nr 26, poz. 175),
 - d) weksła trasowanego podobnego do weksła, o którym mowa w lit. c, który podlega przepisom państw członkowskich niebędących stroną konwencji, o której mowa w lit. c,
 - e) znaku legitymacyjnego, w tym voucherów,
 - f) czeku podróznego,
 - g) przekazu pocztowego w rozumieniu aktów Światowego Związku Pocztowego;
 - 8) transakcji płatniczych dokonywanych w ramach systemu płatności lub w ramach systemu rozrachunku papierów wartościowych, o którym mowa w art. 1 pkt 2 ustawy o ostateczności rozrachunku, dokonywanych za pośrednictwem agentów rozrachunkowych, partnerów centralnych, izb rozliczeniowych, banków centralnych, innych uczestników systemu lub dostawców;
 - 9) transakcji płatniczych dokonywanych w związku z obsługą instrumentów finansowych i wynikających z nich praw, w tym dywidend, innych dochodów, oraz transakcji dokonywanych w związku ze sprzedażą lub umorzeniem papierów wartościowych, w szczególności dokonywanych przez podmioty wymienione w pkt 8 lub podmioty podlegające nadzorowi sprawowanemu na podstawie ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. Nr 157, poz. 1119, z późn. zm.⁹⁾), zwanej dalej „ustawą o nadzorze nad rynkiem finansowym”;
 - 10) usług świadczonych przez dostawców usług technicznych, wspierających świadczenie usług płatniczych, jeżeli nie wchodzi on w posiadanie środków pieniężnych będących przedmiotem transakcji płatniczej, w szczególności usług przetwarzania i przechowywania danych, usług powierniczych i ochrony prywatności, usług przekazywania pomiędzy płatnikiem a odbiorcą infor-

⁹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 42, poz. 272 i Nr 49, poz. 328, z 2008 r. Nr 209, poz. 1317, Nr 228, poz. 1507 i Nr 231, poz. 1546, z 2009 r. Nr 42, poz. 341, Nr 77, poz. 649 i Nr 165, poz. 1316, z 2010 r. Nr 126, poz. 853 oraz z 2011 r. Nr 75, poz. 398 i Nr 131, poz. 763.

macji o transakcji płatniczej, uwierzytelniania danych i podmiotów, dostarczania technologii informatycznych (IT) i sieci komunikacyjnych, dostarczania i utrzymania terminali i urządzeń wykorzystywanych do świadczenia usług płatniczych;

- 11) usług opartych na instrumentach, które można wykorzystywać:
 - a) w celu nabycia towarów lub usług wyłącznie w placówkach wydawców tych instrumentów lub placówkach podmiotów trzecich związanych z wydawcą umową handlową, inną niż umowa o przyjmowanie zapłaty przy użyciu instrumentów płatniczych, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5,
 - b) w ramach ograniczonej sieci dostawców usług lub
 - c) w odniesieniu do ograniczonego zakresu towarów lub usług;
- 12) transakcji płatniczych przeprowadzanych przy użyciu urządzeń telekomunikacyjnych, cyfrowych lub informatycznych, w ramach których nabywane towary lub usługi dostarczane są do urządzenia telekomunikacyjnego, cyfrowego lub informatycznego i mają być wykorzystywane przy pomocy tego urządzenia, jeżeli pośrednik świadczy również inne usługi, w szczególności dostarcza narzędzia dostępu, dystrybucji lub wyszukiwania;
- 13) transakcji płatniczych przeprowadzanych między dostawcami, ich agentami lub oddziałami na ich własny rachunek;
- 14) transakcji płatniczych przeprowadzanych między jednostką dominującą a jednostką zależną lub między jednostkami zależnymi od tej samej jednostki dominującej, z udziałem dostawcy należącego do tej samej grupy;
- 15) usług wypłat gotówki przy użyciu bankomatów, świadczonych przez dostawców działających na rzecz co najmniej jednego wydawcy instrumentów płatniczych i niebędących stroną umowy ramowej z osobą wypłacającą gotówkę z rachunku płatniczego przy użyciu bankomatu, jeżeli dostawcy ci nie świadczą innych usług płatniczych;
- 16) usług wykonywanych wyłącznie z wykorzystaniem papierowych książeczek oszczędnościowych, w przypadku gdy wszelkie transakcje są rejestrowane wyłącznie w tych książeczkach.

Art. 7.

1. Środki pieniężne otrzymywane przez instytucje płatnicze oraz biura usług płatniczych od użytkowników w związku ze świadczeniem usług płatniczych nie stanowią depozytu ani innych podlegających zwrotowi środków w rozumieniu art. 726 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny.
2. Instytucje płatnicze oraz biura usług płatniczych nie mogą prowadzić działalności polegającej na przyjmowaniu depozytów lub innych środków pieniężnych podlegających zwrotowi w rozumieniu ustawy – Prawo bankowe.
3. Środki pieniężne złożone na rachunku płatniczym w instytucji płatniczej nie mogą być oprocentowane ani nie mogą przynosić żadnych innych pożytków.

Art. 8.

1. Postanowienia umów o usługi płatnicze nie mogą być mniej korzystne dla użytkowników niż przepisy ustawy, chyba że ustawa stanowi inaczej.

2. Postanowienia umów o usługi płatnicze mniej korzystne dla użytkownika niż przepisy ustawy są nieważne; zamiast nich stosuje się odpowiednie przepisy ustawy.

Art. 9.

1. Zasady dostępu do systemów płatności dla dostawców powinny być ustalane według obiektywnych, równych i proporcjonalnych kryteriów, a ograniczenia w dostępie do tych systemów nie mogą być większe niż jest to konieczne dla ochrony przed określonymi rodzajami ryzyka, takimi jak ryzyko rozrachunkowe, ryzyko operacyjne i ryzyko biznesowe, oraz dla ochrony finansowej i operacyjnej stabilności systemu płatności.
2. Systemy płatności nie mogą wprowadzać:
 - 1) ograniczeń dotyczących skutecznego udziału w innych systemach płatności;
 - 2) zasad, które wprowadzałyby odmienny sposób traktowania między:
 - a) dostawcami wymienionymi w art. 4 ust. 2 pkt 1 – 8 lub
 - b) dostawcami wpisanymi do rejestru, nieposiadającymi zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1;
 - 3) ograniczeń ze względu na rodzaj podmiotu lub formę prawną prowadzonej działalności.
3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do:
 - 1) systemów płatności w rozumieniu art. 1 pkt 1 ustawy o ostateczności rozrachunku, o których mowa w art. 15 tej ustawy,
 - 2) systemów płatności obejmujących wyłącznie dostawców należących do grupy złożonej z jednostek mających powiązania kapitałowe, w których jedna z powiązanych jednostek sprawuje kontrolę nad pozostałymi powiązаныmi jednostkami, lub
 - 3) systemów płatności, w których jedyny dostawca występujący jako pojedyncza jednostka lub grupa:
 - a) działa lub może działać jako dostawca zarówno płatnika, jak i odbiorcy, oraz ponosi wyłączną odpowiedzialność za zarządzanie systemem oraz
 - b) udziela zezwolenia na uczestniczenie w systemie innym dostawcom.
4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3 pkt 3 lit. b, dostawcy nie mogą negocjować między sobą opłat w odniesieniu do systemu płatności, ale mogą ustalić własny cennik w odniesieniu do płatników i odbiorców.
5. Zastosowanie się do zasad określonych w ust. 1 i 2 przez podmiot zamierzający prowadzić system płatności w rozumieniu ustawy o ostateczności rozrachunku lub podmiot prowadzący już taki system, jest oceniane przez Prezesa NBP w ramach postępowania w sprawie uzyskania zgody, o której mowa w art. 16 ust. 1 i 3 ustawy o ostateczności rozrachunku.

Art. 10.

Dostawcy i podmioty prowadzące systemy płatności mogą przetwarzać dane osobowe w zakresie niezbędnym do zapobiegania oszustwom związanym z wykonywanymi usługami płatniczymi lub prowadzeniem systemu płatności oraz dochodzenia i wykrywania tego rodzaju oszustw przez właściwe organy, z wyjątkiem danych, o których

mowa w art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.¹⁰⁾).

Art. 11.

1. Do zachowania tajemnicy zawodowej dotyczącej działalności, o której mowa w art. 3 ust. 1, w charakterze dostawcy są obowiązane:
 - 1) osoby zarządzające oraz inne osoby wchodzące w skład organów statutowych dostawcy;
 - 2) osoby pozostające z dostawcą w stosunku pracy;
 - 3) osoby lub podmioty pozostające z dostawcą w stosunku zlecenia lub innym stosunku prawnym o podobnym charakterze, w tym agenci dostawcy oraz podmioty wykonujące niektóre czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1;
 - 4) osoby lub podmioty pozostające w stosunku pracy, zlecenia lub innym stosunku o podobnym charakterze z podmiotem pozostającym z dostawcą w stosunku, o którym mowa w pkt 3.
2. Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej istnieje również po zakończeniu pełnienia funkcji lub ustaniu stosunków prawnych, o których mowa w ust. 1.
3. Tajemnica zawodowa, w rozumieniu ust. 1, obejmuje informacje dotyczące użytkownika w związku ze świadczonymi mu usługami płatniczymi lub udzielonym mu kredytem, o którym mowa w art. 74 ust. 3, w tym oznaczenie rachunku płatniczego użytkownika oraz stan tego rachunku, a także inne informacje związane z transakcjami płatniczymi oraz zawieranymi z użytkownikiem umowami, jeżeli nieuprawnione ujawnienie takiej informacji mogłoby narazić na szkodę prawnie chroniony interes użytkownika, którego ta informacja dotyczy.

Art. 12.

1. Nie narusza obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej przekazywanie informacji objętej tajemnicą zawodową:
 - 1) organowi sprawującemu nadzór lub kontrolę nad dostawcą w związku z czynnościami podejmowanymi w zakresie nadzoru lub kontroli;
 - 2) w wykonaniu uprawnienia albo obowiązku określonego w odrębnych przepisach;
 - 3) innym dostawcom lub użytkownikom w ramach świadczenia usług płatniczych zgodnie z otrzymanym zleceniem płatniczym lub zawartą umową;
 - 4) za wyrażoną na piśmie zgodą użytkownika, którego ta informacja dotyczy.
2. Osoby wymienione w ust. 1 pkt 3 i 4 mogą wykorzystywać uzyskaną informację tylko zgodnie z celem jej przekazania.

Art. 13.

Jeżeli odrębne przepisy określają inne zasady ochrony informacji stanowiących tajemnicę zawodową zgodnie z art. 11 ust. 3, do ochrony tych informacji stosuje się przepisy odrębne.

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, z 2004 r. Nr 25, poz. 219 i Nr 33, poz. 285, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, z 2007 r. Nr 165, poz. 1170 i Nr 176, poz. 1238 oraz z 2010 r. Nr 41, poz. 233, Nr 182, poz. 1228 i Nr 229, poz. 1497.

Art. 14.

1. Nadzór nad wykonywaniem przez dostawców wymienionych w art. 4 ust. 2 pkt 1 – 5 i 9 działalności w zakresie usług płatniczych zgodnie z ustawą, a w zakresie usług płatniczych w euro – również zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 924/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 (Dz. Urz. UE L 266 z 09.10.2009, str. 11), sprawują organy właściwe do sprawowania nadzoru nad tymi podmiotami.
2. Nadzór nad wykonywaniem przez dostawców wymienionych w art. 4 ust. 2 pkt 6 i 10 działalności w zakresie usług płatniczych zgodnie z ustawą, a w zakresie usług płatniczych w euro – również zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 924/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2560/2001, sprawuje Komisja Nadzoru Finansowego, zwana dalej „KNF”.

Art. 15.

1. Użytkownik może wnieść do organu sprawującego nadzór nad dostawcą skargę na działanie tego dostawcy lub jego agenta, jeżeli działanie to narusza przepisy prawa.
2. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, przysługuje także osobom fizycznym, osobom prawnym oraz jednostkom organizacyjnym niebędącym osobami prawnymi, którym ustawa przyznaje zdolność prawną, którym odmówiono świadczenia usług płatniczych, oraz organizacjom konsumenckim.
3. Organ, o którym mowa w ust. 1, udzielając odpowiedzi na skargę dotyczącą sporu o charakterze cywilnoprawnym, informuje skarżącego o pozasądowych procedurach rozstrzygania sporów między użytkownikiem a dostawcą, w tym wskazuje właściwe sądy polubowne.
4. Jeżeli w stosunku do danego dostawcy nie można ustalić organu sprawującego nadzór, skargę wnosi się bezpośrednio do tego dostawcy; przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.
5. Do skarg, o których mowa w ust. 1 – 4, nie stosuje się przepisów działu VIII ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.¹¹⁾).

Dział II**Obowiązki informacyjne w zakresie świadczenia usług płatniczych****Rozdział 1****Przepisy ogólne**

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 49, poz. 509, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 169, poz. 1387, z 2003 r. Nr 130, poz. 1188 i Nr 170, poz. 1660, z 2004 r. Nr 162, poz. 1692, z 2005 r. Nr 64, poz. 565, Nr 78, poz. 682 i Nr 181, poz. 1524, z 2008 r. Nr 229, poz. 1539, z 2009 r. Nr 195, poz. 1501 i Nr 216, poz. 1676, z 2010 r. Nr 40, poz. 230, Nr 167, poz. 1131, Nr 182, poz. 1228 i Nr 254, poz. 1700 oraz z 2011 r. Nr 6, poz. 18, Nr 34, poz. 173 i Nr 106, poz. 622.

Art. 16.

Dostawca i użytkownik niebędący konsumentem mogą uzgodnić, że przepisów niniejszego działu nie stosuje się w całości lub w części.

Art. 17.

1. Dostawca nie może pobierać od użytkownika opłat za dostarczanie informacji wymaganych na podstawie przepisów niniejszego działu.
2. Dostawca i użytkownik mogą uzgodnić opłaty za:
 - 1) przekazywanie na wniosek użytkownika informacji innych niż wymagane na podstawie przepisów niniejszego działu,
 - 2) większą częstotliwość przekazywania informacji niż wymagana na podstawie przepisów niniejszego działu lub
 - 3) przekazywanie informacji wymaganych na podstawie przepisów niniejszego działu za pomocą innych niż określone w umowie ramowej środków porozumiewania się.
3. Jeżeli dostawca, zgodnie z ust. 2, jest uprawniony do pobierania opłat za przekazywanie informacji, opłaty te powinny uwzględniać stopień pracochłonności usługi dostarczenia informacji, za którą opłata jest pobierana, oraz faktyczne koszty ponoszone przez dostawcę.

Art. 18.

Ciężar udowodnienia spełnienia przez dostawcę wymogów w zakresie przekazania użytkownikowi informacji określonych w przepisach niniejszego działu spoczywa na dostawcy.

Art. 19.

1. W przypadku instrumentów płatniczych, które zgodnie z umową ramową pozwalają na dokonywanie indywidualnych transakcji płatniczych na kwotę nieprzekraczającą równowartości w walucie polskiej 30 euro albo które mają ustalony limit wydatków w wysokości nieprzekraczającej równowartości w walucie polskiej 150 euro, albo służą do przechowywania środków pieniężnych w kwocie nieprzekraczającej w żadnym momencie równowartości w walucie polskiej 150 euro, ustalonych przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez NBP, obowiązującego w dniu zawarcia umowy:
 - 1) dostawca dostarcza płatnikowi jedynie informacje o głównych cechach usługi płatniczej oraz inne podstawowe informacje niezbędne do podjęcia decyzji, w tym o:
 - a) możliwych sposobach korzystania z instrumentu płatniczego,
 - b) zakresie odpowiedzialności ponoszonej za wykonanie usługi przez dostawcę,
 - c) pobieranych opłatach,
 - d) miejscu, w którym można w łatwy sposób uzyskać dostęp do informacji określonych w art. 27;
 - 2) strony mogą uzgodnić, że art. 29 nie ma zastosowania, a dostawca nie ma obowiązku proponowania zmian w postanowieniach umowy ramowej w sposób określony w art. 26 ust. 1;

- 3) strony mogą uzgodnić, że po wykonaniu transakcji płatniczej:
- a) dostawca udostępnia użytkownikowi jedynie informacje umożliwiające zidentyfikowanie transakcji płatniczej i jej kwoty oraz pobranych opłat, a w przypadku kilku transakcji płatniczych tego samego rodzaju i na rzecz tego samego odbiorcy – informacje o całkowitej kwocie tych transakcji płatniczych i opłatach pobranych z ich tytułu,
 - b) dostawca nie ma obowiązku udostępniania informacji, o których mowa w lit. a, jeżeli instrument płatniczy używany jest anonimowo lub jeżeli z innych względów dostawca nie ma technicznej możliwości ich dostarczenia; dostawca zapewnia jednak płatnikowi możliwość sprawdzenia kwoty przechowywanych środków pieniężnych.
2. W przypadku transakcji płatniczych wykonywanych w całości na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej określone w ust. 1 kwoty, upoważniające do ograniczenia obowiązków informacyjnych dostawcy zgodnie z ust. 1 pkt 1 – 3, mogą zostać w umowie ramowej podwyższone o 100 %.
3. W odniesieniu do przedpłaconych instrumentów płatniczych w zakresie transakcji płatniczych wykonywanych w całości na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej określone w ust. 1 kwoty, upoważniające do ograniczenia obowiązków informacyjnych dostawcy zgodnie z ust. 1 pkt 1 – 3, wynoszą równowartość w walucie polskiej 500 euro, ustaloną przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez NBP obowiązującego w dniu zawarcia umowy.

Art. 20.

1. Jeżeli odbiorca żąda opłaty za korzystanie z danego instrumentu płatniczego lub oferuje zniżkę, jest obowiązany poinformować o tym płatnika przed rozpoczęciem transakcji płatniczej.
2. Jeżeli dostawca lub inny podmiot uczestniczący w transakcji płatniczej żąda opłaty za korzystanie z danego instrumentu płatniczego, jest obowiązany poinformować o tym użytkownika przed rozpoczęciem transakcji płatniczej.
3. W razie niepoinformowania o opłacie, odpowiednio płatnik albo użytkownik nie są zobowiązani do jej uiszczenia. W razie niepoinformowania płatnika o oferowanej zniżce uznaje się, że umowa jest zawarta z uwzględnieniem zniżki oferowanej przez odbiorcę.

Rozdział 2 Pojedyncze transakcje płatnicze

Art. 21.

W przypadku gdy zlecenie płatnicze dotyczące pojedynczej transakcji płatniczej jest przekazywane przez instrument płatniczy objęty umową ramową, dostawca nie jest obowiązany do dostarczania ani udostępniania informacji, którą użytkownik już otrzymał na podstawie umowy ramowej z innym dostawcą lub którą otrzyma na podstawie tej umowy ramowej.

Art. 22.

1. Dostawca jest obowiązany zapewnić użytkownikowi łatwy dostęp do informacji, o których mowa w art. 23 ust. 1, art. 24 i art. 25, a na wniosek użytkownika dostar-

czyć mu je w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji. Informacje te formułuje się w przejrzystej i czytelnej formie.

2. Informacje określone w art. 23 ust. 1 dostawca jest obowiązany udostępnić użytkownikowi w chwili złożenia propozycji zawarcia umowy lub oferty pojedynczej transakcji płatniczej. Jeżeli umowa o pojedynczą transakcję płatniczą została zawarta na wniosek użytkownika korzystającego ze środków porozumiewania się na odległość niepozwalających dostawcy na wykonanie tego obowiązku, dostawca wykonuje ten obowiązek niezwłocznie po wykonaniu transakcji płatniczej. W przypadku gdy użytkownik wnioskuje o dostarczenie informacji w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji, dostawca wykonuje ten obowiązek niezwłocznie po wykonaniu transakcji płatniczej.
3. Dostawca może spełnić obowiązek, o którym mowa w ust. 2, dostarczając, co najmniej w formie elektronicznej, wzór umowy o pojedynczą transakcję płatniczą lub formularz zlecenia płatniczego, zawierający informacje określone w art. 23 ust. 1.
4. W przypadku niewywiązania się przez dostawcę z obowiązku, o którym mowa w ust. 1 lub 2, użytkownik jest zwolniony z obowiązku uiszczenia opłat; przepis art. 52 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 23.

1. Dostawca jest obowiązany udostępnić użytkownikowi:
 - 1) wyszczególnienie informacji, które muszą być dostarczone przez użytkownika, aby zlecenie płatnicze mogło zostać prawidłowo wykonane, albo informację, że wystarczające jest podanie unikatowego identyfikatora;
 - 2) informację o maksymalnym czasie wykonania świadczonej usługi płatniczej;
 - 3) informację o wszelkich opłatach należnych dostawcy od użytkownika, w tym wyszczególnienie kwot tych opłat;
 - 4) informację o kursie walutowym, w tym o referencyjnym kursie walutowym, który będzie zastosowany do transakcji płatniczej, jeżeli transakcja płatnicza wiąże się z przeliczaniem waluty.
2. W przypadku gdy strony uzgodnią, iż dostawca jest obowiązany udostępnić użytkownikowi także inne informacje, w tym określone w art. 27, dostawca zapewnia użytkownikowi łatwy dostęp do tych informacji.

Art. 24.

Niezwłocznie po otrzymaniu zlecenia płatniczego dostawca płatnika udostępnia płatnikowi informację:

- 1) umożliwiającą płatnikowi zidentyfikowanie transakcji płatniczej oraz informacje dotyczące odbiorcy;
- 2) o kwocie transakcji płatniczej w walucie użytej w zleceniu płatniczym;
- 3) o wszelkich opłatach należnych od płatnika z tytułu transakcji płatniczej, w tym wyszczególnienie kwot tych opłat;
- 4) o kursie walutowym zastosowanym w danej transakcji płatniczej przez dostawcę płatnika oraz o kwocie transakcji płatniczej po przeliczeniu walut, jeżeli transakcja płatnicza wiązała się z przeliczaniem waluty;
- 5) o dacie otrzymania zlecenia płatniczego.

Art. 25.

Niezwłocznie po wykonaniu transakcji płatniczej dostawca odbiorcy udostępnia odbiorcy informację:

- 1) umożliwiającą odbiorcy zidentyfikowanie transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach płatnika, oraz wszelkie inne informacje przekazane odbiorcy w związku z wykonaniem transakcji płatniczej;
- 2) o kwocie transakcji płatniczej w walucie, w której środki pieniężne są udostępniane odbiorcy;
- 3) o wszelkich opłatach należnych odbiorcy z tytułu transakcji płatniczej i w stosownych przypadkach wyszczególnienie kwot takich opłat;
- 4) o kursie walutowym zastosowanym w danej transakcji płatniczej przez dostawcę odbiorcy oraz o kwocie transakcji płatniczej przed przeliczeniem walut, jeżeli transakcja płatnicza wiąże się z przeliczaniem waluty;
- 5) o dacie waluty zastosowanej przy uznaniu rachunku.

Rozdział 3**Umowa ramowa o usługę płatniczą****Art. 26.**

1. Dostawca jest obowiązany dostarczać użytkownikowi informacje określone w art. 27, art. 29 ust. 1 i 5, art. 31 ust. 1 i art. 32 ust. 1 w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji, z tym że pocztą elektroniczną dostarcza je tylko na wniosek użytkownika. Informacje powinny być sformułowane w przejrzystej i czytelnej formie.
2. Informacje określone w art. 27 dostawca jest obowiązany dostarczyć użytkownikowi w odpowiednim czasie przed zawarciem umowy ramowej. Dostawca może za zgodą użytkownika wykonać ten obowiązek przez zamieszczenie informacji na stronie internetowej, o ile strona taka umożliwia dostęp do niej przez okres właściwy do celów dostarczania tych informacji i pozwala na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci.
3. Jeżeli umowa ramowa została zawarta na wniosek użytkownika korzystającego ze środków porozumiewania się na odległość, dostawca dostarcza użytkownikowi informacje określone w art. 27 niezwłocznie po zawarciu umowy ramowej, jeżeli nie było możliwe ich dostarczenie w terminie określonym w ust. 2.
4. Dostawca może spełnić obowiązek, o którym mowa w ust. 1, 2 albo 3, w zakresie dostarczenia informacji określonych w art. 27, dostarczając projekt umowy ramowej zawierający te informacje.
5. Użytkownik może odstąpić od umowy ramowej zawartej z naruszeniem przepisów ust. 1 - 3 lub 4 w każdym czasie, nie później jednak niż w terminie 30 dni od dnia otrzymania informacji określonych w art. 27, w sposób, o którym mowa w ust. 1.
6. Do indywidualnych transakcji płatniczych dokonywanych na podstawie umowy ramowej przed dopełnieniem przez dostawcę obowiązku określonego w ust. 1 - 3 lub 4, stosuje się przepis art. 22 ust. 4.

Art. 27.

Dostawca przekazuje użytkownikowi następujące informacje:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę (firmę) dostawcy, siedzibę i adres albo miejsce zamieszkania i adres oraz adres głównego miejsca wykonywania działalności, adres poczty elektronicznej oraz, w razie korzystania z usług agenta lub oddziału w państwie członkowskim, w którym dana usługa płatnicza jest oferowana, adres tego agenta lub oddziału, a także wszelkie inne adresy mające znaczenie do celów porozumiewania się z dostawcą, w tym wskazanie wszystkich miejsc, w których jest wykonywana działalność, oraz informacje o:
 - a) organie sprawującym nadzór nad dostawcą oraz o rejestrze, ze wskazaniem numeru, pod jakim dostawca jest wpisany do tego rejestru, chyba że dostawca w zakresie świadczenia usług płatniczych nie podlega nadzorowi lub nie podlega obowiązkowi uzyskania wpisu do rejestru albo
 - b) właściwym organie nadzorczym oraz o publicznym rejestrze, o którym mowa w art. 13 dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającej dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającej dyrektywę 97/5/WE (Dz. Urz. UE L 319 z 05.12.2007, str. 1, z późn. zm.), do którego dostawca jest wpisany w innym państwie członkowskim, z podaniem numeru wpisu w tym rejestrze – w przypadku unijnej instytucji płatniczej, jej agenta lub oddziału;
- 2) dotyczące korzystania z usługi płatniczej:
 - a) opis najważniejszych cech świadczonej usługi płatniczej,
 - b) wyszczególnienie informacji, które muszą być dostarczone przez użytkownika, aby zlecenie płatnicze mogło zostać prawidłowo wykonane albo informację, że wystarczające jest podanie unikatowego identyfikatora,
 - c) określenie sposobu i procedury udzielania zgody na wykonanie transakcji płatniczej oraz wycofywania takiej zgody, a także odwołania zlecenia płatniczego na podstawie art. 40 i art. 51,
 - d) informację na temat momentu, który zgodnie z art. 49 uznaje się za moment otrzymania zlecenia płatniczego,
 - e) informację o maksymalnym czasie wykonania świadczonej usługi płatniczej oraz
 - f) wskazanie limitu wydatków dla transakcji płatniczych wykonywanych za pomocą instrumentu płatniczego, o którym mowa w art. 41 ust. 1;
- 3) dotyczące opłat, stóp procentowych i kursów walutowych:
 - a) informację o wszelkich opłatach należnych dostawcy od użytkownika, w tym wyszczególnienie kwot tych opłat,
 - b) informację o stopach procentowych, jeżeli mają zastosowanie, lub o kursach walutowych, jeżeli transakcja płatnicza wiąże się z przeliczaniem waluty, w tym o bazowych stopach procentowych i referencyjnych kursach walutowych, oraz o sposobie obliczania faktycznej wysokości odsetek i kursu walutowego oraz
 - c) o ile zostało to uzgodnione – informację o stosowaniu bez uprzedzenia zmienionych wysokości bazowej stopy procentowej lub referencyjnego kursu walutowego i sposobie informowania o takiej zmianie zgodnie z art. 29 ust. 4;
- 4) dotyczące komunikowania się:

- a) wskazanie środków porozumiewania się, w tym wymogów technicznych po stronie użytkownika, uzgodnionych przez strony do przekazywania informacji lub do dokonywania zgłoszeń zgodnie z ustawą,
 - b) określenie sposobu oraz częstotliwości udostępniania informacji wymaganych na podstawie ustaw,
 - c) wskazanie języka lub języków, w jakich zawiera się umowę ramową, oraz w jakich strony porozumiewają się w okresie jej obowiązywania oraz
 - d) informację o prawie użytkownika do otrzymania postanowień umowy ramowej oraz informacji zgodnie z art. 28;
- 5) dotyczące środków ochronnych i naprawczych:
- a) opis środków, jakie powinien przedsięwziąć użytkownik w celu bezpiecznego przechowywania instrumentu płatniczego, oraz informacje dotyczące sposobu dokonania zgłoszenia dostawcy zgodnie z art. 42 ust. 1 pkt 2,
 - b) o ile zostało to uzgodnione – warunki, na których dostawca zastrzega sobie prawo zablokowania instrumentu płatniczego zgodnie z art. 41,
 - c) informację o odpowiedzialności płatnika zgodnie z art. 46 ust. 2 – 5, w tym informacje dotyczące kwoty nieautoryzowanej transakcji płatniczej podlegającej zwrotowi,
 - d) określenie sposobu, w jaki użytkownik ma obowiązek powiadomić dostawcę o przypadkach nieautoryzowanych lub nieprawidłowo wykonanych transakcji płatniczych zgodnie z art. 44, oraz wskazanie terminu takiego powiadomienia, jak również informacje o odpowiedzialności za nieautoryzowane transakcje płatnicze na podstawie art. 46 ust. 1 i 2,
 - e) informację o odpowiedzialności dostawcy za wykonanie transakcji płatniczych na podstawie art. 144 – 146 oraz
 - f) informację o warunkach uzyskania, zgodnie z art. 47 i art. 48, zwrotu kwoty autoryzowanej transakcji płatniczej zainicjowanej przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, która została już wykonana;
- 6) dotyczące zmian i wypowiedzenia umowy ramowej:
- a) o ile, zgodnie z art. 29 ust. 2, zostało to uzgodnione – informację, że jeżeli przed proponowanym dniem wejścia w życie zmian umowy ramowej użytkownik nie zgłosi dostawcy sprzeciwu wobec takich zmian, uznaje się, że użytkownik wyraził na nie zgodę,
 - b) informację o okresie obowiązywania umowy ramowej oraz
 - c) informację o prawie użytkownika do wypowiedzenia umowy ramowej oraz o innych uzgodnieniach dotyczących wypowiedzenia umowy zgodnie z art. 29 ust. 1 i 2 oraz art. 35 i art. 37;
- 7) dotyczące procedur rozstrzygania sporów:
- a) informację o wszelkich klauzulach umownych mających zastosowanie do umowy ramowej, w szczególności dotyczących prawa właściwego i właściwości sądu, oraz
 - b) informację o pozasądowych procedurach wnoszenia skarg, o których mowa w art. 15, i pozasądowych procedurach rozstrzygania sporów dostępnych dla użytkownika.

Art. 28.

1. W okresie obowiązywania umowy ramowej użytkownik ma prawo żądać w każdym czasie udostępnienia mu postanowień umowy oraz informacji określonych w art. 27, w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji. Za zgodą użytkownika informacje te mogą być dostarczone pocztą elektroniczną; przepis art. 26 ust. 2 zdanie drugie stosuje się odpowiednio.
2. Z zastrzeżeniem art. 17 ust. 2, w okresie obowiązywania umowy ramowej dostawca powinien w każdym czasie na wniosek użytkownika udostępniać mu, w uzgodniony sposób, informacje dotyczące rachunku płatniczego i wykonanych transakcji płatniczych.

Art. 29.

1. Dostawca informuje o proponowanych zmianach postanowień umownych nie później niż 2 miesiące przed proponowaną datą ich wejścia w życie.
2. Jeżeli umowa ramowa stanowi, że brak sprzeciwu użytkownika wobec proponowanych zmian jest równoznaczny z wyrażeniem na nie zgody, dostawca, informując o zmianach, o których mowa w ust. 1, jest obowiązany poinformować użytkownika, że:
 - 1) jeżeli przed proponowaną datą wejścia w życie zmian użytkownik nie zgłosi dostawcy sprzeciwu wobec tych zmian, uznaje się, że użytkownik wyraził na nie zgodę;
 - 2) użytkownik ma prawo, przed datą proponowanego wejścia w życie zmian, wypowiedzieć umowę ramową ze skutkiem natychmiastowym bez ponoszenia opłat;
 - 3) w przypadku gdy użytkownik zgłosi sprzeciw zgodnie z pkt 1, ale nie dokona wypowiedzenia umowy ramowej, umowa wygasa z dniem poprzedzającym dzień wejścia w życie proponowanych zmian, bez ponoszenia opłat.
3. Do poinformowania dokonywanego zgodnie z ust. 2 przepis art. 26 ust. 1 stosuje się odpowiednio.
4. Zmiany stóp procentowych lub kursów walutowych mogą być stosowane bez uprzedzenia, pod warunkiem że są korzystniejsze dla użytkowników lub:
 - 1) przewiduje to umowa ramowa oraz
 - 2) zmiany wynikają ze zmian wysokości bazowych stóp procentowych lub referencyjnych kursów walutowych, których zastosowanie przewiduje umowa ramowa.
5. Dostawca informuje użytkownika o zmianach stopy procentowej bez zbędnej zwłoki, chyba że umowa ramowa określa stałą częstotliwość lub sposób dostarczania albo udostępniania informacji o zmianach stopy procentowej.
6. Dostawcy nie mogą dyskryminować poszczególnych użytkowników z jakiegokolwiek przyczyny przy wprowadzaniu zmian stóp procentowych lub kursów walutowych stosowanych w transakcjach płatniczych.

Art. 30.

W przypadku indywidualnej transakcji płatniczej dokonywanej na podstawie umowy ramowej i zainicjowanej przez płatnika, dostawca dostarcza przed wykonaniem indywidualnej transakcji płatniczej na wniosek płatnika i w odniesieniu do tej konkretnej transakcji płatniczej, dokładne informacje dotyczące maksymalnego terminu jej wykonania oraz opłat należnych od płatnika, w tym wyszczególnienie kwot wszelkich opłat.

Art. 31.

1. Po obciążeniu rachunku płatniczego płatnika kwotą indywidualnej transakcji płatniczej, a w przypadku gdy płatnik nie korzysta z rachunku płatniczego – po otrzymaniu zlecenia płatniczego, dostawca płatnika jest obowiązany niezwłocznie dostarczyć płatnikowi informacje:
 - 1) umożliwiające zidentyfikowanie transakcji płatniczej, i w stosownych przypadkach odbiorcy;
 - 2) o kwocie transakcji płatniczej w walucie, w której obciążono rachunek płatniczy płatnika, lub w walucie, w której zostało złożone zlecenie płatnicze;
 - 3) o kwocie wszelkich opłat z tytułu transakcji płatniczej i w stosownych przypadkach ich wyszczególnienie, lub informację o odsetkach należnych od płatnika;
 - 4) o kursie walutowym zastosowanym w danej transakcji płatniczej przez dostawcę płatnika oraz o kwocie transakcji płatniczej po przeliczeniu walut, jeżeli transakcja płatnicza wiązała się z przeliczaniem waluty;
 - 5) o dacie waluty zastosowanej przy obciążeniu rachunku lub o dacie otrzymania zlecenia płatniczego.
2. Strony mogą uzgodnić w umowie ramowej, że informacje, o których mowa w ust. 1, dostawca płatnika udostępnia okresowo co najmniej raz w miesiącu, w uzgodniony sposób umożliwiając płatnikowi przechowywanie i odtwarzanie tych informacji w niezmienionej postaci.

Art. 32.

1. Po wykonaniu indywidualnej transakcji płatniczej dostawca odbiorcy jest obowiązany niezwłocznie dostarczyć odbiorcy informacje:
 - 1) umożliwiające odbiorcy zidentyfikowanie transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach płatnika, a także wszelkie inne informacje przekazane odbiorcy w związku z wykonaniem transakcji płatniczej;
 - 2) o kwocie transakcji płatniczej w walucie, w której uznawany jest rachunek płatniczy odbiorcy;
 - 3) o kwocie wszelkich opłat z tytułu transakcji płatniczej, w tym ich wyszczególnienie, lub informację o odsetkach należnych od odbiorcy;
 - 4) o kursie walutowym zastosowanym w danej transakcji płatniczej przez dostawcę odbiorcy oraz informację o kwocie transakcji płatniczej przed przeliczeniem walut, jeżeli transakcja płatnicza wiązała się z przeliczaniem waluty;
 - 5) o dacie waluty zastosowanej przy uznaniu rachunku.
2. Strony mogą uzgodnić w umowie ramowej, że informacje, o których mowa w ust. 1, dostawca odbiorcy udostępnia okresowo co najmniej raz w miesiącu, w uzgodniony sposób umożliwiając odbiorcy przechowywanie i odtwarzanie tych informacji w niezmienionej postaci.

Dział III**Prawa i obowiązki w zakresie dostarczania usług płatniczych
i korzystania z nich**

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 33.

Dostawca i użytkownik niebędący konsumentem mogą uzgodnić, że przepisów art. 34 – 37, art. 40 ust. 3 i 4, art. 45, art. 46 ust. 2 – 5, art. 47, art. 48, art. 51 oraz art. 144 – 146 nie stosuje się w całości lub w części oraz mogą uzgodnić inny niż określony w art. 44 ust. 2 termin powiadomienia dostawcy o stwierdzonych nieautoryzowanych, niewykonanych lub nienależycie wykonanych transakcjach płatniczych.

Art. 34.

Płatności są dokonywane w walucie uzgodnionej przez dostawcę i użytkownika.

Art. 35.

1. Użytkownik może wypowiedzieć umowę ramową w każdym czasie ze skutkiem natychmiastowym, chyba że umowa ramowa przewiduje okres wypowiedzenia. Umowny okres wypowiedzenia nie może przekraczać 1 miesiąca.
2. Dostawca może wypowiedzieć umowę ramową zawartą na czas nieokreślony z co najmniej dwumiesięcznym wypowiedzeniem; przepis art. 26 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

Art. 36.

1. Dostawca nie może pobierać od użytkownika opłat za dostarczenie informacji oraz zastosowanie środków ochronnych i naprawczych, o których mowa w przepisach niniejszego działu, z wyjątkiem opłat, o których mowa w art. 50 ust. 3 oraz art. 51 ust. 6.
2. Wysokość i podstawa naliczania opłat, o których mowa w art. 50 ust. 3 oraz art. 51 ust. 6, powinny być uzgodnione między użytkownikiem a dostawcą oraz uwzględniać stopień pracochłonności usługi, za którą opłata jest pobierana, a także faktyczne koszty ponoszone przez dostawcę.

Art. 37.

Opłaty z tytułu świadczenia usług płatniczych pobierane okresowo są należne dostawcy jedynie za okres obowiązywania umowy ramowej. Opłaty uiszczone z góry podlegają proporcjonalnemu zwrotowi.

Art. 38.

Jeżeli transakcja płatnicza nie wiąże się z przeliczaniem waluty, płatnik i odbiorca ponoszą opłaty określone w umowie zawartej przez każdego z nich ze swoim dostawcą.

Art. 39.

1. W przypadku instrumentów płatniczych, które zgodnie z umową ramową pozwalają na dokonywanie indywidualnych transakcji płatniczych na kwotę nieprzekraczającą równowartości w walucie polskiej 30 euro albo które mają limit wydatków w wysokości równowartości w walucie polskiej 150 euro, albo służą do przechowywania środków pieniężnych w kwocie nieprzekraczającej w żadnym momencie równowartości w walucie polskiej 150 euro, ustalonych przy zastosowaniu

kursu średniego ogłaszanego przez NBP obowiązującego w dniu zawarcia umowy, dostawca i użytkownik mogą uzgodnić, że:

- 1) nie stosuje się przepisów art. 42 ust. 1 pkt 2, art. 43 ust. 1 pkt 3–5 i art. 46 ust. 4 i 5, jeżeli instrument płatniczy nie pozwala na jego zablokowanie lub uniemożliwienie w inny sposób jego dalszego używania;
 - 2) nie stosuje się przepisów art. 45 oraz art. 46 ust. 1–3, jeżeli instrument płatniczy jest używany anonimowo lub dostawca z innych przyczyn nieodłącznie związanych z instrumentem płatniczym nie jest w stanie udowodnić, że transakcja była autoryzowana;
 - 3) dostawca nie ma obowiązku powiadomienia użytkownika o odmowie wykonania zlecenia płatniczego, jeżeli z okoliczności jasno wynika, iż zlecenie nie zostało wykonane; w takim przypadku przepisów art. 50 ust. 1–3 nie stosuje się;
 - 4) płatnik nie może odwołać zlecenia płatniczego po przekazaniu odbiorcy zlecenia płatniczego lub udzieleniu odbiorcy swojej zgody na wykonanie transakcji płatniczej; w takim przypadku przepisu art. 51 nie stosuje się;
 - 5) terminy uznania rachunku dostawcy odbiorcy kwotą transakcji płatniczej oraz udostępnienia odbiorcy kwoty transakcji przez dostawcę odbiorcy określone w art. 54, art. 56 i art. 57 nie mają zastosowania.
2. W przypadku transakcji płatniczych wykonywanych w całości na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej określone w ust. 1 kwoty mogą zostać w umowie ramowej podwyższone o 100%.
 3. W odniesieniu do przedpłaconych instrumentów płatniczych w zakresie transakcji płatniczych wykonywanych w całości na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej określone w ust. 1 kwoty wynoszą równowartość w walucie polskiej 500 euro, ustaloną z zastosowaniem kursu średniego ogłaszanego przez NBP obowiązującego w dniu zawarcia umowy.

Rozdział 2

Autoryzacja transakcji płatniczych

Art. 40.

1. Transakcję płatniczą uważa się za autoryzowaną, jeżeli płatnik wyraził zgodę na wykonanie transakcji płatniczej w sposób przewidziany w umowie między płatnikiem a jego dostawcą. Zgoda może dotyczyć także kolejnych transakcji płatniczych.
2. Zgoda powinna być udzielona przez płatnika przed wykonaniem transakcji płatniczej albo kolejnych transakcji płatniczych, chyba że płatnik i jego dostawca uzgodnili, że zgoda może zostać udzielona także po ich wykonaniu.
3. Płatnik może w każdej chwili wycofać zgodę, nie później jednak niż do momentu, w którym zlecenie płatnicze zgodnie z art. 51 stało się nieodwołalne.
4. Jeżeli zgoda dotyczy kolejnych transakcji płatniczych, płatnik, wycofując zgodę, może zastrzec, iż wycofanie dotyczy wszystkich niewykonanych transakcji płatniczych.

Art. 41.

1. Jeżeli do udzielania zgody używany jest określony instrument płatniczy, płatnik i jego dostawca mogą uzgodnić limity wydatków dla transakcji płatniczych wykonanych za pomocą tego instrumentu płatniczego.
2. W umowie ramowej można zastrzec prawo dostawcy do blokowania instrumentu płatniczego:
 - 1) z uzasadnionych przyczyn związanych z bezpieczeństwem instrumentu płatniczego,
 - 2) w związku z podejrzeniem nieuprawnionego użycia instrumentu płatniczego lub umyślnego doprowadzenia do nieautoryzowanej transakcji płatniczej lub
 - 3) z powodu zwiększenia ryzyka utraty przez płatnika zdolności kredytowej wymaganej dla danego instrumentu płatniczego, gdy korzystanie z instrumentu płatniczego jest związane z korzystaniem przez płatnika z udzielonego mu kredytu.
3. Dostawca powinien poinformować płatnika, w uzgodniony sposób, o zablokowaniu instrumentu płatniczego przed zablokowaniem tego instrumentu, a jeżeli nie jest to możliwe – niezwłocznie po jego zablokowaniu. Nie dotyczy to przypadków, gdy przekazanie informacji o zablokowaniu instrumentu byłoby nieuzasadnione ze względów bezpieczeństwa lub zabronione na mocy odrębnych przepisów.
4. Dostawca odblokowuje instrument płatniczy albo zastępuje go nowym, jeżeli przestały istnieć podstawy do utrzymywania blokady.

Art. 42.

1. Użytkownik uprawniony do korzystania z instrumentu płatniczego jest obowiązany:
 - 1) korzystać z instrumentu płatniczego zgodnie z umową ramową oraz
 - 2) zgłaszać niezwłocznie dostawcy lub podmiotowi wskazanemu przez dostawcę stwierdzenie utraty, kradzieży, przywłaszczenia albo nieuprawnionego użycia instrumentu płatniczego lub nieuprawnionego dostępu do tego instrumentu.
2. W celu spełnienia obowiązku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, użytkownik, z chwilą otrzymania instrumentu płatniczego, podejmuje niezbędne środki służące zapobieżeniu naruszeniu indywidualnych zabezpieczeń tego instrumentu, w szczególności jest obowiązany do przechowywania instrumentu płatniczego z zachowaniem należytej staranności oraz nieudostępniania go osobom nieuprawnionym.

Art. 43.

1. Dostawca wydający instrument płatniczy jest obowiązany do:
 - 1) zapewnienia, że indywidualne zabezpieczenia instrumentu płatniczego nie są dostępne dla osób innych niż użytkownik uprawniony do korzystania z tego instrumentu,
 - 2) niewysyłania niezamówionego instrumentu płatniczego, z wyjątkiem sytuacji, w których instrument płatniczy otrzymany przez użytkownika podlega wymianie,
 - 3) zapewnienia stałej dostępności odpowiednich środków pozwalających użytkownikowi na dokonanie zgłoszenia zgodnie z art. 42 ust. 1 pkt 2 lub wystąpienie z wnioskiem o odblokowanie albo zastąpienie zablokowanego instrumentu płatniczego nowym na podstawie art. 41 ust. 4,

- 4) zapewnienia procedur pozwalających na udowodnienie dokonania zgłoszenia, o którym mowa w art. 42 ust. 1 pkt 2, na wniosek złożony przez użytkownika w terminie 18 miesięcy od dnia dokonania zgłoszenia oraz
 - 5) uniemożliwienia korzystania z instrumentu płatniczego po dokonaniu zgłoszenia zgodnie z art. 42 ust. 1 pkt 2.
2. Dostawca ponosi ryzyko związane z wysłaniem płatnikowi instrumentu płatniczego lub jego indywidualnych zabezpieczeń.

Art. 44.

1. Użytkownik niezwłocznie powiadamia dostawcę o stwierdzonych nieautoryzowanych, niewykonanych lub nienależycie wykonanych transakcjach płatniczych.
2. Jeżeli użytkownik nie dokona powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, w terminie 13 miesięcy od dnia obciążenia rachunku płatniczego albo od dnia, w którym transakcja miała być wykonana, roszczenia użytkownika względem dostawcy z tytułu nieautoryzowanych, niewykonanych lub nienależycie wykonanych transakcji płatniczych wygasają.
3. W przypadku gdy użytkownik nie korzysta z rachunku płatniczego, termin, o którym mowa w ust. 2, liczy się od dnia wykonania nieautoryzowanych lub nienależycie wykonanych transakcji płatniczych albo od dnia, w którym transakcja płatnicza miała być wykonana.
4. Przepisu ust. 2 nie stosuje się, w przypadku gdy dostawca nie udostępnił informacji o transakcji płatniczej zgodnie z przepisami działu II.

Art. 45.

1. Ciężar udowodnienia, że transakcja płatnicza była autoryzowana przez użytkownika lub że została wykonana prawidłowo, spoczywa na dostawcy tego użytkownika.
2. Wykazanie przez dostawcę zarejestrowanego użycia instrumentu płatniczego nie jest wystarczające do udowodnienia, że transakcja płatnicza została przez użytkownika autoryzowana. Dostawca jest obowiązany udowodnić inne okoliczności wskazujące na autoryzację transakcji płatniczej przez płatnika albo okoliczności wskazujące na fakt, że płatnik umyślnie doprowadził do nieautoryzowanej transakcji płatniczej, albo umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa dopuścił się naruszenia co najmniej jednego z obowiązków, o których mowa w art. 42.

Art. 46.

1. Z zastrzeżeniem art. 44 ust. 2, w przypadku wystąpienia nieautoryzowanej transakcji płatniczej dostawca płatnika jest obowiązany niezwłocznie zwrócić płatnikowi kwotę nieautoryzowanej transakcji płatniczej, a w przypadku gdy płatnik korzysta z rachunku płatniczego, przywrócić obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miała miejsca nieautoryzowana transakcja płatnicza.
2. Płatnik odpowiada za nieautoryzowane transakcje płatnicze do wysokości równowartości w walucie polskiej 150 euro, ustalonej przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez NBP obowiązującego w dniu wykonania transakcji, jeżeli nieautoryzowana transakcja jest skutkiem:
 - 1) posłużenia się utraconym przez płatnika albo skradzionym płatnikowi instrumentem płatniczym lub

- 2) przywłaszczenia instrumentu płatniczego lub jego nieuprawnionego użycia w wyniku naruszenia przez płatnika obowiązku, o którym mowa w art. 42 ust. 2.
3. Płatnik odpowiada za nieautoryzowane transakcje płatnicze w pełnej wysokości, jeżeli doprowadził do nich umyślnie albo w wyniku umyślnego lub będącego skutkiem rażącego niedbalstwa naruszenia co najmniej jednego z obowiązków, o których mowa w art. 42.
4. Po dokonaniu zgłoszenia zgodnie z art. 42 ust. 1 pkt 2 płatnik nie odpowiada za nieautoryzowane transakcje płatnicze, chyba że płatnik doprowadził umyślnie do nieautoryzowanej transakcji.
5. Jeżeli dostawca, wbrew obowiązkowi, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 3, nie zapewnia odpowiednich środków umożliwiających dokonanie w każdym czasie zgłoszenia, o którym mowa w art. 42 ust. 1 pkt 2, płatnik nie odpowiada za nieautoryzowane transakcje płatnicze, chyba że płatnik doprowadził umyślnie do nieautoryzowanej transakcji.
6. Przepisów ust. 1 – 5 nie stosuje się do pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 2 pkt 10 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych, gdy dostawca płatnika nie ma możliwości zablokowania instrumentu płatniczego lub rachunku płatniczego.

Art. 47.

1. Płatnik może żądać od swojego dostawcy zwrotu kwoty autoryzowanej transakcji płatniczej zainicjowanej przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, która została już wykonana, jeżeli:
 - 1) w momencie autoryzacji nie została określona dokładna kwota transakcji płatniczej oraz
 - 2) kwota transakcji płatniczej jest wyższa niż kwota, jakiej płatnik mógł się spodziewać, uwzględniając rodzaj i wartość wcześniejszych transakcji płatnika, postanowienia jego umowy ramowej i istotne dla sprawy okoliczności.
2. Na żądanie dostawcy płatnik jest obowiązany przedstawić okoliczności faktyczne wskazujące na spełnienie warunków określonych w ust. 1.
3. Zwrot obejmuje pełną kwotę wykonanej transakcji płatniczej.
4. Jeżeli umowa ramowa płatnika i jego dostawcy przewiduje wykonywanie usługi polecenia zapłaty, strony w umowie ramowej mogą ustalić, że płatnikowi przysługuje od jego dostawcy zwrot kwoty autoryzowanej transakcji, nawet jeżeli nie są spełnione warunki, o których mowa w ust. 1.
5. Dla wykazania spełnienia warunku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, płatnik nie może powoływać się na przyczyny związane z wymianą waluty, jeżeli do ustalenia kursu walutowego został zastosowany referencyjny kurs walutowy, uzgodniony z jego dostawcą.
6. Umowa ramowa płatnika i jego dostawcy może stanowić, że płatnik nie ma prawa do zwrotu kwoty autoryzowanej transakcji zainicjowanej przez odbiorcę, gdy:
 - 1) płatnik udzielił zgody na wykonanie transakcji płatniczej bezpośrednio swojemu dostawcy lub
 - 2) informacja o przyszłej transakcji płatniczej została dostarczona płatnikowi przez dostawcę lub odbiorcę, w uzgodniony sposób, na co najmniej 4 tygodnie przed terminem wykonania zlecenia lub była udostępniana płatnikowi

przez dostawcę lub odbiorcę, w uzgodniony sposób, przez okres co najmniej 4 tygodni przed terminem wykonania zlecenia.

Art. 48.

1. Płatnik może wystąpić o zwrot, o którym mowa w art. 47, w terminie 8 tygodni od dnia obciążenia rachunku płatniczego, a w przypadku gdy nie korzysta z rachunku płatniczego – od dnia wykonania transakcji płatniczej.
2. W terminie 10 dni roboczych od dnia otrzymania żądania zwrotu dostawca dokonuje zwrotu pełnej kwoty transakcji płatniczej albo podaje uzasadnienie odmowy dokonania zwrotu, wskazując organy, do których płatnik może zgodnie z art. 15 złożyć skargę, jeżeli nie zgadza się z przedstawionym uzasadnieniem. W przypadku określonym w art. 47 ust. 4 dostawca nie może odmówić dokonania zwrotu.
3. W przypadku gdy dostawcą płatnika jest NBP, może on uzależnić zwrot, o którym mowa w art. 47, od otrzymania środków pieniężnych od dostawcy odbiorcy.

Rozdział 3

Zlecenia płatnicze i kwoty transakcji płatniczych

Art. 49.

1. Momentem otrzymania zlecenia płatniczego jest moment, w którym zlecenie przekazane bezpośrednio przez płatnika lub pośrednio przez odbiorcę albo za jego pośrednictwem zostało otrzymane przez dostawcę płatnika. W przypadku gdy dostawca płatnika otrzymuje zlecenie płatnicze w dniu niebędącym dla tego dostawcy dniem roboczym, uznaje się, że zlecenie zostało otrzymane pierwszego dnia roboczego po tym dniu.
2. Dostawca może ustalić nieprzekraczalny, przypadający pod koniec dnia roboczego moment, po którym otrzymane zlecenia płatnicze uznaje się za otrzymane pierwszego dnia roboczego po tym dniu.
3. Jeżeli użytkownik inicjujący zlecenie płatnicze i jego dostawca uzgodnią, że wykonanie zlecenia płatniczego rozpoczyna się:
 - 1) określonego dnia,
 - 2) pod koniec wskazanego okresu,
 - 3) w dniu, w którym płatnik przekazał do dyspozycji swojemu dostawcy środki pieniężne na wykonanie zlecenia płatniczego
– za moment otrzymania zlecenia do celów art. 54 uznaje się początek dnia, o którym mowa w pkt 1, albo dnia będącego ostatnim dniem okresu, o którym mowa w pkt 2, albo dnia, o którym mowa w pkt 3.
4. Jeżeli dzień, o którym mowa w ust. 3 pkt 1 lub 3, albo ostatni dzień okresu, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, nie jest dla dostawcy płatnika dniem roboczym, uznaje się, że zlecenie płatnicze zostało otrzymane pierwszego dnia roboczego po tym dniu.

Art. 50.

1. Dostawca płatnika nie może odmówić wykonania autoryzowanego zlecenia płatniczego inicjowanego przez płatnika albo odbiorcę lub za jego pośrednictwem, chyba że nie zostały spełnione przez płatnika postanowienia umowy pomiędzy do-

stawcą a użytkownikiem lub możliwość albo obowiązek odmowy wynika z odrębnych przepisów.

2. W przypadku gdy dostawca odmawia wykonania zlecenia płatniczego, jest obowiązany powiadomić użytkownika w najbliższym możliwym terminie, nie później jednak niż w terminach określonych zgodnie z art. 54 i art. 56:
 - 1) o odmowie,
 - 2) jeżeli to możliwe – o przyczynach odmowy,
 - 3) jeżeli to możliwe – o procedurze sprostowania błędów, które spowodowały odmowę
 - chyba że powiadomienie takie jest niedopuszczalne z mocy odrębnych przepisów.
3. Strony mogą zastrzec w umowie, że dostawca ma prawo pobierać opłaty za powiadomienie, o którym mowa w ust. 2, w przypadku gdy odmowa wykonania zlecenia płatniczego była uzasadniona.
4. Do celów, o których mowa w art. 54 i art. 56 oraz art. 144–146 zlecenie płatnicze, którego wykonania odmówiono, uznaje się za nieotrzymane.

Art. 51.

1. Użytkownik nie może odwołać zlecenia płatniczego od chwili jego otrzymania przez dostawcę płatnika.
2. Jeżeli transakcja płatnicza jest inicjowana przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, płatnik nie może odwołać zlecenia płatniczego po przekazaniu zlecenia płatniczego odbiorcy lub po udzieleniu przez płatnika zgody odbiorcy na wykonanie transakcji płatniczej.
3. W przypadku polecenia zapłaty płatnik może odwołać zlecenie płatnicze, z zachowaniem prawa do zwrotu kwoty transakcji płatniczej, nie później niż do końca dnia roboczego poprzedzającego uzgodniony dzień obciążenia rachunku płatniczego.
4. W przypadku, o którym mowa w art. 49 ust. 3, użytkownik może odwołać zlecenie płatnicze nie później niż do końca dnia roboczego poprzedzającego uzgodniony dzień.
5. Po upływie terminów określonych w ust. 1–4 zlecenie płatnicze można odwołać wyłącznie, jeżeli uzgodnią to między sobą użytkownik i jego dostawca. W przypadkach, o których mowa w ust. 2 i 3, wymagana jest również zgoda odbiorcy.
6. Jeżeli zostało to uzgodnione w umowie, dostawca może pobierać opłatę za odwołanie zlecenia.

Art. 52.

1. Dostawca płatnika, dostawca odbiorcy oraz inne podmioty pośredniczące w wykonaniu transakcji płatniczej nie mogą pomniejszać kwoty transakcji płatniczej o opłaty należne w związku z jej wykonaniem ani o inne należności.
2. Umowa między odbiorcą i jego dostawcą może przewidywać, że dostawca udostępni odbiorcy kwotę transakcji płatniczej pomniejszoną o pobierane opłaty. Dostawca obowiązany jest wówczas do podania w informacji o transakcji płatniczej pełnej kwoty transakcji płatniczej oraz pobranych opłat.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie wyłączają dopuszczalności potrącenia przez dostawcę z kwoty transakcji płatniczej kwoty wynikającej ze zobowiązań podatkowych oraz składek na ubezpieczenie zdrowotne związanych z tą transakcją płatniczą.
4. Jeżeli z kwoty transakcji płatniczej zainicjowanej przez płatnika zostały pobrane jakiegokolwiek inne należności niż określone w ust. 2 lub 3, dostawca płatnika jest obowiązany doprowadzić do otrzymania przez odbiorcę pełnej kwoty transakcji płatniczej. W przypadku transakcji płatniczych zainicjowanych przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, obowiązek ten ciąży na dostawcy odbiorcy.
5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki pobierania opłat przy przyjmowaniu płatności z tytułu należności o charakterze publicznoprawnym, stanowiących dochód budżetu państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, przy użyciu karty płatniczej lub podobnego instrumentu płatniczego, kierując się w szczególności potrzebą przekazania pełnej kwoty danej należności publicznoprawnej na wyznaczony rachunek bankowy oraz biorąc pod uwagę specyfikę tych płatności.

Rozdział 4

Czas wykonania transakcji płatniczej i data waluty

Art. 53.

1. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się do:
 - 1) transakcji płatniczych w euro;
 - 2) transakcji płatniczych wykonywanych w całości na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w walucie polskiej;
 - 3) transakcji płatniczych obejmujących nie więcej niż jedno przeliczenie waluty między:
 - a) euro a walutą polską, jeżeli przeliczenie waluty jest dokonane w Rzeczypospolitej Polskiej,
 - b) euro a walutą innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego spoza obszaru euro, jeżeli przeliczenie waluty jest dokonane w tym państwie członkowskim,
 - c) euro a walutą polską lub euro a walutą innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego spoza obszaru euro, dokonywanego w państwie członkowskim z obszaru euro, w przypadku przelewów transgranicznych zainicjowanych w euro.
2. Przepisy niniejszego rozdziału mają także zastosowanie do transakcji płatniczych, o których mowa w art. 5 ust. 3, innych niż wymienione w ust. 1.
3. Użytkownik i jego dostawca mogą uzgodnić, że do transakcji płatniczych, o których mowa w art. 5 ust. 3, innych niż wymienione w ust. 1, nie stosuje się przepisów niniejszego rozdziału. Strony nie mogą jednak uzgodnić wyłączenia stosowania art. 59, a w przypadku transakcji płatniczych wykonywanych na terytorium jednego lub więcej państw członkowskich nie mogą uzgodnić terminu, o którym mowa w art. 54, jako dłuższego niż 4 dni robocze od momentu otrzymania zlecenia płatniczego.

Art. 54.

1. Dostawca płatnika jest obowiązany doprowadzić do uznania rachunku płatniczego dostawcy odbiorcy kwotą transakcji płatniczej zainicjowanej przez płatnika nie później niż do końca następnego dnia roboczego po otrzymaniu zlecenia.
2. Termin określony w ust. 1 może zostać przedłużony o jeden dzień roboczy, w przypadku gdy dostawca płatnika otrzymał zlecenie płatnicze w postaci papierowej.

Art. 55.

1. W zakresie transakcji płatniczych w całości wykonywanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w walucie polskiej, dotyczących należności, do których stosuje się przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.¹²⁾), zwanej dalej „ustawą – Ordynacja podatkowa”, oraz rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. WE L 302 z 19.10.1992, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2, t. 4, str. 307, z późn. zm.), nie stosuje się art. 54 ust. 2.
2. W razie niedotrzymania terminu wykonania transakcji płatniczej, o którym mowa w art. 54 ust. 1, w zakresie należności, o których mowa w ust. 1, dostawca jest obowiązany do zapłacenia na rzecz Skarbu Państwa lub właściwej jednostki samorządu terytorialnego odsetek w wysokości przewidzianej dla odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych.
3. Do odpowiedzialności dostawcy z tytułu niewykonania obowiązku określonego w art. 54 ust. 1, dotyczącego należności, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy – Ordynacja podatkowa dotyczące odpowiedzialności podatkowej inkasenta.

Art. 56.

1. Dostawca odbiorcy przekazuje zlecenie płatnicze zainicjowane przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem dostawcy płatnika w terminie uzgodnionym między odbiorcą a jego dostawcą, umożliwiając w przypadku transakcji polecenia zapłaty rozrachunek tej transakcji w uzgodnionym terminie płatności.
2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do transakcji płatniczych kartą płatniczą lub podobnym instrumentem płatniczym zainicjowanych przez odbiorcę.

Art. 57.

Jeżeli odbiorca nie posiada rachunku płatniczego u dostawcy, środki pieniężne są udostępniane odbiorcy przez dostawcę, który otrzymuje środki pieniężne dla odbiorcy, w terminie określonym w art. 54 i art. 56 ust. 1.

Art. 58.

¹²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 85, poz. 727, Nr 86, poz. 732 i Nr 143, poz. 1199, z 2006 r. Nr 66, poz. 470, Nr 104, poz. 708, Nr 143, poz. 1031, Nr 217, poz. 1590 i Nr 225, poz. 1635, z 2007 r. Nr 112, poz. 769, Nr 120, poz. 818, Nr 192, poz. 1378 i Nr 225, poz. 1671, z 2008 r. Nr 118, poz. 745, Nr 141, poz. 888, Nr 180, poz. 1109 i Nr 209, poz. 1316, 1318 i 1320, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 44, poz. 362, Nr 57, poz. 466, Nr 131, poz. 1075, Nr 157, poz. 1241, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1322, Nr 213, poz. 1652 i Nr 216, poz. 1676, z 2010 r. Nr 40, poz. 230, Nr 57, poz. 355, Nr 127, poz. 858, Nr 167, poz. 1131, Nr 182, poz. 1228 i Nr 197, poz. 1306 oraz z 2011 r. Nr 34, poz. 173, Nr 75, poz. 398, Nr 106, poz. 622 i Nr 134, poz. 781.

Wpłata gotówki na swój lub cudzy rachunek płatniczy, dokonana u dostawcy prowadzącego ten rachunek płatniczy w walucie tego rachunku płatniczego, jest udostępniana na tym rachunku niezwłocznie po otrzymaniu środków pieniężnych, nie później niż w tym samym dniu roboczym, oraz otrzymuje datę waluty z chwilą wpłaty, z tym że jeżeli wpłacającym jest podmiot niebędący konsumentem, udostępnienie środków pieniężnych na rachunku z datą waluty nie może nastąpić później niż następnego dnia roboczego po otrzymaniu środków pieniężnych.

Art. 59.

1. Dostawca odbiorcy uznaje rachunek płatniczy odbiorcy kwotą transakcji płatniczej z datą waluty tego dnia roboczego, w którym rachunek dostawcy odbiorcy został uznany kwotą transakcji płatniczej.
2. Dostawca odbiorcy udostępnia odbiorcy kwotę transakcji płatniczej niezwłocznie po uznaniu tą kwotą rachunku dostawcy odbiorcy.
3. Obciążenie rachunku płatniczego płatnika kwotą transakcji płatniczej następuje z datą waluty nie wcześniejszą niż moment, w którym rachunek ten został faktycznie obciążony kwotą transakcji płatniczej.
4. Do transakcji płatniczych inicjowanych przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem dostawca odbiorcy lub odbiorca mogą uzgodnić dłuższy termin wykonania niż określony w ust. 2.

Dział IV Krajowe instytucje płatnicze

Rozdział 1

Podejmowanie i prowadzenie działalności przez krajowe instytucje płatnicze

Art. 60.

1. Świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji płatniczej wymaga uzyskania zezwolenia KNF.
2. Zezwolenie może być wydane osobie prawnej z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na jej wniosek.

Art. 61.

1. Do wniosku o wydanie zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, wnioskodawca dołącza:
 - 1) aktualną informację o numerze wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego;
 - 2) statut, akt założycielski albo umowę spółki;
 - 3) wykaz usług płatniczych, które zamierza świadczyć;
 - 4) program działalności i plan finansowy na okres co najmniej trzyletni;
 - 5) dokumenty potwierdzające posiadanie środków finansowych przeznaczonych na fundusze własne;
 - 6) opis rozwiązań w zakresie zarządzania i mechanizmów kontroli wewnętrznej dotyczących obowiązków związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, zgodnie z ustawą z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z

2010 r. Nr 46, poz. 276 i Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 134, poz. 779), zwaną dalej „ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy”;

- 7) opis rozwiązań organizacyjnych, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 3 i 4;
 - 8) dane pozwalające na ustalenie tożsamości osób, które bezpośrednio lub pośrednio posiadają znaczny pakiet akcji lub udziałów w spółce lub spółdzielni zamierzającej wykonywać usługi płatnicze, ze wskazaniem wielkości należącego do nich pakietu akcji lub udziałów, oraz dokumenty potwierdzające, iż osoby te dają rękojmię ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją płatniczą;
 - 9) dane pozwalające na ustalenie tożsamości osób zarządzających oraz dokumenty pozwalające na ocenę, czy osoby te dają rękojmię ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją płatniczą, w tym posiadają wykształcenie i doświadczenie zawodowe niezbędne do zarządzania działalnością w zakresie świadczenia usług płatniczych;
 - 10) dane pozwalające na ustalenie tożsamości biegłych rewidentów i innych podmiotów uprawnionych do badania sprawozdań finansowych.
2. Wnioskodawca oraz instytucja płatnicza, po uzyskaniu zezwolenia, niezwłocznie powiadamia KNF o każdej zmianie mającej wpływ na aktualność informacji i dokumentów dołączonych do wniosku zgodnie z ust. 1.
 3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres informacji oraz rodzaj i formę dokumentów, o których mowa w ust. 1 pkt 4 – 10, mając na względzie konieczność sprawdzenia, czy wnioskodawca spełnia warunki konieczne do uzyskania zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, oraz kompletność i wiarygodność dokumentacji dołączanej do wniosku.

Art. 62.

1. W toku postępowania w sprawie wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, KNF:
 - 1) wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia wniosku, jeżeli wniosek nie odpowiada wymaganiom określonym w art. 61 ust. 1;
 - 2) może żądać uzupełniających informacji lub dokumentów niezbędnych do rozstrzygnięcia sprawy.
2. KNF wydaje decyzję w przedmiocie zezwolenia w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wniosku lub jego uzupełnienia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.

Art. 63.

W zezwoleniu, o którym mowa w art. 60 ust. 1, KNF określa usługi płatnicze, do świadczenia których jest uprawniona instytucja płatnicza.

Art. 64.

1. Zezwolenie, o którym mowa w art. 60 ust. 1, może być wydane podmiotom:
 - 1) posiadającym kapitał założycielski co najmniej w wysokości równowartości w walucie polskiej:
 - a) kwoty 125 000 euro – jeżeli wnioskodawca zamierza świadczyć wszystkie lub niektóre z usług płatniczych wymienionych w art. 3,

- b) kwoty 50 000 euro – jeżeli wnioskodawca zamierza świadczyć jedynie usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 7,
 - c) kwoty 20 000 euro – jeżeli wnioskodawca zamierza świadczyć jedynie usługę płatniczą przekazu pieniężnego;
- 2) posiadającym środki finansowe przeznaczone na fundusze własne w wymaganej wysokości;
 - 3) zapewniającym ostrożne i stabilne zarządzanie działalnością w zakresie świadczenia usług płatniczych przez posiadanie, adekwatnych do rodzaju usług płatniczych, ich skali i stopnia złożoności, rozwiązań organizacyjnych obejmujących:
 - a) skuteczne procedury identyfikowania, zarządzania, monitorowania i zawiadamiania o ryzyku, na które wnioskodawca jest lub może być narażony,
 - b) strukturę organizacyjną z przejrzystymi i spójnymi zakresami odpowiedzialności,
 - c) odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej, obejmujące procedury w zakresie administracji, księgowości oraz przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu;
 - 4) posiadającym rozwiązania organizacyjne mające służyć ochronie środków pieniężnych użytkowników zgodnie z art. 78.
2. Równowartość w walucie polskiej podanych w ust. 1 pkt 1 kwot w euro ustala się przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez NBP, obowiązującego w dniu wydania zezwolenia.
3. Środki finansowe na pokrycie kapitału założycielskiego instytucji płatniczej nie mogą pochodzić:
- 1) z kredytu lub pożyczki ani być w inny sposób obciążone;
 - 2) z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł.

Art. 65.

KNF odmawia wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, jeżeli:

- 1) osoby, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 8 i 9, nie dają rękojmi ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją płatniczą,
- 2) wnioskodawca nie posiada kapitału założycielskiego w wysokości określonej w art. 64 ust. 1 pkt 1 lub nie posiada w wymaganej wysokości środków finansowych przeznaczonych na fundusze własne,
- 3) rozwiązania organizacyjne, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 3, nie zapewniają ostrożnego i stabilnego zarządzania działalnością w zakresie świadczenia usług płatniczych,
- 4) środki finansowe na pokrycie kapitału założycielskiego pochodzą z kredytu, pożyczki albo w inny sposób są obciążone lub pochodzą z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł,
- 5) plan finansowy lub program działalności nie zapewniają zdolności krajowej instytucji płatniczej do wykonywania zobowiązań wynikających ze świadczenia usług płatniczych,
- 6) bliskie powiązania między wnioskodawcą a innym podmiotem stanowią przeszkodę w skutecznym wykonywaniu nadzoru nad krajową instytucją płatniczą lub

- 7) przepisy prawa państwa innego niż państwo członkowskie mające zastosowanie do co najmniej jednej osoby fizycznej lub prawnej, z którą wnioskodawca ma bliskie powiązania, lub trudności związane z egzekwowaniem tych przepisów uniemożliwiałyby skuteczne wykonywanie nadzoru nad krajową instytucją płatniczą.

Art. 66.

1. Zmiana określonych w zezwoleniu, o którym mowa w art. 60 ust. 1, usług płatniczych, do świadczenia których jest uprawniona instytucja płatnicza, wymaga zmiany tego zezwolenia; przepisy art. 61 – 65 stosuje się odpowiednio.
2. W miejsce informacji i dokumentów, o których mowa w art. 61 ust. 1, może być złożone oświadczenie o aktualności informacji zawartych w odpowiednich dokumentach złożonych przez krajową instytucję płatniczą wraz z wnioskiem o wydanie zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1.

Art. 67.

1. Zezwolenie na prowadzenie działalności w charakterze krajowej instytucji płatniczej wygasa, jeżeli krajowa instytucja płatnicza:
 - 1) w terminie 12 miesięcy od dnia wydania tego zezwolenia nie rozpoczęła działalności w zakresie usług płatniczych, przy czym za dzień rozpoczęcia działalności w zakresie usług płatniczych uważa się dzień wykonania pierwszej transakcji płatniczej;
 - 2) nie prowadzi działalności w zakresie usług płatniczych w okresie dłuższym niż 6 kolejnych miesięcy.
2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, KNF wydaje decyzję stwierdzającą wygaśnięcie zezwolenia.

Art. 68.

1. Jeżeli działalność hybrydowej instytucji płatniczej w zakresie niepolegającym na świadczeniu usług płatniczych narusza lub może naruszać stabilność finansową tej instytucji płatniczej lub mogłaby ograniczać możliwość sprawowania nadzoru, KNF może, w drodze decyzji, nakazać hybrydowej instytucji płatniczej prawne i organizacyjne wyodrębnienie działalności w zakresie usług płatniczych przez utworzenie nowego podmiotu, który będzie prowadził tę działalność.
2. W decyzji, o której mowa w ust. 1, KNF:
 - 1) określa termin utworzenia nowego podmiotu, który będzie prowadził działalność w zakresie usług płatniczych, nie krótszy niż 3 miesiące;
 - 2) może określić warunki dotyczące sposobu wyodrębnienia działalności w zakresie usług płatniczych.
3. Podmiot utworzony w wykonaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, zawiadamia KNF o wpisie do rejestru przedsiębiorców w terminie 7 dni od dnia uzyskania wpisu.
4. Do zawiadomienia, o którym mowa w ust. 3, dołącza się informacje i dokumenty, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 1, 2 oraz 4 – 10, dotyczące podmiotu utworzonego w wykonaniu decyzji, o której mowa w ust. 1. W miejsce informacji i dokumentów, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 4 oraz 6 – 10, może być złożone oświadczenie o aktualności informacji zawartych w odpowiednich dokumentach

- złożonych przez hybrydową instytucję płatniczą, które uznaje się wówczas za złożone przez ten podmiot. Przepisy art. 62 stosuje się odpowiednio.
5. W przypadku określenia warunków, o których mowa w ust. 2 pkt 2, odpowiednio hybrydowa instytucja płatnicza lub podmiot utworzony w wykonaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, nie później niż z dniem złożenia zawiadomienia, o którym mowa w ust. 3, przekazują KNF informacje i dokumenty potwierdzające spełnienie tych warunków.
 6. Zezwolenie, o którym mowa w art. 60 ust. 1, wydane hybrydowej instytucji płatniczej przechodzi na podmiot utworzony w wykonaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, po upływie miesiąca od dnia otrzymania przez KNF zawiadomienia, o którym mowa w ust. 3, albo jego uzupełnienia, jeżeli nie są spełnione wymagania określone w ust. 4 lub 5, chyba że w tym terminie KNF zgłosi sprzeciw do przejścia tego zezwolenia.
 7. KNF, w drodze decyzji:
 - 1) zgłasza sprzeciw, o którym mowa w ust. 6, jeżeli zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 65;
 - 2) może zgłosić sprzeciw, o którym mowa w ust. 6, jeżeli nie zostały spełnione warunki, o których mowa w ust. 2 pkt 2.
 8. Z dniem przejścia zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, podmiot utworzony w wykonaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, wstępuje w prawa i obowiązki hybrydowej instytucji płatniczej w zakresie świadczenia usług płatniczych.
 9. Zezwolenie, o którym mowa w art. 60 ust. 1, wydane hybrydowej instytucji płatniczej wygasa:
 - 1) w przypadku niewykonania decyzji, o której mowa w ust. 1 – z upływem terminu, o którym mowa w ust. 2 pkt 1;
 - 2) z upływem 3 miesięcy od dnia, w którym decyzja w sprawie sprzeciwu, o którym mowa w ust. 6, stała się ostateczna.
 10. W przypadkach, o których mowa w ust. 9, KNF wydaje decyzję stwierdzającą wygaśnięcie zezwolenia.
 11. W terminie 7 dni od dnia przejścia zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, wydanego hybrydowej instytucji płatniczej na podmiot utworzony w wykonaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, albo wydania decyzji, o której mowa w ust. 10, KNF z urzędu dokonuje zmian w rejestrze.

Art. 69.

1. KNF może cofnąć zezwolenie, o którym mowa w art. 60 ust. 1, jeżeli:
 - 1) instytucja płatnicza uzyskała zezwolenie wskutek złożenia fałszywych informacji lub w inny sposób niezgodny z prawem;
 - 2) instytucja płatnicza przestała spełniać wymogi, od których jest uzależnione wydanie zezwolenia;
 - 3) instytucja płatnicza wykonuje działalność z naruszeniem zezwolenia lub trwale utraciła zdolność do wykonywania swoich zobowiązań;
 - 4) instytucja płatnicza, kontynuując działalność w zakresie usług płatniczych, stanowiłaby zagrożenie dla stabilności systemu płatności;
 - 5) osoby, które bezpośrednio lub pośrednio posiadają znaczny pakiet akcji lub udziałów w instytucji płatniczej, nie dają rękojmi ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją płatniczą;

- 6) osoba zarządzająca nie daje rękojmi ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją płatniczą;
 - 7) bliskie powiązania między krajową instytucją płatniczą a innymi podmiotami mogłyby uniemożliwić skuteczne sprawowanie nadzoru nad krajową instytucją płatniczą;
 - 8) przepisy prawa państwa innego niż państwo członkowskie mające zastosowanie do co najmniej jednej osoby fizycznej lub prawnej, z którą krajowa instytucja płatnicza ma bliskie powiązania, lub trudności związane z egzekwowaniem tych przepisów mogłyby uniemożliwić skuteczne sprawowanie nadzoru nad tą instytucją;
 - 9) instytucja płatnicza, która nie stosuje środków ochrony środków pieniężnych użytkowników określonych w art. 78 ust. 1, nie zawarła w terminie umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowy ubezpieczenia, o której mowa w art. 78 ust. 2.
2. Decyzja o cofnięciu zezwolenia jest natychmiast wykonalna.
 3. Jeżeli wymaga tego interes użytkowników, w decyzji o cofnięciu zezwolenia KNF może określić termin i warunki zaprzestania świadczenia usług płatniczych przez instytucję płatniczą.

Art. 70.

1. KNF cofa zezwolenie na wniosek instytucji płatniczej.
2. Postępowania w sprawie cofnięcia zezwolenia na wniosek instytucji płatniczej nie wszczyna się, jeżeli:
 - 1) w instytucji płatniczej jest prowadzona kontrola, o której mowa w art. 103, lub instytucja płatnicza została zawiadomiona o zamiarze przeprowadzenia takiej kontroli;
 - 2) wobec instytucji płatniczej wszczęto postępowanie w sprawie nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 105 ust. 1 pkt 5.
3. Postępowanie wszczęte zawieszają się do dnia, w którym decyzja w sprawie nałożenia kary pieniężnej stała się ostateczna.
4. Do decyzji o cofnięciu zezwolenia na wniosek instytucji płatniczej stosuje się przepis art. 69 ust. 3.

Art. 71.

1. KNF, w terminie 7 dni od dnia wydania decyzji, podaje do publicznej wiadomości informację o cofnięciu lub wygaśnięciu zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, z podaniem przyczyn wygaśnięcia lub cofnięcia zezwolenia.
2. KNF informuje Komisję Europejską o każdym przypadku wygaśnięcia lub cofnięcia zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1.

Art. 72.

W przypadku połączenia lub podziału instytucji płatniczej albo nabycia jej przedsiębiorstwa, zezwolenie, o którym mowa w art. 60 ust. 1, nie przechodzi na podmiot przejmujący lub nowo utworzony powstały w wyniku połączenia lub podziału ani na nabywcę, z zastrzeżeniem art. 68 ust. 6.

Art. 73.

Informacje o instytucji płatniczej oraz o świadczonych przez nią usługach płatniczych, w tym informacje reklamowe, publikowane przez instytucję płatniczą, na zlecenie instytucji płatniczej lub na rzecz instytucji płatniczej, powinny być przedstawiane w sposób rzetelny i zrozumiały.

Art. 74.

1. Krajowa instytucja płatnicza, oprócz świadczenia usług płatniczych, może:
 - 1) świadczyć ściśle powiązane ze świadczeniem usług płatniczych usługi dodatkowe, takie jak:
 - a) usługi wymiany walut,
 - b) usługi bezpiecznego przechowywania środków pieniężnych przekazanych w celu wykonania transakcji płatniczej,
 - c) usługi przechowywania i przetwarzania danych;
 - 2) prowadzić systemy płatności;
 - 3) prowadzić inną działalność gospodarczą.
2. Świadczenie przez krajową instytucję płatniczą w ramach wykonania transakcji płatniczych usługi przeliczenia waluty nie stanowi działalności kantorowej w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 141, poz. 1178, z późn. zm.¹³⁾).
3. W związku z wykonywaniem usług płatniczych instytucja płatnicza może udzielać pożyczki służącej wykonaniu transakcji płatniczej (kredyt płatniczy) wyłącznie w celu świadczenia usług płatniczych, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2–6, oraz pod warunkiem że pożyczka ta nie jest udzielana:
 - 1) na okres dłuższy niż 12 miesięcy;
 - 2) ze środków pieniężnych otrzymanych lub przechowywanych w celu wykonania transakcji płatniczej.

Art. 75.

Krajowa instytucja płatnicza jest obowiązana przechowywać dokumenty związane ze świadczeniem usług płatniczych przez okres co najmniej 5 lat od dnia ich wytworzenia lub otrzymania.

Rozdział 2

Fundusze własne i gospodarka finansowa krajowych instytucji płatniczych

Art. 76.

1. Krajowa instytucja płatnicza jest obowiązana posiadać w każdym czasie fundusze własne dostosowane do rozmiaru prowadzonej działalności i rodzaju usług płatniczych, jakie może świadczyć na podstawie posiadanego zezwolenia.
2. Fundusze własne krajowej instytucji płatniczej obejmują:
 - 1) kapitał założycielski instytucji płatniczej;
 - 2) kapitał z aktualizacji wyceny;

¹³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 228, poz. 2260, z 2004 r. Nr 91, poz. 870 i Nr 173, poz. 1808, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, z 2007 r. Nr 61, poz. 410, z 2008 r. Nr 228, poz. 1506 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 69, poz. 589.

- 3) niepodzielony zysk z lat ubiegłych.
3. Fundusze własne pomniejsza się o:
 - 1) akcje lub udziały własne posiadane przez instytucję płatniczą, wycenione według wartości bilansowej, pomniejszone o odpisy spowodowane trwałą utratą ich wartości;
 - 2) wszelkie zobowiązania z tytułu akcji uprzywilejowanych;
 - 3) wartości niematerialne i prawne wycenione według wartości bilansowej;
 - 4) stratę z lat ubiegłych;
 - 5) stratę w trakcie zatwierdzania;
 - 6) stratę netto bieżącego okresu.
4. Wysokość funduszy własnych krajowej instytucji płatniczej nie może być niższa od wyższej z wartości:
 - 1) minimalnej wartości kapitału założycielskiego wymaganego zgodnie z art. 64 ust. 1 pkt 1, albo
 - 2) kwoty obliczonej zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie ust. 6.
5. W przypadku gdy instytucja płatnicza udziela kredytów płatniczych, o których mowa w art. 74 ust. 3, wymóg, o którym mowa w ust. 4, zwiększa się o 5% całkowitej wartości kredytów udzielonych w ciągu ostatniego roku obrotowego.
6. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii KNF, określi, w drodze rozporządzenia, metodę obliczania kwoty, o której mowa w ust. 4 pkt 2, uwzględniając łączną wartość transakcji płatniczych wykonanych w ciągu ostatniego roku obrotowego przez krajową instytucję płatniczą i rodzaj usług płatniczych, jakie krajowa instytucja płatnicza może świadczyć na podstawie posiadanego zezwolenia.
7. KNF może, w drodze decyzji, na podstawie analizy ryzyka strat oraz oceny procesów zarządzania ryzykiem i mechanizmów kontroli wewnętrznej krajowej instytucji płatniczej:
 - 1) zażądać od krajowej instytucji płatniczej zwiększenia wysokości funduszy własnych, jednak do wysokości nie większej niż 120% kwoty, o której mowa w ust. 4 pkt 2;
 - 2) zezwolić krajowej instytucji płatniczej na zmniejszenie wysokości funduszy własnych, jednak do wysokości nie mniejszej niż 80% kwoty, o której mowa w ust. 4 pkt 2.

Art. 77.

1. Przy obliczaniu funduszy własnych krajowej instytucji płatniczej, która:
 - 1) należy do tej samej grupy co inna krajowa instytucja płatnicza, bank krajowy, oddział banku zagranicznego, oddział instytucji kredytowej, instytucja pieniądza elektronicznego, firma inwestycyjna, podmiot zarządzający aktywami lub zakład ubezpieczeń,
 - 2) prowadzi działalność w charakterze hybrydowej instytucji płatniczej
 - nie mogą być w jakikolwiek sposób uwzględniane fundusze, które zostały uwzględnione w funduszach własnych innego podmiotu grupy lub hybrydowej instytucji płatniczej obliczanych w związku z wymogami kapitałowymi wynikającymi z odrębnych przepisów.

2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii KNF, może, w drodze rozporządzenia, określić sposób przeciwdziałania wielokrotnemu zaliczaniu tych samych elementów do funduszy własnych, w przypadkach, o których mowa w ust. 1, kierując się koniecznością zapewnienia realnego poziomu określonych przez ustawę wymogów kapitałowych.

Art. 78.

1. W przypadku gdy krajowa instytucja płatnicza przyjmuje od użytkowników środki pieniężne na poczet wykonania transakcji płatniczych bezpośrednio lub za pośrednictwem innego dostawcy, jest zobowiązana do ich ochrony z zastosowaniem następujących zasad:
 - 1) środki pieniężne przyjęte w celu wykonania transakcji płatniczych, w wysokości podlegającej przekazaniu odbiorcy albo innemu dostawcy w celu przekazania odbiorcy, nie są w żadnym momencie podczas przechowywania łączone ze środkami pieniężnymi posiadanymi przez krajową instytucję płatniczą z innego tytułu;
 - 2) środki pieniężne przyjęte w celu wykonania transakcji płatniczych, które nie zostały przekazane odbiorcy lub innemu dostawcy do końca dnia roboczego następującego po dniu otrzymania tych środków, są co najmniej w wysokości podlegającej przekazaniu odbiorcy albo innemu dostawcy w celu przekazania odbiorcy:
 - a) składane na wyodrębnionym do tego celu rachunku bankowym w banku krajowym, instytucji kredytowej lub oddziale banku zagranicznego lub
 - b) inwestowane w bezpieczne, płynne aktywa o niskim ryzyku, deponowane na wyodrębnionym do tego celu rachunku.
2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli środki pieniężne przyjęte w celu wykonania transakcji płatniczych są objęte umową gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umową ubezpieczenia zawartą z zakładem ubezpieczeń, bankiem krajowym, oddziałem banku zagranicznego, instytucją kredytową, które nie należą do tej samej grupy co krajowa instytucja płatnicza, na kwotę równą kwocie, która w przypadku zastosowania zasad określonych w ust. 1 podlegałaby wydzieleniu z innych środków pieniężnych posiadanych przez krajową instytucję płatniczą oraz złożeniu na wyodrębnionym rachunku bankowym lub zainwestowaniu.
3. Umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowa ubezpieczenia powinna obejmować wypłatę przez gwaranta lub zakład ubezpieczeń środków pieniężnych z gwarancji lub świadczenia odszkodowawczego w przypadku niemożności wykonania przez krajową instytucję płatniczą zobowiązań wynikających z umów o świadczenie usług płatniczych, w szczególności obowiązku zwrotu wpłat wniesionych przez użytkowników w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez krajową instytucję płatniczą wobec użytkowników.
4. Umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej powinna obejmować upoważnienie dla KNF do wydawania dyspozycji wypłaty przez gwaranta lub zakład ubezpieczeń środków pieniężnych z gwarancji.
5. Krajowa instytucja płatnicza stosująca wymogi określone w ust. 2 jest obowiązana składać KNF oryginały dokumentów potwierdzających zawarcie kolejnej umowy gwarancji albo ubezpieczenia, przed upływem terminu obowiązywania umowy poprzedniej. Umowy powinny obejmować cały okres prowadzenia działalności.

6. W przypadku krajowych instytucji płatniczych rozpoczynających działalność kwotę, o której mowa w ust. 2, określa się na podstawie programu działalności i planu finansowego, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 4.
7. W przypadku gdy wartość środków pieniężnych przeznaczonych na wykonywanie przyszłych transakcji płatniczych jest zmienna lub nieznana z wyprzedzeniem, KNF może wyrazić zgodę na stosowanie wymogów określonych w ust. 2 na podstawie kwoty reprezentatywnej, jeżeli uzna, że taką reprezentatywną kwotą można oszacować na podstawie dotychczasowych danych.
8. KNF jest uprawniony do występowania na rzecz użytkowników w sprawach wypłaty środków z tytułu umowy gwarancji bankowej albo umowy gwarancji ubezpieczeniowej na zasadach określonych w treści tych umów.

Art. 79.

Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, kategorie aktywów, o których mowa w art. 78 ust. 1 pkt 2 lit. b, oraz maksymalną część środków pieniężnych, jaka może być inwestowana w poszczególne kategorie aktywów, mając na względzie należyte zabezpieczenie środków pieniężnych użytkowników, w tym ograniczenie ryzyka inwestycyjnego.

Art. 80.

1. W razie wszczęcia postępowania egzekucyjnego przeciwko krajowej instytucji płatniczej środki pieniężne znajdujące się na rachunkach, o których mowa w art. 78 ust. 1, są wolne od zajęcia na podstawie sądowego lub administracyjnego tytułu wykonawczego.
2. W razie ogłoszenia upadłości krajowej instytucji płatniczej środki pieniężne znajdujące się na rachunkach, o których mowa w art. 78 ust. 1, podlegają wyłączeniu z masy upadłości.
3. Wyłączenie, o którym mowa w ust. 1, nie obejmuje roszczeń użytkowników wobec krajowych instytucji płatniczych z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zleceń płatniczych przez krajową instytucję płatniczą lub podmioty, za które instytucja ponosi odpowiedzialność wobec użytkownika, w granicach odpowiedzialności krajowej instytucji płatniczej określonej w art. 144 – 146.

Rozdział 3

Sprawozdawczość krajowych instytucji płatniczych

Art. 81.

Krajowa instytucja płatnicza przekazuje KNF sporządzone zgodnie z ustawą o rachunkowości roczne sprawozdanie finansowe, a także roczne skonsolidowane sprawozdanie finansowe, jeżeli istnieje obowiązek jego sporządzenia. Sprawozdania przekazuje się wraz z raportem z badania sprawozdania i opinią podmiotu uprawnionego do badania sprawozdań finansowych oraz odpisem uchwały albo postanowienia organu zatwierdzającego o zatwierdzeniu sprawozdania finansowego, w terminie nie dłuższym niż 15 dni od dnia zatwierdzenia odpowiednio rocznego sprawozdania finansowego przez organ zatwierdzający jednostki i rocznego skonsolidowanego sprawozdania finansowego przez organ zatwierdzający jednostki dominującej.

Art. 82.

Podmiot uprawniony do badania sprawozdań finansowych jest obowiązany do niezwłocznego informowania KNF o stwierdzonych w trakcie przeprowadzania badania sprawozdania finansowego okolicznościach i zdarzeniach, które mogą stanowić podstawę do wydania opinii z zastrzeżeniami, opinii negatywnej albo odmowy wyrażenia opinii, albo wskazywać na naruszenie przepisów określających warunki wydania zezwolenia krajowym instytucjom płatniczym lub regulujących prowadzenie działalności krajowych instytucji płatniczych albo na zagrożenie kontynuowania działalności przez tę instytucję.

Art. 83.

1. Krajowa instytucja płatnicza przekazuje KNF kwartalne i dodatkowe roczne sprawozdania finansowe i statystyczne obejmujące:
 - 1) wartość posiadanych finansowych środków płynnych;
 - 2) informację o udzielonych w danym kwartale lub roku kredytach, o których mowa w art. 74 ust. 3, w tym ich liczbie, wartości oraz okresie, na jaki zostały udzielone;
 - 3) informację o wykonanych transakcjach płatniczych, w tym ich wartości, liczbie oraz strukturze walutowej;
 - 4) zestawienie funduszy własnych wraz ze wskazaniem poszczególnych elementów składowych i określeniem ich kwoty;
 - 5) informację o rodzaju i zakresie działalności, o której mowa w art. 74 ust. 1.
2. KNF, w drodze decyzji, na wniosek krajowej instytucji płatniczej, w uzasadnionych przypadkach może zwolnić ją z obowiązków określonych w ust. 1 lub ograniczyć ich zakres.
3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii KNF, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres, formę i sposób sporządzania sprawozdań, o których mowa w ust. 1, oraz terminy ich przekazywania KNF, uwzględniając konieczność zapewnienia KNF dostępu do informacji mających wpływ na ocenę sytuacji finansowej krajowej instytucji płatniczej, w tym informacji o rodzaju i zakresie wykonywania innej działalności prowadzonej przez instytucję płatniczą, o której mowa w art. 74 ust. 1.

Rozdział 4

Korzystanie przez krajową instytucję płatniczą z usług agentów oraz powierzanie wykonywania niektórych czynności operacyjnych innym podmiotom

Art. 84.

1. Krajowa instytucja płatnicza może świadczyć usługi płatnicze za pośrednictwem agentów.
2. Umowa między agentem a krajową instytucją płatniczą jest zawierana w formie pisemnej pod rygorem nieważności.

Art. 85.

1. Krajowa instytucja płatnicza przekazuje KNF, w formie pisemnej, zawiadomienie o zamiarze świadczenia usług płatniczych za pośrednictwem agenta, wraz z wnioskiem o dokonanie wpisu agenta do rejestru.
2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę (firmę) agenta;
- 2) siedzibę i adres albo miejsce zamieszkania i adres oraz adres głównego miejsca wykonywania działalności agenta;
- 3) opis mechanizmów kontroli wewnętrznej związanych z zapobieganiem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy;
- 4) imiona i nazwiska oraz funkcje osób odpowiedzialnych za zarządzanie agentem.

Art. 86.

1. Krajowa instytucja płatnicza może, na podstawie umowy zawartej w formie pisemnej z innym przedsiębiorcą, powierzyć temu przedsiębiorcy wykonywanie określonych czynności operacyjnych związanych ze świadczeniem usług płatniczych.
2. Krajowa instytucja płatnicza prowadzi ewidencję umów, o których mowa w ust. 1, zawierającą dane identyfikacyjne przedsiębiorcy, zakres powierzonych czynności i miejsce ich wykonywania oraz okres obowiązywania umowy.
3. W przypadku gdy umowa, o której mowa w ust. 1, przewiduje powierzenie wykonywania istotnych czynności operacyjnych, krajowa instytucja płatnicza zawiadamia KNF o zamiarze zawarcia takiej umowy oraz o każdej jej zmianie, rozwiązaniu lub o jej wygaśnięciu, co najmniej na 14 dni przed jej zawarciem, zmianą, rozwiązaniem lub wygaśnięciem.
4. Czynność operacyjną uznaje się za istotną, jeżeli jej niewykonanie lub niewłaściwe wykonanie mogłoby w poważnym stopniu zagrozić ciągłości spełniania przez krajową instytucję płatniczą wymogów, od których było uzależnione wydanie zezwolenia, lub wykonywania innych obowiązków nałożonych na instytucję płatniczą przez ustawę, lub zagrażałoby jej wynikom finansowym albo rzetelności lub ciągłości świadczonych przez nią usług płatniczych.
5. Krajowa instytucja płatnicza może powierzyć innemu przedsiębiorcy wykonywanie istotnych czynności operacyjnych, jeżeli powierzenie wykonywania czynności nie wpłynie niekorzystnie na prowadzenie przez krajową instytucję płatniczą działalności zgodnie z przepisami prawa i wydanym jej zezwoleniem oraz na ostrożne i stabilne zarządzanie krajową instytucją płatniczą oraz:
 - 1) przedsiębiorca posiada uprawnienia do wykonywania czynności w zakresie przedmiotu umowy, jeżeli z przepisów prawa wynika obowiązek posiadania takich uprawnień, albo zajmuje się wykonywaniem tych czynności w sposób zawodowy;
 - 2) przedsiębiorca posiada niezbędną wiedzę i doświadczenie oraz zapewnia warunki techniczne i organizacyjne niezbędne do prawidłowego wykonywania umowy, o której mowa w ust. 1;
 - 3) sytuacja finansowa przedsiębiorcy pozwala na prawidłowe wykonywanie umowy, o której mowa w ust. 1;
 - 4) przedsiębiorca umożliwi skuteczne nadzorowanie przez krajową instytucję płatniczą wykonywania powierzonych mu czynności oraz zarządzanie ryzykiem związanym z powierzeniem czynności, a krajowa instytucja płatnicza posiada wiedzę umożliwiającą skuteczne nadzorowanie wykonywania powierzonych czynności i zarządzanie ryzykiem;

- 5) krajowa instytucja płatnicza będzie posiadać dostęp do informacji i dokumentów związanych z wykonywaniem czynności powierzonych przedsiębiorcy, w szczególności w przypadku gdy udostępnienie tych danych następuje w wyniku żądania KNF;
 - 6) krajowa instytucja płatnicza i przedsiębiorca będą posiadać plany działania zapewniające ciągłe, bezpieczne i niezakłócone prowadzenie działalności w zakresie objętym umową, również w przypadku rozwiązania umowy, a także plany działania przewidujące sposoby odzyskiwania danych chroniące przed ich utratą spowodowaną zdarzeniami losowymi.
6. Powierzenie wykonywania czynności operacyjnych nie może:
- 1) prowadzić do zaprzestania faktycznego świadczenia usług płatniczych przez krajową instytucję płatniczą;
 - 2) obejmować przekazania prawa do reprezentowania instytucji płatniczej lub zarządzania instytucją płatniczą w rozumieniu art. 201 § 1 i art. 368 § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. Nr 94, poz. 1037, z późn. zm.¹⁴⁾) oraz art. 48 § 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2003 r. Nr 188, poz. 1848, z późn. zm.¹⁵⁾).

Art. 87.

1. KNF może żądać od krajowej instytucji płatniczej powierzającej wykonywanie czynności operacyjnych innym przedsiębiorcom w szczególności:
 - 1) przedstawienia kopii zawartej umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1;
 - 2) złożenia wyjaśnień dotyczących wykonania umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1;
 - 3) przedstawienia dokumentów określających status przedsiębiorcy, z którym krajowa instytucja płatnicza zawarła umowę, a w przypadku powierzenia wykonywania istotnych czynności operacyjnych – także dokumentów niezbędnych do oceny spełniania przez przedsiębiorcę wymogów określonych w art. 86 ust. 5.
2. KNF, w drodze decyzji, nakazuje krajowej instytucji płatniczej doprowadzenie w wyznaczonym terminie do zmiany lub rozwiązania umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, jeżeli:
 - 1) wykonanie umowy zagraża ostrożnemu i stabilnemu zarządzaniu instytucją płatniczą;
 - 2) przedsiębiorca będący stroną umowy utracił wymagane uprawnienia niezbędne do wykonywania tej umowy.
3. Od decyzji KNF, o której mowa w ust. 2, krajowa instytucja płatnicza może wnieść skargę do sądu administracyjnego w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji; przepisu art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postę-

¹⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 102, poz. 1117, z 2003 r. Nr 49, poz. 408 i Nr 229, poz. 2276, z 2005 r. Nr 132, poz. 1108, Nr 183, poz. 1538 i Nr 184, poz. 1539, z 2006 r. Nr 133, poz. 935 i Nr 208, poz. 1540, z 2008 r. Nr 86, poz. 524, Nr 118, poz. 747, Nr 217, poz. 1381 i Nr 231, poz. 1547, z 2009 r. Nr 13, poz. 69, Nr 42, poz. 341 i Nr 104, poz. 860 oraz z 2011 r. Nr 92, poz. 531, Nr 102, poz. 585, Nr 106, poz. 622 i Nr 133, poz. 767.

¹⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 99, poz. 1001, z 2005 r. Nr 122, poz. 1024, z 2006 r. Nr 94, poz. 651, z 2007 r. Nr 125, poz. 873, z 2008 r. Nr 163, poz. 1014, z 2009 r. Nr 77, poz. 649 oraz z 2011 r. Nr 106, poz. 622 i Nr 133, poz. 767.

powania administracyjnego nie stosuje się. Wniesienie skargi nie wstrzymuje wykonania decyzji.

4. KNF może zastosować środki określone w art. 105 ust. 1, w przypadku gdy w wyznaczonym terminie krajowa instytucja płatnicza nie doprowadzi do zmiany lub rozwiązania umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1.

Art. 88.

1. Krajowa instytucja płatnicza w zakresie świadczenia usług płatniczych ponosi odpowiedzialność wobec użytkowników za działania jej agentów lub podmiotów wykonujących czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, jak za swoje własne działania.
2. Odpowiedzialności, o której mowa w ust. 1, nie można wyłączyć ani ograniczyć, z zastrzeżeniem art. 149.
3. Odpowiedzialności agenta oraz podmiotu wykonującego czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, wobec instytucji płatniczej za szkody wyrządzone użytkownikom wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której mowa odpowiednio w art. 84 ust. 2 albo w art. 86 ust. 1, nie można wyłączyć ani ograniczyć.

Art. 89.

Krajowe instytucje płatnicze zapewniają, aby oddziały, przez które prowadzą działalność, oraz agenci, za pośrednictwem których świadczą usługi płatnicze, informowały w sposób rzetelny użytkowników o tym fakcie.

Art. 90.

Agent jest obowiązany w umowie zawieranej z użytkownikiem jednoznacznie wskazać instytucję płatniczą, w imieniu i na rzecz której działa, z podaniem numeru wpisu do rejestru.

Dział V

Podejmowanie i prowadzenie przez instytucje płatnicze działalności na terytorium państwa goszczącego

Art. 91.

Krajowa instytucja płatnicza może wykonywać na terytorium innego państwa członkowskiego przez oddział, w ramach działalności transgranicznej lub za pośrednictwem agenta, usługi płatnicze wynikające z zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1.

Art. 92.

1. Krajowa instytucja płatnicza zawiadamia KNF, w formie pisemnej, o zamiarze świadczenia usług płatniczych na terytorium innego państwa członkowskiego przez oddział lub za pośrednictwem agenta, składając jednocześnie wniosek o dokonanie wpisu oddziału lub agenta do rejestru.
2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera:
 - 1) nazwę państwa członkowskiego, na terytorium którego krajowa instytucja płatnicza zamierza świadczyć usługi płatnicze przez oddział lub za pośrednictwem agenta;

- 2) nazwę (firmę) i siedzibę i adres krajowej instytucji płatniczej;
 - 3) nazwę (firmę) i adres oddziału lub imię i nazwisko albo nazwę (firmę) agenta oraz siedzibę i adres albo miejsce zamieszkania i adres oraz adres głównego miejsca wykonywania działalności;
 - 4) opis struktury organizacyjnej oddziału;
 - 5) opis mechanizmów kontroli wewnętrznej związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu;
 - 6) imiona i nazwiska osób odpowiedzialnych za zarządzanie oddziałem lub działalnością agenta;
 - 7) wykaz usług płatniczych, które krajowa instytucja płatnicza zamierza świadczyć na terytorium państwa członkowskiego, o którym mowa w pkt 1, odpowiednio przez oddział lub za pośrednictwem agenta.
3. KNF wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, w wyznaczonym terminie, jeżeli zawiadomienie nie spełnia wymagań określonych w ust. 2.
 4. W terminie miesiąca od dnia otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, lub jego uzupełnienia, KNF przesyła właściwym organom nadzorczym goszczącego państwa członkowskiego zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, albo w drodze decyzji odmawia jego przesłania.
 5. KNF odmawia przesłania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, w przypadku gdy:
 - 1) zawiadomienie nie spełnia wymagań, o których mowa w ust. 2, i nie zostało uzupełnione w terminie;
 - 2) struktura organizacyjna oddziału krajowej instytucji płatniczej jest nieadekwatna do zamierzonej działalności;
 - 3) zamierzona działalność oddziału lub wykonywanie usług za pośrednictwem agenta naruszałoby przepisy prawa;
 - 4) posiada lub uzyskała od właściwych organów nadzorczych państwa goszczącego, w którym krajowa instytucja płatnicza zamierza wykonywać usługi płatnicze, informacje wskazujące, iż istnieją uzasadnione podstawy do podejrzeń, że w związku z tą działalnością jest popełniane lub zostało popełnione przestępstwo, o którym mowa w art. 165a lub art. 299 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.¹⁶⁾), zwanej dalej „Kodeksem karnym”, usiłowano popełnić takie przestępstwo lub popełnienie takiego przestępstwa jest zamierzone, lub rozpoczęcie wykonywania

¹⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729 i Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 48, poz. 548, Nr 93, poz. 1027 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 121, poz. 1142, Nr 179, poz. 1750, Nr 199, poz. 1935 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 25, poz. 219, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889 i Nr 243, poz. 2426, z 2005 r. Nr 86, poz. 732, Nr 90, poz. 757, Nr 132, poz. 1109, Nr 163, poz. 1363, Nr 178, poz. 1479 i Nr 180, poz. 1493, z 2006 r. Nr 190, poz. 1409, Nr 218, poz. 1592 i Nr 226, poz. 1648, z 2007 r. Nr 89, poz. 589, Nr 123, poz. 850, Nr 124, poz. 859 i Nr 192, poz. 1378, z 2008 r. Nr 90, poz. 560, Nr 122, poz. 782, Nr 171, poz. 1056, Nr 173, poz. 1080 i Nr 214, poz. 1344, z 2009 r. Nr 62, poz. 504, Nr 63, poz. 533, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323, Nr 190, poz. 1474, Nr 201, poz. 1540 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 40, poz. 227 i 229, Nr 98, poz. 625 i 626, Nr 125, poz. 842, Nr 127, poz. 857, Nr 152, poz. 1018 i 1021, Nr 182, poz. 1228, Nr 225, poz. 1474 i Nr 240, poz. 1602 oraz z 2011 r. Nr 17, poz. 78, Nr 24, poz. 130, Nr 39, poz. 202, Nr 48, poz. 245, Nr 72, poz. 381, Nr 94, poz. 549, Nr 117, poz. 678 i Nr 133, poz. 767.

usług przez oddział lub za pośrednictwem agenta mogłyby zwiększać ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.

Art. 93.

1. W przypadku nieotrzymania, w terminie 30 dni od dnia przesłania zawiadomienia, o którym mowa w art. 92 ust. 1, zastrzeżeń zgłoszonych przez właściwe organy nadzorcze państwa goszczącego, KNF wpisuje odpowiednio oddział lub agenta do rejestru. W przypadku otrzymania zastrzeżeń, KNF może odmówić dokonania wpisu.
2. O dokonaniu wpisu do rejestru KNF powiadamia zainteresowaną krajową instytucję płatniczą.
3. KNF może odmówić dokonania wpisu do rejestru w zakresie dotyczącym agenta lub oddziału instytucji płatniczej w przypadku uzyskania od właściwych organów nadzorczych państwa goszczącego, w którym instytucja płatnicza zamierza świadczyć usługi przez agenta lub oddział, informacji wskazujących, iż istnieją uzasadnione podstawy do podejrzeń, że w związku z tą działalnością jest popełniane lub zostało popełnione przestępstwo, o którym mowa w art. 165a lub art. 299 Kodeksu karnego, usiłowano popełnić takie przestępstwo lub popełnienie takiego przestępstwa jest zamierzone, lub rozpoczęcie świadczenia usług przez agenta lub założenie oddziału mogłyby zwiększać ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.

Art. 94.

O zamiarze dokonania zmiany danych, o których mowa w art. 92 ust. 2 pkt 2 – 7, krajowa instytucja płatnicza zawiadamia, w formie pisemnej, KNF i właściwe organy nadzorcze goszczącego państwa członkowskiego, najpóźniej na miesiąc przed dokonaniem tej zmiany; przepisy art. 92 ust. 3 – 5 oraz art. 93 stosuje się odpowiednio.

Art. 95.

1. Krajowa instytucja płatnicza zawiadamia KNF o zamiarze prowadzenia działalności transgranicznej. Zawiadomienie powinno wskazywać każdorazowo usługi płatnicze, jakie instytucja płatnicza zamierza wykonywać, oraz wskazywać państwa członkowskie, w których instytucja płatnicza zamierza prowadzić działalność transgraniczną.
2. KNF przesyła zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, właściwym organom nadzorczym goszczącego państwa członkowskiego w terminie miesiąca od dnia jego otrzymania i powiadamia o tym zainteresowaną krajową instytucję płatniczą.

Art. 96.

Unijna instytucja płatnicza może wykonywać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej usługi płatnicze przez oddział, w ramach działalności transgranicznej lub za pośrednictwem agenta, w zakresie wynikającym z zezwolenia wydanego przez właściwe organy nadzorcze.

Art. 97.

1. Unijna instytucja płatnicza może rozpocząć wykonywanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej usług płatniczych przez oddział lub za pośrednictwem agenta

po upływie miesiąca od dnia otrzymania przez KNF od właściwych organów nadzorczych macierzystego państwa członkowskiego następujących informacji:

- 1) nazwy (firmy) oddziału lub imienia i nazwiska albo nazwy (firmy) agenta i adresu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pod którym będzie możliwe uzyskanie dokumentów dotyczących jego działalności;
 - 2) opisu struktury organizacyjnej oddziału oraz opisu mechanizmów kontroli wewnętrznej dotyczących obowiązków związanych z przeciwdziałaniem przez oddział lub agenta praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu;
 - 3) imion i nazwisk osób odpowiedzialnych za zarządzanie oddziałem lub działalnością agenta;
 - 4) wykazu usług płatniczych, które unijna instytucja płatnicza zamierza świadczyć na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
2. O zamiarze dokonania zmiany danych, o których mowa w ust. 1, unijna instytucja płatnicza zawiadamia KNF najpóźniej na miesiąc przed dokonaniem takiej zmiany. Zmiany mają charakter wiążący od dnia otrzymania przez KNF od właściwych organów nadzorczych państwa macierzystego zawiadomienia potwierdzającego powiadomienie tych organów o ich dokonaniu.
3. Jeżeli KNF ma uzasadnione podstawy do podejrzeń, że w związku z zamierzonym świadczeniem usług przez unijną instytucję płatniczą przez oddział lub za pośrednictwem agenta jest popełniane lub zostało popełnione przestępstwo, o którym mowa w art. 165a lub art. 299 Kodeksu karnego, usiłowano popełnić takie przestępstwo lub popełnienie takiego przestępstwa jest zamierzone, lub świadczenie usług przez oddział lub za pośrednictwem agenta mogłoby zwiększyć ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, informuje o tym właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego.

Art. 98.

Unijna instytucja płatnicza może rozpocząć działalność transgraniczną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po otrzymaniu przez KNF od właściwych organów nadzorczych państwa macierzystego zawiadomienia zawierającego firmę, siedzibę i adres unijnej instytucji płatniczej oraz wykaz usług płatniczych, jakie ta instytucja zamierza wykonywać w ramach działalności transgranicznej.

Dział VI

Nadzór nad krajowymi instytucjami płatniczymi oraz oddziałami unijnych instytucji płatniczych

Art. 99.

1. Działalność w zakresie usług płatniczych prowadzona przez krajowe instytucje płatnicze, w tym przez ich agentów oraz podmioty wykonujące niektóre czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, podlega nadzorowi sprawowanemu przez KNF, w zakresie i na zasadach określonych w niniejszej ustawie oraz w ustawie o nadzorze nad rynkiem finansowym, zwanemu dalej „nadzorem”.
2. Celem nadzoru jest:
 - 1) zapewnienie bezpieczeństwa finansowego krajowych instytucji płatniczych;

- 2) zapewnienie zgodności działalności krajowych instytucji płatniczych, w tym prowadzonej przez ich agentów oraz podmioty wykonujące niektóre czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, z przepisami ustawy oraz rozporządzenia (WE) nr 924/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 oraz zezwoleniem, o którym mowa w art. 60 ust. 1;
- 3) ochrona interesów użytkowników.

Art. 100.

Czynności podejmowane w ramach nadzoru polegają w szczególności na:

- 1) dokonywaniu oceny sytuacji finansowej krajowej instytucji płatniczej;
- 2) badaniu jakości systemu zarządzania krajową instytucją płatniczą, w tym systemu kontroli wewnętrznej;
- 3) badaniu prawidłowości działalności operacyjnej związanej ze świadczeniem usług płatniczych.

Art. 101.

KNF oraz osoby wykonujące czynności nadzoru nie ponoszą odpowiedzialności za szkodę wynikłą ze zgodnego z przepisami ustaw działania lub zaniechania, które pozostaje w związku ze sprawowanym przez KNF nadzorem.

Art. 102.

1. KNF w ramach sprawowanego nadzoru może:

- 1) wezwać krajową instytucję płatniczą do przekazania w wyznaczonym terminie wszelkich informacji niezbędnych dla realizacji celów nadzoru, o których mowa w art. 99 ust. 2;
- 2) zażądać okresowego przekazywania przez krajową instytucję płatniczą określonych danych niezbędnych do oceny sytuacji finansowej krajowej instytucji płatniczej;
- 3) wydawać krajowej instytucji płatniczej zalecenia w zakresie:
 - a) zapewnienia zgodności działalności krajowej instytucji płatniczej z przepisami ustawy oraz rozporządzenia (WE) nr 924/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 2560/2001,
 - b) zwiększenia funduszy własnych, jeżeli ich wysokość jest niższa niż wynikałoby to z przepisów ustawy lub decyzji, o której mowa w art. 76 ust. 7,
 - c) podjęcia środków koniecznych do osiągnięcia i przestrzegania norm, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1 i art. 76,
 - d) opracowania i stosowania procedur, które zapewnią utrzymywanie oraz bieżące monitorowanie poziomu funduszy własnych,
 - e) podjęcia środków koniecznych dla zapobieżenia naruszeniom interesów użytkowników;

- 4) nakazać krajowej instytucji płatniczej wstrzymanie wypłat z zysku lub wstrzymanie tworzenia nowych jednostek organizacyjnych do czasu osiągnięcia norm, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1 i art. 76;
 - 5) nakazać krajowej instytucji płatniczej opracowanie i wykonanie planu przywrócenia prawidłowych stosunków finansowych.
2. KNF może wydawać rekomendacje dotyczące dobrych praktyk ostrożnego i stabilnego zarządzania krajowymi instytucjami płatniczymi, mając na uwadze ochronę interesów użytkowników.

Art. 103.

1. KNF może przeprowadzać kontrolę działalności i sytuacji finansowej krajowej instytucji płatniczej.
2. W ramach kontroli, o której mowa w ust. 1, KNF może przeprowadzać także ocenę działalności i sytuacji finansowej agenta, za pośrednictwem którego instytucja płatnicza świadczy usługi płatnicze, lub podmiotu wykonującego czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1. Jeżeli kontrola, o której mowa w ust. 1, nie pozwala na dokonanie wszystkich ustaleń niezbędnych do oceny działalności lub sytuacji finansowej agenta lub podmiotu wykonującego czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, czynności kontrolne mogą być prowadzone bezpośrednio wobec agenta lub podmiotu wykonującego czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, w ramach odrębnej kontroli.
3. Czynności kontrolne są wykonywane przez pracowników Urzędu KNF po okazaniu legitymacji służbowej oraz doręczeniu upoważnienia wydanego przez Przewodniczącego KNF lub upoważnioną przez niego osobę.
4. Pracownicy, o których mowa w ust. 3, w zakresie ustalonym w upoważnieniu, mają prawo do:
 - 1) wstępu do pomieszczeń kontrolowanego podmiotu;
 - 2) swobodnego dostępu do oddzielnego pomieszczenia biurowego i środków łączności;
 - 3) wglądu do dokumentów kontrolowanego podmiotu oraz żądania sporządzenia kopii, odpisów i wyciągów z tych dokumentów;
 - 4) wglądu do danych zawartych w systemie informatycznym kontrolowanego podmiotu oraz żądania sporządzenia kopii lub wyciągów z tych danych, w tym w postaci dokumentów elektronicznych.
5. Do kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Art. 104.

1. KNF każdorazowo zgłasza właściwemu organowi nadzorcemu goszczącego państwa członkowskiego zamiar przeprowadzenia kontroli w pomieszczeniach kontrolowanego podmiotu znajdujących się na terytorium goszczącego państwa członkowskiego.
2. KNF może przekazać właściwym organom nadzorczym goszczącego państwa członkowskiego zadanie przeprowadzania kontroli w pomieszczeniach podmiotów, o których mowa w art. 109.

3. Przepisy art. 103 stosuje się do działających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oddziałów unijnych instytucji płatniczych oraz ich agentów, w przypadku ustalenia z właściwymi organami nadzorczymi macierzystego państwa członkowskiego, że kontrola zostanie przeprowadzona przez KNF.

Art. 105.

1. W razie stwierdzenia, że krajowa instytucja płatnicza nie wykonuje albo nieprawidłowo wykonuje obowiązek udzielenia informacji, o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 1, lub przekazywania danych, o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 2, nie wykonała w wyznaczonym terminie zaleceń, o których mowa w art. 102 ust. 1 pkt 3, utrudnia albo uniemożliwia przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 103, lub nie wykonuje nakazów określonych w art. 102 ust. 1 pkt 4 i 5, a także gdy działalność krajowej instytucji płatniczej jest wykonywana z naruszeniem prawa lub stwarza zagrożenie interesów użytkowników, KNF może, z zastrzeżeniem art. 106:
 - 1) wystąpić do organu krajowej instytucji płatniczej z wnioskiem o odwołanie osoby zarządzającej bezpośrednio odpowiedzialnej za stwierdzone nieprawidłowości;
 - 2) zawiesić w czynnościach osobę zarządzającą, o której mowa w pkt 1, do czasu podjęcia uchwały w sprawie wniosku o jej odwołanie przez organy krajowej instytucji płatniczej na najbliższym posiedzeniu; zawieszenie w czynnościach polega na wyłączeniu z podejmowania decyzji za krajową instytucję płatniczą w zakresie jej praw i obowiązków majątkowych;
 - 3) ograniczyć zakres działalności krajowej instytucji płatniczej lub jej jednostek organizacyjnych;
 - 4) nałożyć na osobę zarządzającą bezpośrednio odpowiedzialną za stwierdzone nieprawidłowości karę pieniężną do wysokości trzykrotnego miesięcznego wynagrodzenia brutto tej osoby, wyliczonego na podstawie średniego wynagrodzenia brutto za ostatnie 3 miesiące przed nałożeniem kary;
 - 5) nałożyć na krajową instytucję płatniczą karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł;
 - 6) cofnąć zezwolenie, o którym mowa w art. 60 ust. 1.
2. Ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 pkt 5, KNF uwzględnia w szczególności rodzaj i wagę naruszenia, rozmiar prowadzonej działalności oraz sytuację finansową krajowej instytucji płatniczej.
3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio do ustalenia wysokości kary, o której mowa w ust. 1 pkt 4.
4. Zastosowanie środków, o których mowa w ust. 1 pkt 2 – 6, następuje w drodze decyzji. Decyzje w sprawach, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 3 i 6, są natychmiast wykonalne.
5. Decyzja KNF o ograniczeniu zakresu działalności może zawierać warunki i terminy, a decyzja o nałożeniu kary pieniężnej zawiera termin zapłaty należności.
6. KNF może także zawiesić w czynnościach osobę zarządzającą w przypadku:
 - 1) przedstawienia tej osobie zarzutów w postępowaniu karnym lub w postępowaniu w sprawie o przestępstwo skarbowe;
 - 2) spowodowania przez tę osobę znacznych strat majątkowych krajowej instytucji płatniczej.

7. O cofnięciu zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, KNF niezwłocznie powiadamia właściwe organy nadzorcze państwa członkowskiego, w którym krajowa instytucja płatnicza prowadzi działalność transgraniczną, za pośrednictwem agenta lub przez oddział.

Art. 106.

1. Jeżeli rozpowszechniane informacje, o których mowa w art. 73, wprowadzają lub mogą wprowadzać w błąd, KNF może:
 - 1) wydać instytucji płatniczej zalecenie, o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 3 lit. a, dotyczące zaprzestania ich rozpowszechniania, przy czym nie stosuje się przepisów art. 105 ust. 1 pkt 1–3 i 6;
 - 2) nakazać, w drodze decyzji, ogłoszenie sprostowania we wskazanej formie oraz w wyznaczonym terminie; nakazując ogłoszenie sprostowania KNF może określić jego treść.
2. W przypadku gdy nakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie został wykonany, KNF może, w drodze decyzji:
 - 1) nałożyć na osobę zarządzającą bezpośrednio odpowiedzialną za niewykonanie nakazu karę pieniężną do wysokości trzykrotnego miesięcznego wynagrodzenia brutto tej osoby, wyliczonego na podstawie średniego wynagrodzenia brutto za ostatnie 3 miesiące przed nałożeniem kary;
 - 2) nałożyć na instytucję płatniczą karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł.
3. Przy nakładaniu kar, o których mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy art. 105 ust. 2, 4 i 5.

Art. 107.

1. W przypadku gdy unijna instytucja płatnicza lub jej agent, prowadząc działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, narusza przepisy prawa polskiego, KNF:
 - 1) wzywa, w formie pisemnej, tę instytucję do przestrzegania przepisów prawa polskiego i wyznacza jej termin usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości;
 - 2) po bezskutecznym upływie terminu wyznaczonego w wezwaniu, o którym mowa w pkt 1, zawiadamia właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego o stwierdzonych nieprawidłowościach.
2. Jeżeli naruszenie przepisów prawa polskiego dotyczy przepisów działu II i III, po bezskutecznym upływie terminu wyznaczonego w wezwaniu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, KNF może odpowiednio zastosować środki, o których mowa w art. 105 ust. 1 pkt 1 i 3, zawiadamiając właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego o stwierdzonych nieprawidłowościach i podjętych środkach.
3. Jeżeli mimo zastosowania środków nadzoru przez właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego, unijna instytucja płatnicza lub jej agent prowadzący działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nadal nie przestrzegają przepisów ustawy, KNF może zastosować odpowiednio środki określone w art. 105 ust. 1 pkt 1, 3 i 4.
4. Przepis ust. 3 stosuje się także, w przypadku gdy:
 - 1) środki zastosowane przez właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego okazały się nieadekwatne do zaistniałego naruszenia lub niemożliwe do zastosowania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

- 2) właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego bez uzasadnienia odmawiają zastosowania środków nadzorczych albo w sposób nieuzasadniony zwlekają z ich zastosowaniem.
5. Jeżeli zastosowanie procedury, o której mowa w ust. 1, skutkowałoby nadmierną zwłoką, mogącą bezpośrednio zagrażać ważnym interesom użytkowników, KNF może odpowiednio zastosować środki, o których mowa w art. 105 ust. 1 pkt 1, 3 i 4, z pominięciem tej procedury.
6. W przypadkach, o których mowa w ust. 3 i 5, KNF powiadamia właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego o zastosowanych środkach nadzorczych.
7. Do decyzji KNF wydanych na podstawie ust. 2 – 5, przepisu art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego nie stosuje się.
8. Od decyzji KNF wydanych na podstawie ust. 2 – 5 unijna instytucja płatnicza może wnieść skargę do sądu administracyjnego, w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji.

Art. 108.

1. W celu wykonania zadań wynikających z ustawy KNF współpracuje z właściwymi organami nadzorczymi oraz z innymi władzami lub organami, a w szczególności z:
 - 1) Europejskim Bankiem Centralnym;
 - 2) NBP i bankami centralnymi innych państw członkowskich;
 - 3) organami publicznymi innych państw członkowskich odpowiedzialnymi za nadzór nad systemami płatności.
2. KNF może zawierać z właściwymi organami nadzorczymi porozumienia o współdziałaniu w zakresie nadzoru.

Art. 109.

W celu podejmowania działań określonych w art. 107 w odniesieniu do unijnej instytucji płatniczej, a także w art. 102 – 105 w odniesieniu do krajowej instytucji płatniczej świadczącej usługi płatnicze na terytorium goszczącego państwa członkowskiego za pośrednictwem agenta lub przez oddział albo z udziałem podmiotu wykonującego czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, KNF współpracuje z właściwymi organami nadzorczymi odpowiednio macierzystego albo goszczącego państwa członkowskiego.

Art. 110.

KNF przekazuje właściwemu organowi nadzorczemu goszczącego państwa członkowskiego, na żądanie lub z własnej inicjatywy, informacje niezbędne do celów współpracy, o której mowa w art. 109, w szczególności w przypadkach stwierdzenia lub podejrzenia naruszenia prawa przez agenta, oddział lub podmiot wykonujący czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1.

Art. 111.

1. KNF może udzielać informacji uzyskanych w związku z wykonywaniem zadań wynikających z ustawy:
 - 1) właściwym organom nadzorczym, w przypadkach określonych w art. 110;

- 2) bankom centralnym innych państw członkowskich lub innym instytucjom państw członkowskich wykonującym zadania z zakresu polityki monetarnej oraz innym organom publicznym innych państw członkowskich wykonującym zadania z zakresu nadzoru nad systemami płatności;
 - 3) organom i instytucjom Unii Europejskiej właściwym w zakresie spraw związanych z nadzorem nad instytucjami płatniczymi lub innymi dostawcami lub nadzorem nad systemami płatności.
2. Udzielenie informacji, o których mowa w ust. 1, następuje jeżeli:
- 1) zapewnione jest wykorzystanie udzielonych informacji wyłącznie na potrzeby wykonywanych przez te organy zadań z zakresu nadzoru nad dostawcami, nadzoru nad systemami płatności lub zadań z zakresu polityki monetarnej;
 - 2) zagwarantowane jest, że przekazywanie udzielonych informacji poza te organy jest możliwe wyłącznie po uprzednim uzyskaniu zgody KNF;
 - 3) nie narusza to zasad ochrony informacji wynikających z przepisów odrębnych.

Art. 112.

1. Informacje uzyskane lub wytworzone w związku ze sprawowaniem nadzoru, których udzielenie, ujawnienie lub potwierdzenie mogłoby naruszyć chroniony prawem interes podmiotów, których te informacje bezpośrednio lub pośrednio dotyczą, lub utrudnić sprawowanie nadzoru nad instytucjami płatniczymi, stanowią tajemnicę zawodową chronioną zgodnie z przepisami art. 16 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym.
2. Obowiązku ochrony tajemnicy, o której mowa w ust. 1, nie narusza:
 - 1) udzielenie informacji w sytuacjach, o których mowa w art. 111 ust. 1;
 - 2) złożenie zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa;
 - 3) przekazanie informacji osobie, organowi lub innemu podmiotowi na podstawie przepisów odrębnych.
3. W przypadku informacji objętych ochroną na podstawie przepisów odrębnych, przekazywanie przez KNF informacji, o których mowa w ust. 1, nie może naruszać zasad ochrony określonej w tych przepisach.

Art. 113.

1. Krajowe instytucje płatnicze są obowiązane do wnoszenia wpłat na pokrycie kosztów nadzoru. Wpłaty są wnoszone w wysokości stanowiącej iloczyn całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez krajową instytucję płatniczą, w tym także przez jej agentów, i stawki nieprzekraczającej 0,075%, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.
2. Do transakcji płatniczych instytucji płatniczych świadczących usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6, albo usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 7, stosuje się stawkę nieprzekraczającą 0,05%.
3. Do działalności polegającej na świadczeniu usług płatniczych, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 i 5, stosuje się stawkę nieprzekraczającą 0,0025% w odniesieniu do tej usługi.
4. Do całkowitej kwoty transakcji płatniczych, o której mowa w ust. 1, nie wlicza się transakcji płatniczych krajowej instytucji płatniczej wykonywanych w realizacji czynności wyłączonych przez art. 6, bez względu czy wyłączenie zależy od świadczenia innych usług.

5. Należności z tytułu wpłat, o których mowa w ust. 1, podlegają egzekucji w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954, z późn. zm.¹⁷⁾), zwanej dalej „ustawą o postępowaniu egzekucyjnym w administracji”.

Art. 114.

1. Opłacie podlega:

- 1) wydanie oraz zmiana zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, z wyjątkiem sytuacji, w której zmiana zezwolenia polega wyłącznie na ograniczeniu rodzaju usług płatniczych, do których świadczenia jest uprawniona instytucja płatnicza;
 - 2) dokonanie wpisu do rejestru, z wyłączeniem wpisu związanego z wydaniem lub zmianą zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1.
2. Wysokość opłaty, o której mowa w ust. 1, nie może być wyższa niż równowartość w walucie polskiej kwoty 1 500 euro, ustalonej z zastosowaniem kursu średniego ogłaszanego przez NBP, obowiązującego w dniu wydania albo zmiany zezwolenia lub dokonania wpisu do rejestru.
3. Opłaty, o których mowa w ust. 1, są przeznaczane na pokrycie kosztów nadzoru. Suma opłat dokonanych w danym roku przez instytucje płatnicze pomniejsza łączną kwotę należnych od tych instytucji zgodnie z art. 113 wpłat na pokrycie kosztów nadzoru.
4. Opłaty, o których mowa w ust. 1, podlegają egzekucji w trybie przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 115.

Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) terminy uiszczania, wysokość i sposób obliczania wpłat, o których mowa w art. 113 ust. 1,
- 2) sposób i terminy rozliczenia należności z tytułu wpłat, o których mowa w art. 113 ust. 1,
- 3) wysokość, a także sposób i terminy uiszczania opłat, o których mowa w art. 114
 - uwzględniając charakter czynności, z którymi wiąże się obowiązek uiszczenia opłat oraz konieczność zapewnienia skuteczności sprawowanego nadzoru, mając zarazem na względzie, aby wysokość wpłat na pokrycie kosztów nadzoru i opłat nie wpływała w istotny sposób na zwiększenie kosztów działalności podmiotów obowiązanych do ich uiszczenia.

Art. 116.

1. Postępowanie w sprawie nałożenia kary, o której mowa w art. 105 ust. 1 pkt 4 i 5 oraz w art. 106 ust. 2, nie może być wszczęte po upływie 6 miesięcy od dnia po-

¹⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 133, poz. 935, Nr 157, poz. 1119 i Nr 187, poz. 1381, z 2007 r. Nr 89, poz. 589, Nr 115, poz. 794, Nr 176, poz. 1243 i Nr 192, poz. 1378, z 2008 r. Nr 209, poz. 1318, z 2009 r. Nr 3, poz. 11, Nr 39, poz. 308, Nr 131, poz. 1075, Nr 157, poz. 1241 i Nr 201, poz. 1540, z 2010 r. Nr 28, poz. 143, Nr 40, poz. 229, Nr 75, poz. 474, Nr 122, poz. 826, Nr 152, poz. 1018 i Nr 229, poz. 1497 oraz z 2011 r. Nr 85, poz. 458.

wzięcia przez KNF informacji o okolicznościach mogących stanowić podstawę nałożenia kary albo jeżeli od popełnienia czynu upłynęło więcej niż 2 lata.

2. Wpływy z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w art. 105 ust. 1 pkt 4 i 5 oraz w art. 106 ust. 2, stanowią dochód budżetu państwa. Należności z tytułu kar podlegają egzekucji w trybie przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 117.

1. Do postępowania naprawczego oraz likwidacji krajowej instytucji płatniczej i oddziałów instytucji płatniczych stosuje się odpowiednio przepisy art. 142 oraz art. 145–157e ustawy – Prawo bankowe.
2. Uprawnienie do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości krajowej instytucji płatniczej przysługuje także KNF.

Dział VII

Biura usług płatniczych i kasy oszczędnościowo-kredytowe

Art. 118.

1. Osoba fizyczna, osoba prawna oraz jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, może prowadzić działalność w zakresie usług płatniczych, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6, jako biuro usług płatniczych. Działalność ta jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.
2. Działalność, o której mowa w ust. 1, może być wykonywana wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
3. Średnia całkowitej kwoty transakcji płatniczych z poprzednich 12 miesięcy wykonanych przez biuro usług płatniczych, w tym przez agentów, za pośrednictwem których świadczy ono usługi płatnicze, nie może przekraczać kwoty 500 000 euro miesięcznie.
4. Przy ustalaniu średniej, o której mowa w ust. 3, całkowitą kwotę transakcji płatniczych za dany miesiąc oblicza się przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez NBP, obowiązującego w ostatnim dniu miesiąca poprzedzającego ten miesiąc.
5. Biuro usług płatniczych może prowadzić działalność gospodarczą inną niż świadczenie usług płatniczych.

Art. 119.

Działalność w zakresie usług płatniczych w charakterze biura usług płatniczych może być wykonywana po uzyskaniu wpisu do rejestru.

Art. 120.

1. Działalność w charakterze biura usług płatniczych może być wykonywana, pod warunkiem że:
 - 1) biuro posiada rozwiązania organizacyjne pozwalające na:
 - a) wyliczanie całkowitej miesięcznej kwoty transakcji płatniczych,

- b) wykonanie obowiązków związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy;
 - 2) osoba zarządzająca biurem nie jest osobą prawomocnie skazaną za przestępstwo przeciwko obrotowi gospodarczemu, przestępstwo przeciwko obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, przestępstwo, o którym mowa w art. 165a Kodeksu karnego, lub przestępstwo skarbowe.
2. Biuro usług płatniczych jest obowiązane do posiadania programu działalności i planu finansowego na okres pierwszych 12 miesięcy działalności, uwzględniającego wymóg określony w art. 118 ust. 3.
3. Do biur usług płatniczych stosuje się odpowiednio przepis art. 73.

Art. 121.

Biuro usług płatniczych może świadczyć usługi płatnicze za pośrednictwem agenta oraz powierzyć innemu przedsiębiorcy wykonywanie określonych czynności operacyjnych związanych ze świadczeniem usług płatniczych; przepisy art. 84–90 stosuje się odpowiednio.

Art. 122.

1. Wniosek o dokonanie wpisu biura usług płatniczych do rejestru zawiera odpowiednio dane dotyczące:
- 1) wnioskodawcy:
 - a) nazwę (firmę),
 - b) numer w rejestrze przedsiębiorców lub numer wpisu w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej,
 - c) siedzibę i adres albo miejsce zamieszkania i adres oraz adres głównego miejsca wykonywania działalności;
 - 2) agentów wnioskodawcy:
 - a) imię i nazwisko albo nazwę (firmę),
 - b) siedzibę i adres albo miejsce zamieszkania i adres oraz adres głównego miejsca wykonywania działalności agenta;
 - 3) oddziałów wnioskodawcy:
 - a) nazwę (firmę) oddziału,
 - b) adres oddziału.
2. Do wniosku o dokonanie wpisu do rejestru, o którym mowa w ust. 1, dołącza się oświadczenie następującej treści: „Oświadczam, że: 1) dane zawarte we wniosku są kompletne i zgodne z prawdą; 2) znane mi są i spełniam warunki wykonywania działalności gospodarczej w charakterze biura usług płatniczych, określone w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr ..., poz. ...)”.

Art. 123.

Biuro usług płatniczych zawiadamia KNF o zamiarze zakończenia działalności gospodarczej lub działalności w charakterze biura usług płatniczych, wskazując datę zakończenia działalności.

Art. 124.

W sprawach nieuregulowanych w ustawie dotyczących podejmowania, wykonywania i zakończenia działalności w zakresie usług płatniczych w charakterze biura usług płatniczych, w tym w sprawach odmowy wpisu do rejestru, wydania decyzji o zakazie prowadzenia działalności i wykreślenia wpisu w rejestrze, stosuje się przepisy ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Art. 125.

1. Biuro usług płatniczych jest zobowiązane do ochrony środków pieniężnych otrzymanych od użytkowników, w tym za pośrednictwem agenta lub innego dostawcy, w celu wykonania transakcji płatniczych.
2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, biuro usług płatniczych wykonuje przez zawarcie odpowiednio z bankiem krajowym, instytucją kredytową, oddziałem banku zagranicznego albo zakładem ubezpieczeń, które nie należą do tej samej grupy co dane biuro usług płatniczych, umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowy ubezpieczenia.
3. Umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowa ubezpieczenia powinna obejmować wypłatę przez gwaranta lub zakład ubezpieczeń środków pieniężnych z gwarancji lub świadczenia odszkodowawczego w przypadku niemożności wykonania przez biuro usług płatniczych zobowiązań wynikających z umów o świadczenie usług płatniczych, w szczególności obowiązku zwrotu wpłat wniesionych przez użytkowników w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania przez biuro usług płatniczych zobowiązań wobec użytkowników.
4. Umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej powinna obejmować upoważnienie dla KNF do wydawania dyspozycji wypłaty przez gwaranta środków pieniężnych z gwarancji.
5. Umowa gwarancji albo ubezpieczenia, o której mowa w ust. 2, nie może być zawarta na okres krótszy niż 12 miesięcy.
6. Biuro usług płatniczych jest obowiązane złożyć w KNF oryginał dokumentu potwierdzającego zawarcie pierwszej umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo pierwszej umowy ubezpieczenia w terminie 7 dni od dnia zawarcia takiej umowy, a następnie składać do KNF oryginały dokumentów potwierdzających każdorazowe zawarcie kolejnej umowy gwarancji albo ubezpieczenia przed upływem terminu obowiązywania umowy poprzedniej, w terminie 7 dni od dnia zawarcia takiej umowy.
7. W przypadku naruszenia obowiązku, o którym mowa w ust. 5, KNF może nałożyć na biuro usług płatniczych karę pieniężną w wysokości nieprzekraczającej 500 zł za każdy dzień opóźnienia, nie większej jednak niż 100 000 zł; przepisy art. 105 ust. 2, 4 i 5 i art. 116 stosuje się odpowiednio.
8. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, minimalną sumę gwarancji, o których mowa w ust. 2, oraz termin powstania obowiązku zawarcia umowy gwarancji, uwzględniając wysokość kwot transakcji płatniczych.
9. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres ubezpieczenia, o którym mowa w ust. 2, termin powstania obowiązku ubezpieczenia oraz minimalną sumę gwarancyjną, uwzględniając wysokość kwot transakcji płatniczych.

10. KNF jest uprawniony do występowania na rzecz użytkowników w sprawach wypłaty środków z tytułu umowy gwarancji bankowej albo umowy gwarancji ubezpieczeniowej na zasadach określonych w treści tych umów.

Art. 126.

1. Biuro usług płatniczych jest zobowiązane do zgłoszenia KNF:
 - 1) każdego przekroczenia poziomu 500 000 euro:
 - a) całkowitej kwoty transakcji płatniczych, w tym wykonanych przez agentów, za pośrednictwem których biuro usług płatniczych świadczy usługi płatnicze, w danym miesiącu,
 - b) średniej miesięcznej kwoty transakcji płatniczych, w tym wykonywanych przez agentów, za pośrednictwem których biuro usług płatniczych świadczy usługi płatnicze, za każdy okres ostatnich 3 miesięcy i ostatnich 12 miesięcy;
 - 2) o wszczęciu postępowania karnego w sprawie o przestępstwo, o którym mowa w art. 120 ust. 1 pkt 2, lub postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe przeciwko osobie zarządzającej.
2. Do obliczania kwoty transakcji płatniczych, o których mowa w ust. 1 pkt 1, stosuje się odpowiednio przepis art. 118 ust. 4.
3. Zgłoszenia, o których mowa w ust. 1, powinny zostać dokonane w terminie 14 dni od dnia:
 - 1) zakończenia okresów, o których mowa w ust. 1 pkt 1;
 - 2) powzięcia wiadomości przez biuro o wszczęciu postępowania, o którym mowa w ust. 1 pkt 2.
4. W przypadku naruszenia obowiązku, o którym mowa w ust. 1, KNF może nałożyć na biuro usług płatniczych karę pieniężną w wysokości nieprzekraczającej 500 zł za każdy dzień opóźnienia, nie większej jednak niż 100 000 zł; przepisy art. 105 ust. 2, 4 i 5 i art. 116 stosuje się odpowiednio.

Art. 127.

1. W przypadku przekroczenia średniej całkowitej kwoty transakcji płatniczych, o której mowa w art. 118 ust. 3, biuro usług płatniczych, niezależnie od obowiązku dokonania zgłoszenia, o którym mowa w art. 126 ust. 1 pkt 1 lit. b, jest obowiązane do dostosowania rozmiarów prowadzonej działalności w zakresie usług płatniczych do wymogu, o którym mowa w art. 118 ust. 3, w terminie 3 miesięcy od końca okresu, w którym nastąpiło przekroczenie.
2. Jeżeli wraz z dokonaniem zgłoszenia, o którym mowa w art. 126 ust. 1 pkt 1 lit. b, biuro usług płatniczych złoży wniosek o wydanie zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, przepisu ust. 1 nie stosuje się do czasu rozpoznania wniosku. W przypadku odmowy wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, lub umorzenia postępowania, termin, o którym mowa w ust. 1, biegnie od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

Art. 128.

1. Biuro usług płatniczych jest obowiązane do przekazywania KNF informacji o łącznej wartości i liczbie transakcji płatniczych wykonanych, w tym także przez jego agentów:

- 1) w danym kwartale – w terminie do końca pierwszego miesiąca następnego kwartału;
 - 2) w danym roku – w terminie do dnia 31 stycznia następnego roku;
 - 3) w danym miesiącu w okresie, o którym mowa w art. 127 ust. 1 oraz ust. 2 zdanie drugie – w terminie do piętnastego dnia następnego miesiąca.
2. KNF informuje Komisję Europejską o liczbie biur usług płatniczych oraz całkowitej kwocie transakcji płatniczych wykonanych w danym roku przez biura usług płatniczych, w tym także przez ich agentów.

Art. 129.

1. Działalność w zakresie usług płatniczych prowadzona przez biura usług płatniczych podlega nadzorowi sprawowanemu przez KNF w zakresie i na zasadach określonych w niniejszej ustawie oraz w ustawie o nadzorze nad rynkiem finansowym.
2. Celem nadzoru nad biurami usług płatniczych jest zapewnienie zgodności działalności biur usług płatniczych z przepisami ustawy oraz ochrona interesów użytkowników usług płatniczych.
3. Do nadzoru nad biurami usług płatniczych stosuje się odpowiednio przepisy art. 100, art. 102 ust. 1 pkt 1, 2 i 5, art. 103, art. 106 ust. 1 oraz art. 112.
4. W ramach nadzoru KNF może wydawać biurom usług płatniczych zalecenia w zakresie:
 - 1) zapewnienia zgodności działalności biura z przepisami ustawy;
 - 2) podjęcia środków koniecznych do zapobieżenia naruszeniom interesów użytkowników.
5. W razie stwierdzenia, że biuro usług płatniczych nie wykonuje albo nieprawidłowo wykonuje obowiązek udzielenia informacji, o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 1, lub przekazywania danych, o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 2, nie wykonało w wyznaczonym terminie zaleceń, o których mowa w ust. 4, lub nakazu, o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 5, utrudnia albo uniemożliwia przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 103, a także gdy działalność biura usług płatniczych jest wykonywana z naruszeniem prawa albo stwarza zagrożenie dla interesów użytkowników, KNF może zastosować środki określone w art. 105 ust. 1 pkt 1 – 3.
6. W przypadkach, o których mowa w ust. 5, KNF może także:
 - 1) nałożyć na osobę zarządzającą bezpośrednio odpowiedzialną za stwierdzone nieprawidłowości karę pieniężną do wysokości trzykrotnego miesięcznego wynagrodzenia brutto tej osoby, wyliczonego na podstawie średniego wynagrodzenia brutto za ostatnie 3 miesiące przed nałożeniem kary;
 - 2) nałożyć na biuro usług płatniczych karę pieniężną w wysokości do 500 000 zł.
7. Kary pieniężne, o których mowa w ust. 6, KNF może nałożyć także w przypadku niewykonania zalecenia lub nakazu, o których mowa w art. 106 ust. 1.
8. Do nakładania kar, o których mowa w ust. 6, stosuje się odpowiednio przepisy art. 105 ust. 2, 4 i 5 oraz art. 116.

Art. 130.

1. Biura usług płatniczych są obowiązane do wnoszenia wpłat na pokrycie kosztów nadzoru w kwocie stanowiącej iloczyn całkowitej kwoty transakcji płatniczych

wykonanych przez biuro, w tym także przez jego agentów, i stawki nieprzekraczającej 0,025 %.

2. Należności z tytułu wpłat, o których mowa w ust. 1, podlegają egzekucji w trybie przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.
3. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) terminy uiszczania, wysokość i sposób obliczania wpłat, o których mowa w ust. 1,
 - 2) sposób i terminy rozliczenia należności z tytułu wpłat, o których mowa w ust. 1– uwzględniając konieczność zapewnienia skuteczności sprawowanego nadzoru, mając zarazem na względzie, aby wysokość wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nie wpływała w istotny sposób na zwiększenie kosztów działalności podmiotów obowiązanych do ich uiszczenia.

Art. 131.

1. Kasa oszczędnościowo-kredytowa w terminie 30 dni od dnia rozpoczęcia działalności w zakresie świadczenia usług płatniczych zawiadamia KNF o rozpoczęciu tej działalności, wskazując:
 - 1) nazwę (firmę) i siedzibę i adres;
 - 2) numer w rejestrze przedsiębiorców;
 - 3) wykaz świadczonych usług płatniczych;
 - 4) nazwy i adresy posiadanych oddziałów.
2. Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa zawiadamia KNF o zakończeniu działalności przez kasę oszczędnościowo-kredytową w terminie 14 dni od dnia uzyskania takiej informacji ze wskazaniem daty zakończenia działalności przez kasę oszczędnościowo-kredytową.

Art. 132.

Do kas oszczędnościowo-kredytowych stosuje się odpowiednio przepisy art. 81 i art. 82.

Dział VIII

Rejestr krajowych instytucji płatniczych i innych dostawców

Art. 133.

1. KNF prowadzi rejestr w systemie informatycznym.
2. Rejestr jest jawny i dostępny dla osób trzecich przez stronę internetową KNF.
3. Rejestr składa się z części dotyczących:
 - 1) krajowych instytucji płatniczych, ich agentów i oddziałów;
 - 2) kas oszczędnościowo-kredytowych i ich oddziałów;
 - 3) biur usług płatniczych, ich agentów i oddziałów.

Art. 134.

Rejestr w części, o której mowa w art. 133 ust. 3 pkt 1, zawiera odpowiednio:

- 1) numer wpisu do rejestru;

- 2) dane dotyczące krajowej instytucji płatniczej, obejmujące:
 - a) nazwę (firmę),
 - b) numer w rejestrze przedsiębiorców,
 - c) siedzibę i adres;
- 3) dane dotyczące usług płatniczych, do świadczenia których krajowa instytucja płatnicza jest uprawniona, obejmujące:
 - a) datę wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, oraz jego zmiany,
 - b) wykaz usług płatniczych objętych zakresem zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1;
- 4) dane dotyczące agentów krajowej instytucji płatniczej, obejmujące:
 - a) imię i nazwisko albo nazwę (firmę) agenta,
 - b) siedzibę i adres albo miejsce zamieszkania i adres oraz adres głównego miejsca wykonywania działalności agenta;
- 5) dane dotyczące oddziałów krajowej instytucji płatniczej, obejmujące:
 - a) nazwę (firmę) oddziału,
 - b) adres oddziału;
- 6) dane dotyczące świadczenia przez krajową instytucję płatniczą usług płatniczych w innym państwie członkowskim, obejmujące:
 - a) wykaz państw, w których krajowa instytucja płatnicza świadczy usługi płatnicze,
 - b) wskazane w pkt 4 lub 5 dane dotyczące podmiotu, za pośrednictwem którego krajowa instytucja płatnicza świadczy usługi płatnicze w innym państwie członkowskim,
 - c) wykaz świadczonych usług płatniczych.

Art. 135.

Rejestr w części, o której mowa w art. 133 ust. 3 pkt 2, zawiera odpowiednio:

- 1) numer wpisu do rejestru;
- 2) dane dotyczące kasy oszczędnościowo-kredytowej, obejmujące:
 - a) nazwę (firmę),
 - b) numer w rejestrze przedsiębiorców,
 - c) siedzibę i adres;
- 3) wykaz świadczonych usług płatniczych;
- 4) dane dotyczące oddziałów kasy oszczędnościowo-kredytowej, obejmujące:
 - a) nazwę (firmę) oddziału,
 - b) adres oddziału.

Art. 136.

Rejestr w części, o której mowa w art. 133 ust. 3 pkt 3, zawiera odpowiednio:

- 1) numer wpisu do rejestru;
- 2) dane dotyczące biur usług płatniczych, obejmujące:
 - a) nazwę (firmę),

- b) numer w rejestrze przedsiębiorców lub numer wpisu w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej,
 - c) siedzibę i adres albo miejsce zamieszkania i adres oraz adres głównego miejsca wykonywania działalności;
- 3) dane dotyczące agentów biura usług płatniczych, obejmujące:
- a) imię i nazwisko albo nazwę (firmę) agenta,
 - b) siedzibę i adres albo miejsce zamieszkania i adres oraz adres głównego miejsca wykonywania działalności agenta;
- 4) dane dotyczące oddziałów biura usług płatniczych, obejmujące:
- a) nazwę (firmę) oddziału,
 - b) adres oddziału.

Art. 137.

1. Wpisu do rejestru oraz wykreślenia wpisu z rejestru dokonuje się na wniosek, chyba że ustawa stanowi inaczej.
2. Przez wpis do rejestru rozumie się także jego zmianę.
3. KNF z urzędu prostuje wpisy w rejestrze zawierające błędy pisarskie lub oczywiste omyłki.

Art. 138.

1. Wpisu krajowej instytucji płatniczej do rejestru oraz wpisu do rejestru zmiany zakresu świadczonych przez nią usług płatniczych dokonuje się z urzędu, w terminie 14 dni od dnia wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, lub jego zmiany.
2. Wpisu kasy oszczędnościowo-kredytowej do rejestru dokonuje się z urzędu w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w art. 131 ust. 1.

Art. 139.

1. Krajowe instytucje płatnicze, biura usług płatniczych oraz kasy oszczędnościowo-kredytowe mają obowiązek zapewnienia zgodności danych wpisanych na ich wnioski do rejestru ze stanem faktycznym.
2. Podmioty, o których mowa w ust. 1, są obowiązane poinformować KNF o każdej zmianie danych objętych wpisem do rejestru, nie później niż w terminie 14 dni od dnia uzyskania informacji o zmianie, składając stosowny wniosek.
3. W przypadku naruszenia obowiązku, o którym mowa w ust. 2, KNF może nałożyć na podmiot, o którym mowa w ust. 1, karę pieniężną w wysokości nieprzekraczającej 500 zł za każdy dzień opóźnienia, nie większej jednak niż 100 000 zł; przepisy art. 105 ust. 2, 4 i 5 oraz art. 116 stosuje się odpowiednio.

Art. 140.

Odmowa dokonania wpisu do rejestru następuje w drodze decyzji administracyjnej.

Art. 141.

1. KNF może odmówić dokonania wpisu do rejestru, jeżeli wniosek jest niekompletny i nie został uzupełniony w wyznaczonym terminie lub dane zawarte we wniosku są niezgodne ze stanem faktycznym.

2. KNF odmawia wpisu do rejestru osoby fizycznej, wobec której prawomocnie orzeczono zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie objętym wpisem.

Art. 142.

1. KNF z urzędu dokonuje wykreślenia wpisu z rejestru w przypadku:
 - 1) cofnięcia lub wygaśnięcia zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1;
 - 2) zakończenia działalności przez kasę oszczędnościowo-kredytową, na podstawie zawiadomienia, o którym mowa w art. 131 ust. 2;
 - 3) zakończenia przez biuro usług płatniczych działalności gospodarczej lub działalności w charakterze biura usług płatniczych, na podstawie zawiadomienia, o którym mowa w art. 123, nie wcześniej niż z datą wskazaną w tym zawiadomieniu;
 - 4) prawomocnego orzeczenia wobec osoby fizycznej wpisanej do rejestru zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie objętym wpisem.
2. KNF może dokonać z urzędu wykreślenia wpisu z rejestru w zakresie dotyczącym agenta lub oddziału krajowej instytucji płatniczej w przypadku uzyskania od właściwych organów nadzorczych goszczącego państwa członkowskiego, w którym krajowa instytucja płatnicza świadczy usługi płatnicze przez danego agenta lub dany oddział, informacji wskazujących, iż istnieją uzasadnione podstawy do podejrzeń, że w związku z tą działalnością jest popełniane lub zostało popełnione przestępstwo, o którym mowa w art. 165a lub art. 299 Kodeksu karnego, usiłowano popełnić takie przestępstwo lub popełnienie takiego przestępstwa jest zamierzone, lub świadczenie usług przez agenta lub działalność oddziału mogłaby zwiększać ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. Wykreślenie wpisu z rejestru następuje w drodze decyzji.

Dział IX

Odpowiedzialność cywilna i karna

Rozdział 1

Odpowiedzialność za wykonanie transakcji płatniczych

Art. 143.

1. Zlecenie płatnicze uznaje się za wykonane na rzecz właściwego odbiorcy, jeżeli zostało wykonane zgodnie z informacjami, o których mowa w art. 23 ust. 1 pkt 1 lub w art. 27 pkt 2 lit. b, a w przypadku wskazania w treści zlecenia płatniczego unikatowego identyfikatora – jeżeli zostało wykonane zgodnie z tym unikatowym identyfikatorem bez względu na dostarczone przez użytkownika inne informacje dodatkowe.
2. Jeżeli unikatowy identyfikator podany przez użytkownika jest nieprawidłowy, dostawca nie ponosi odpowiedzialności na podstawie art. 144 – 146. Dostawca płatnika jest jednak obowiązany podjąć działania w celu odzyskania kwoty transakcji płatniczej. Strony mogą zastrzec w umowie, że dostawca ma prawo pobrać od użytkownika opłatę za odzyskanie środków; przepis art. 36 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

3. Przy wykonaniu transakcji płatniczych z wykorzystaniem rachunku bankowego unikatowym identyfikatorem jest numer rachunku bankowego, chyba że strony uzgodnią w umowie ramowej inny unikatowy identyfikator.

Art. 144.

1. W przypadku gdy zlecenie płatnicze jest inicjowane przez płatnika, jego dostawca ponosi wobec płatnika odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie transakcji płatniczej, z zastrzeżeniem art. 44 ust. 2, art. 143 ust. 2 oraz art. 149, chyba że udowodni, że rachunek dostawcy odbiorcy został uznany zgodnie z art. 54.
2. Jeżeli dostawca płatnika ponosi odpowiedzialność zgodnie z ust. 1, niezwłocznie zwraca płatnikowi kwotę niewykonanej lub nienależyte wykonanej transakcji płatniczej albo, w przypadku gdy płatnik korzysta z rachunku płatniczego, przywraca obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miało miejsca niewykonanie lub nienależyte wykonanie transakcji płatniczej.
3. Jeżeli rachunek dostawcy odbiorcy został uznany zgodnie z art. 54, dostawca odbiorcy ponosi odpowiedzialność wobec odbiorcy za niewykonanie lub nienależyte wykonanie transakcji płatniczej.
4. Jeżeli dostawca odbiorcy ponosi odpowiedzialność zgodnie z ust. 3, niezwłocznie przekazuje do dyspozycji odbiorcy kwotę transakcji płatniczej albo, w przypadku gdy odbiorca korzysta z rachunku płatniczego, uznaje rachunek płatniczy odbiorcy odpowiednią kwotą w celu doprowadzenia rachunku płatniczego do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miało miejsca niewykonanie lub nienależyte wykonanie transakcji płatniczej.

Art. 145.

1. W przypadku gdy zlecenie płatnicze jest inicjowane przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, z zastrzeżeniem art. 44 ust. 2, art. 143 ust. 2 oraz art. 149, jego dostawca ponosi wobec odbiorcy odpowiedzialność za prawidłowe przekazanie zlecenia płatniczego dostawcy płatnika zgodnie z art. 56.
2. Jeżeli dostawca odbiorcy ponosi odpowiedzialność zgodnie z ust. 1, niezwłocznie przekazuje ponownie zlecenie płatnicze dostawcy płatnika.
3. Z zastrzeżeniem art. 44 ust. 2, art. 143 ust. 2 oraz art. 149, dostawca odbiorcy ponosi wobec odbiorcy odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie transakcji płatniczej w przypadku naruszenia art. 58.
4. Jeżeli dostawca odbiorcy ponosi odpowiedzialność zgodnie z ust. 3, udostępnia kwotę transakcji płatniczej odbiorcy niezwłocznie po uznaniu nią rachunku dostawcy odbiorcy.
5. W przypadku niewykonanej lub nienależyte wykonanej transakcji płatniczej, za którą dostawca odbiorcy nie ponosi odpowiedzialności zgodnie z ust. 1 i 3, odpowiedzialność wobec płatnika ponosi dostawca płatnika; w takim przypadku stosuje się art. 144 ust. 2.

Art. 146.

1. W przypadku niewykonanej lub nienależyte wykonanej transakcji płatniczej:
 - 1) zainicjowanej przez płatnika – jego dostawca, bez względu na odpowiedzialność ponoszoną na mocy art. 144 ust. 1, na wniosek płatnika podejmuje nie-

zwłocznie działania w celu przesłедzenia transakcji płatniczej i powiadamia płatnika o ich wyniku;

- 2) zainicjowanej przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem – jego dostawca, bez względu na odpowiedzialność ponoszoną na mocy art. 145 ust. 1 i 3, podejmuje na wniosek odbiorcy niezwłoczne starania w celu przesłedzenia transakcji płatniczej i powiadamia odbiorcę o ich wyniku.
2. Odpowiedzialność dostawcy określona w art. 144 i art. 145 obejmuje także opłaty oraz odsetki, którymi został obciążony użytkownik w rezultacie niewykonania lub nienależytego wykonania transakcji płatniczej.

Art. 147.

Odpowiedzialność dostawcy określona w art. 144–146 nie wyłącza roszczeń użytkownika wynikających z umowy zawartej z dostawcą oraz z przepisów prawa właściwego dla tej umowy.

Art. 148.

W przypadku gdy niewykonanie lub nienależyte wykonanie transakcji płatniczej jest wynikiem działania lub zaniechania dostawcy innego niż dostawca płatnika lub odbiorcy albo innego podmiotu pośredniczącego w wykonaniu transakcji płatniczej, dostawca płatnika lub odbiorcy może żądać od niego zwrotu kwot zapłaconych zgodnie z art. 144 – 146; przepis art. 147 stosuje się odpowiednio.

Art. 149.

Odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie transakcji płatniczej jest wyłączona w przypadku siły wyższej lub jeżeli niewykonanie lub nienależyte wykonanie zlecenia płatniczego wynika z innych przepisów prawa.

Rozdział 2 Przepisy karne

Art. 150.

1. Kto prowadzi działalność w zakresie świadczenia usług płatniczych, nie będąc dostawcą, podlega grzywnie do 5 000 000 zł albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.
2. Tej samej karze podlega, kto, nie będąc uprawniony, używa w nazwie (firmie) lub do określenia wykonywanej działalności gospodarczej albo w reklamie określeń „usługi płatnicze”, „biuro usług płatniczych” albo „instytucja płatnicza”.
3. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu określonego w ust. 1 lub 2, działając w imieniu lub w interesie osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niebędącej osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną.

Art. 151.

1. Kto, nie będąc uprawnionym przez dostawcę, zawiera w jego imieniu lub na jego rzecz umowę o usługę płatniczą, podlega grzywnie do 3 000 000 zł albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu określonego w ust. 1, działając w imieniu lub w interesie osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niebędącej osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną.

Art. 152.

1. Kto, będąc odpowiedzialnym w instytucji płatniczej lub biurze usług płatniczych za przekazywanie informacji Komisji Nadzoru Finansowego, podaje informacje niezgodne ze stanem faktycznym albo w inny sposób wprowadza w błąd ten organ, podlega grzywnie do 1 000 000 zł albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.
2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega grzywnie do 500 000 zł albo karze pozbawienia wolności do roku, albo obu tym karom łącznie.

Art. 153.

1. Kto, będąc obowiązany do zachowania w tajemnicy informacji, o których mowa w art. 11 ust. 3, ujawnia je niezgodnie z upoważnieniem określonym w ustawie, podlega grzywnie do 500 000 zł albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.
2. Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu, o którym mowa w ust. 1, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, podlega grzywnie do 1 000 000 zł albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.

Dział X Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 154.

W ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2009 r. Nr 152, poz. 1223, z późn. zm.¹⁸⁾) w art. 82 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

- „5) po zasięgnięciu opinii Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego, określić szczególne zasady rachunkowości krajowych instytucji płatniczych, w tym zakres informacji wykazywanych w sprawozdaniu finansowym, odpowiednio w skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym grupy kapitałowej oraz sprawozdaniach z działalności.”.

Art. 155.

W ustawie z dnia 14 grudnia 1995 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 1996 r. Nr 1, poz. 2, z późn. zm.¹⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

¹⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1241 i Nr 165, poz. 1316, z 2010 r. Nr 47, poz. 278 oraz z 2011 r. Nr 102, poz. 585.

¹⁹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 101, poz. 1178, z 2001 r. Nr 8, poz. 64 i Nr 100, poz. 1081, z 2002 r. Nr 169, poz. 1387 i Nr 241, poz. 2074, z 2004 r. Nr 68, poz. 623 i Nr 146, poz. 1546, z 2006 r. Nr 183, poz. 1354, z 2009 r. Nr 50, poz. 403 i Nr 127, poz. 1045 oraz z 2011 r. Nr 126, poz. 715 i Nr 134, poz. 779.

„3. Kasy podlegają wpisowi do rejestru krajowych instytucji płatniczych i innych dostawców, o którym mowa w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr ..., poz. ...)”;

2) uchyla się art. 32a.

Art. 156.

W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.²⁰⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 60:

a) § 1 i 1a otrzymują brzmienie:

„§1. Za termin dokonania zapłaty podatku uważa się:

- 1) przy zapłacie gotówką – dzień wpłacenia kwoty podatku w kasie organu podatkowego lub na rachunek tego organu w banku, w placówce pocztowej, w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, biurze usług płatniczych lub w instytucji płatniczej albo dzień pobrania podatku przez płatnika lub inkasenta;
- 2) w obrocie bezgotówkowym – dzień obciążenia rachunku bankowego podatnika lub rachunku podatnika w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej lub rachunku płatniczego podatnika w instytucji płatniczej na podstawie polecenia przelewu.

§1a. W przypadku polecenia przelewu z rachunku bankowego podatnika w banku lub instytucji kredytowej lub rachunku płatniczego podatnika w unijnej instytucji płatniczej w rozumieniu art. 2 pkt 32 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr ..., poz. ...), niemających siedziby lub oddziału na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej za termin zapłaty podatku uważa się dzień obciążenia tego rachunku, jeżeli wpłacana kwota zostanie uznana na rachunku bankowym organu podatkowego w terminie wskazanym w art. 54 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr ..., poz. ...). W razie przekroczenia tego terminu za termin zapłaty uważa się dzień uznania kwoty na rachunku bankowym organu podatkowego.”

b) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§4. Zlecenia płatnicze na rzecz organów podatkowych mogą być składane również w formie dokumentu elektronicznego przy użyciu oprogramowania udostępnionego przez banki lub innego dostawcę usług płatniczych w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, uprawnionego do przyjmowania zleceń płatniczych albo w inny sposób uzgodniony z bankiem lub innym dostawcą usług płatniczych przyjmującym zlecenie.”;

²⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 85, poz. 727, Nr 86, poz. 732 i Nr 143, poz. 1199, z 2006 r. Nr 66, poz. 470, Nr 104, poz. 708, Nr 143, poz. 1031, Nr 217, poz. 1590 i Nr 225, poz. 1635, z 2007 r. Nr 112, poz. 769, Nr 120, poz. 818, Nr 192, poz. 1378 i Nr 225, poz. 1671, z 2008 r. Nr 118, poz. 745, Nr 141, poz. 888, Nr 180, poz. 1109 i Nr 209, poz. 1316, 1318 i 1320, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 44, poz. 362, Nr 57, poz. 466, Nr 131, poz. 1075, Nr 157, poz. 1241, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323, Nr 213, poz. 1652 i Nr 216, poz. 1676, z 2010 r. Nr 40, poz. 230, Nr 57, poz. 355, Nr 127, poz. 858, Nr 167, poz. 1131, Nr 182, poz. 1228 i Nr 197, poz. 1306 oraz z 2011 r. Nr 34, poz. 173, Nr 75, poz. 398, Nr 106, poz. 622 i Nr 134, poz. 781.

2) w art. 61a § 2 otrzymuje brzmienie:

„§2. W przypadku wymienionym w § 1 za termin dokonania zapłaty podatku uważa się dzień obciążenia rachunku bankowego podatnika, płatnika lub inkasenta lub rachunku podatnika, płatnika lub inkasenta w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej lub rachunku płatniczego podatnika, płatnika lub inkasenta w instytucji płatniczej.”

Art. 157.

W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.²¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 w ust. 1:

a) pkt 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4) karta płatnicza – kartę płatniczą w rozumieniu ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. Nr 169, poz. 1385, z późn. zm.²²⁾),

5) pieniądz elektroniczny – pieniądz elektroniczny w rozumieniu ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych,”

b) w pkt 7 lit. e i f otrzymują brzmienie:

„e) świadczenia usług płatniczych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr ..., poz. ...),

f) emitowania instrumentów płatniczych i administrowania nimi w zakresie nieuregulowanym w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych,”;

2) w art. 52 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. W przypadku umowy rachunku bankowego pełniącego funkcję rachunku płatniczego, o którym mowa w art. 2 pkt 25 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się.”;

3) art. 63c otrzymuje brzmienie:

„Art.63c. Polecenie przelewu stanowi udzieloną bankowi dyspozycję dłużnika obciążenia jego rachunku określoną kwotą i uznania tą kwotą rachunku

²¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 126, poz. 1070, Nr 141, poz. 1178, Nr 144, poz. 1208, Nr 153, poz. 1271, Nr 169, poz. 1385 i 1387 i Nr 241, poz. 2074, z 2003 r. Nr 50, poz. 424, Nr 60, poz. 535, Nr 65, poz. 594, Nr 228, poz. 2260 i Nr 229, poz. 2276, z 2004 r. Nr 64, poz. 594, Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 870, Nr 96, poz. 959, Nr 121, poz. 1264, Nr 146, poz. 1546 i Nr 173, poz. 1808, z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 85, poz. 727, Nr 167, poz. 1398 i Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 157, poz. 1119, Nr 190, poz. 1401 i Nr 245, poz. 1775, z 2007 r. Nr 42, poz. 272 i Nr 112, poz. 769, z 2008 r. Nr 171, poz. 1056, Nr 192, poz. 1179, Nr 209, poz. 1315 i Nr 231, poz. 1546, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 42, poz. 341, Nr 65, poz. 545, Nr 71, poz. 609, Nr 127, poz. 1045, Nr 131, poz. 1075, Nr 144, poz. 1176, Nr 165, poz. 1316, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323 i Nr 201, poz. 1540, z 2010 r. Nr 40, poz. 226, Nr 81, poz. 530, Nr 126, poz. 853, Nr 182, poz. 1228 i Nr 257, poz. 1724 oraz z 2011 r. Nr 72, poz. 388, Nr 126, poz. 715, Nr 131, poz. 763 i Nr 134, poz. 779 i 781.

²²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 91, poz. 870 i Nr 96, poz. 959, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, z 2008 r. Nr 171, poz. 1056 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97.

wierzyciela. Bank wykonuje dyspozycję dłużnika w sposób przewidziany w umowie rachunku bankowego.”;

4) w art. 63d dodaje się ust. 9 w brzmieniu:

„9. Przepisów ust. 1 – 8 nie stosuje się do transakcji polecenia zapłaty, do których stosuje się ustawę z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.”;

5) uchyla się art. 63g;

6) w art. 64 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do usług płatniczych uregulowanych w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.”;

7) w art. 111 w ust. 1 uchyla się pkt 7;

8) uchyla się art. 112a;

9) w art. 141a:

a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W przypadku gdy instytucja kredytowa prowadząca działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez oddział nie przestrzega przepisów działów II lub III ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, Komisja Nadzoru Finansowego:

1) wzywa, w formie pisemnej, tę instytucję do przestrzegania tych przepisów i wyznacza jej odpowiedni termin do usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości;

2) po bezskutecznym upływie terminu, o którym mowa w pkt 1, może odpowiednio zastosować środki, o których mowa w art. 138 ust. 3 pkt 1, 3 i 3a, zawiadamiając właściwe dla tej instytucji władze nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego o stwierdzonych nieprawidłowościach i podjętych środkach.”,

b) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Do decyzji Komisji Nadzoru Finansowego wydanych w trybie ust. 2, 2a i 3 przepisu art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.

5. Od decyzji Komisji Nadzoru Finansowego, o których mowa w ust. 2, 2a i 3, instytucja kredytowa może wnieść skargę do sądu administracyjnego, w terminie 7 dni od dnia jej doręczenia.”;

10) w art. 159 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) nie reguluje swoich zobowiązań, z wyjątkiem związanych z ponoszeniem uzasadnionych kosztów bieżącej działalności, i nie prowadzi działalności bankowej poza windykacją należności oraz wykonaniem poleceń przelewu na rachunki organów podatkowych z tytułu należności, o których mowa w art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.”.

Art. 158.

W ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.²³⁾) w art. 47:

1) ust. 4b otrzymuje brzmienie:

„4b. Płatnik składek jest obowiązany opłacać należności z tytułu składek, o których mowa w ust. 4, w formie bezgotówkowej w drodze obciążenia rachunku bankowego płatnika składek lub obciążenia rachunku płatniczego płatnika w instytucji płatniczej w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr ..., poz. ...).”;

2) ust. 4e otrzymuje brzmienie:

„4e. Płatnik składek będący mikroprzedsiębiorcą w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.²⁴⁾) może opłacać należności z tytułu składek również w formie przekazu pocztowego lub w formie przekazu pieniężnego za pośrednictwem instytucji płatniczej lub biura usług płatniczych w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.”.

Art. 159.

W ustawie z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22, poz. 271, z późn. zm.²⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) uchyla się art. 14;

2) w art. 16a dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Przepisów art. 16b ust. 1 pkt 1 – 5, 12, 14, 15 oraz 17 – 19 nie stosuje się do usług płatniczych w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr ..., poz. ...).”.

Art. 160.

W ustawie z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2010 r. Nr 46, poz. 276 i Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 134, poz. 779) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) w pkt 1 w lit. t średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. u w brzmieniu:

„u) instytucje płatnicze, oddziały unijnych instytucji płatniczych, biura usług płatniczych oraz ich agentów w rozumieniu ustawy

²³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 218, poz. 1690, z 2010 r. Nr 105, poz. 668, Nr 182, poz. 1228, Nr 225, poz. 1474, Nr 254, poz. 1700 i Nr 257, poz. 1725 oraz z 2011 r. Nr 45, poz. 235, Nr 75, poz. 398 i Nr 138, poz. 808.

²⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 239, poz. 1593 oraz z 2011 r. Nr 85, poz. 459, Nr 106, poz. 622, Nr 112, poz. 654, Nr 120, poz. 690, Nr 131, poz. 764, Nr 132, poz. 766 i Nr 153, poz. 902.

²⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 144, poz. 1204, z 2003 r. Nr 84, poz. 774 i Nr 188, poz. 1837, z 2004 r. Nr 96, poz. 959 i Nr 116, poz. 1204, z 2005 r. Nr 122, poz. 1021, z 2008 r. Nr 171, poz. 1056, z 2009 r. Nr 201, poz. 1540 oraz z 2011 r. Nr 80, poz. 432 i Nr 126, poz. 715.

z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr ..., poz. ...);”;

b) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) rachunku – rozumie się przez to rachunek bankowy, rachunek prowadzony w instytucji finansowej, rachunek płatniczy w instytucji płatniczej, rachunek prowadzony w instytucji kredytowej, rachunek w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, rachunek papierów wartościowych i rachunek pieniężny służący do jego obsługi, rejestr uczestników funduszu, ewidencję uczestników funduszu inwestycyjnego;”;

2) w art. 9d w ust. 1 w pkt 2 w lit. d kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. e w brzmieniu:

„e) transakcji, gdy dostawca usług płatniczych odbiorcy jest w stanie za pomocą indywidualnego numeru referencyjnego monitorować wstecz, do zleceniodawcy, przekaz pieniężny pochodzący od osoby prawnej, jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej lub osoby fizycznej, która zawarła z odbiorcą umowę na dostawę towarów i usług, także gdy kwota transakcji nie przekracza równowartości 1 000 euro.”;

3) w art. 33 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego lub osób przez niego upoważnionych – wyłącznie w sprawach związanych z wykonywaniem nadzoru bankowego, w sprawach związanych z wykonywaniem nadzoru nad działalnością ubezpieczeniową oraz w stosunku do firm inwestycyjnych i banków powierniczych w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi oraz podmiotów, o których mowa w art. 71 ust. 1 tej ustawy, zagranicznych osób prawnych prowadzących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność maklerską w zakresie obrotu towarami giełdowymi, towarowych domów maklerskich w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, funduszy inwestycyjnych, towarzystw funduszy inwestycyjnych i Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych S.A. oraz w stosunku do instytucji płatniczych, oddziałów unijnych instytucji płatniczych, biur usług płatniczych oraz ich agentów w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych;”.

Art. 161.

W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2010 r. Nr 112, poz. 743) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1:

a) w pkt 5 lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) bank krajowy, oddział banku zagranicznego, instytucja kredytowa oraz oddział instytucji kredytowej w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr

72, poz. 665, z późn. zm.²⁶⁾), spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa oraz Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa w rozumieniu ustawy z dnia 14 grudnia 1995 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 1996 r. Nr 1, poz. 2, z późn. zm.²⁷⁾),”

b) pkt 13 i 14 otrzymują brzmienie:

„13) zagraniczne postępowanie upadłościowe – prowadzone na podstawie prawa innego państwa członkowskiego postępowanie sądowe lub administracyjne, w tym także postępowanie zabezpieczające, w ramach których mienie uczestnika systemu lub podmiotu mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej będącego uczestnikiem systemu płatności lub systemu rozrachunku papierów wartościowych podlegających prawu innego państwa członkowskiego, poddane jest kontroli lub zarządowi sądu lub innego organu, jeżeli skutkiem tego postępowania jest zawieszenie realizacji zleceń rozrachunku lub nałożenie na nie ograniczeń;

14) ogłoszenie upadłości:

a) podmiotu mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, będącego uczestnikiem systemu płatności lub systemu rozrachunku papierów wartościowych, w tym także podlegających prawu innego państwa członkowskiego – zgodnie z ustawą z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1361, z późn. zm.²⁸⁾), wydanie przez sąd właściwy w sprawach upadłości postanowienia o ogłoszeniu upadłości,

b) podmiotu mającego siedzibę poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej będącego uczestnikiem systemu płatności lub systemu rozrachunku papierów wartościowych, wydanie przez zagraniczny sąd lub zagraniczny organ orzeczenia, postanowienia lub decyzji, którymi pozbawiono lub ograniczono uczestnika prawa zarządu jego majątkiem lub poddano majątek uczestnika kon-

²⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 126, poz. 1070, Nr 141, poz. 1178, Nr 144, poz. 1208, Nr 153, poz. 1271, Nr 169, poz. 1385 i 1387 i Nr 241, poz. 2074, z 2003 r. Nr 50, poz. 424, Nr 60, poz. 535, Nr 65, poz. 594, Nr 228, poz. 2260 i Nr 229, poz. 2276, z 2004 r. Nr 64, poz. 594, Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 870, Nr 96, poz. 959, Nr 121, poz. 1264, Nr 146, poz. 1546 i Nr 173, poz. 1808, z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 85, poz. 727, Nr 167, poz. 1398 i Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 157, poz. 1119, Nr 190, poz. 1401 i Nr 245, poz. 1775, z 2007 r. Nr 42, poz. 272 i Nr 112, poz. 769, z 2008 r. Nr 171, poz. 1056, Nr 192, poz. 1179, Nr 209, poz. 1315 i Nr 231, poz. 1546, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 42, poz. 341, Nr 65, poz. 545, Nr 71, poz. 609, Nr 127, poz. 1045, Nr 131, poz. 1075, Nr 144, poz. 1176, Nr 165, poz. 1316, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323 i Nr 201, poz. 1540, z 2010 r. Nr 40, poz. 226, Nr 81, poz. 530, Nr 126, poz. 853, Nr 182, poz. 1228 i Nr 257, poz. 1724 oraz z 2011 r. Nr 72, poz. 388, Nr 126, poz. 715, Nr 131, poz. 763 i Nr 134, poz. 779 i 781.

²⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 101, poz. 1178, z 2001 r. Nr 8, poz. 64 i Nr 100, poz. 1081, z 2002 r. Nr 169, poz. 1387 i Nr 241, poz. 2074, z 2004 r. Nr 68, poz. 623 i Nr 146, poz. 1546, z 2006 r. Nr 183, poz. 1354, z 2009 r. Nr 50, poz. 403 i Nr 127, poz. 1045 oraz z 2011 r. Nr 126, poz. 715 i Nr 134, poz. 779.

²⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 191, poz. 1481, z 2010 r. Nr 155, poz. 1037, Nr 230, poz. 1509 i Nr 257, poz. 1724 oraz z 2011 r. Nr 85, poz. 458, Nr 106, poz. 622, Nr 138, poz. 810 i Nr 142, poz. 828.

troli celem jego reorganizacji lub likwidacji uczestnika, w postępowaniu, o którym mowa w pkt 13;”;

2) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Art. 4. 1. Przepisy ustawy oraz przepisy art. 66, art. 67, art. 80 i art. 135–137 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze, dotyczące skutków ogłoszenia upadłości podmiotu mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, będącego uczestnikiem systemu płatności lub systemu rozrachunku papierów wartościowych, stosuje się odpowiednio w razie wydania orzeczenia albo decyzji o likwidacji, zawieszeniu lub ograniczeniu prowadzenia działalności uczestnika, a także w razie podjęcia innych środków prawnych względem uczestnika, skutkujących zawieszeniem lub ograniczeniem realizacji zleceń rozrachunku w systemie dotyczącym tego uczestnika.

2. Przepisy ustawy oraz przepisy art. 66, art. 67, art. 80 i art. 135–137 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze, dotyczące skutków ogłoszenia upadłości podmiotu mającego siedzibę poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, będącego uczestnikiem systemu płatności lub systemu rozrachunku papierów wartościowych, stosuje się odpowiednio w razie podjęcia wobec tego podmiotu zagranicznego postępowania upadłościowego.”;

3) art. 6 i art. 7 otrzymują brzmienie:

„Art. 6. Moment wprowadzenia zlecenia rozrachunku do systemu oraz moment, od którego zlecenie rozrachunku nie może być odwołane, określają zasady funkcjonowania tego systemu.

Art. 7. W zakresie uregulowanym ustawą skutki ogłoszenia upadłości uczestnika systemu powstają z chwilą otrzymania przez NBP powiadomienia o ogłoszeniu upadłości, wydaniu orzeczenia albo decyzji o likwidacji, zawieszeniu lub ograniczeniu prowadzenia działalności uczestnika, lub informacji o podjęciu innych środków prawnych względem uczestnika, skutkujących zawieszeniem lub ograniczeniem realizacji zleceń rozrachunku w systemie dotyczącym tego uczestnika.”;

4) w art. 13:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. O ogłoszeniu upadłości podmiotu mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, będącego uczestnikiem podlegającego prawu polskiemu lub prawu innego państwa członkowskiego systemu płatności lub systemu rozrachunku papierów wartościowych, sąd powiadamia NBP w dniu wydania postanowienia o ogłoszeniu upadłości, podając jednocześnie godzinę jego wydania.

2. Obowiązek powiadamiania NBP, o którym mowa w ust. 1, dotyczy sądów i właściwych organów także w razie wydania orzeczenia, postanowienia albo decyzji o likwidacji, zawieszeniu lub ograniczeniu prowadzenia działalności, podmiotu mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, skutkujących zawieszeniem lub ograniczeniem realizacji zleceń rozrachunku w dotyczącym tego podmiotu, podlegającym prawu polskiemu lub prawu innego państwa człon-

kowskiego, systemie płatności lub systemie rozrachunku papierów wartościowych.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Obowiązek powiadamiania, o którym mowa w ust. 1 i 2, dotyczy także uczestników pośrednich, jeżeli zostali oni uznani za uczestników, zgodnie z art. 2a.”,

c) w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„NBP niezwłocznie po uzyskaniu informacji o wydaniu orzeczenia, postanowienia lub decyzji, o których mowa w ust. 1, 2 lub 2a, powiadamia o nich.”;

5) w art. 14 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do podmiotów mających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, będących uczestnikami systemów płatności lub systemów rozrachunku papierów wartościowych podlegających prawu innego państwa członkowskiego.”;

6) w art. 17:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do wniosku dołącza się ponadto listę uczestników systemu. Lista powinna obejmować także uczestników pośrednich, jeżeli zostali oni uznani za uczestników, zgodnie z art. 2a.”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:

„3a. Jeżeli podmiot zamierzający prowadzić system działa w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub spółki akcyjnej, do wniosku o wydanie zgody na prowadzenie tego systemu powinien dołączyć listę wspólników albo akcjonariuszy z podaniem ich procentowego udziału w kapitale zakładowym, jeżeli przekracza on próg 5 %.

3b. Osoba, która objęła lub nabyła udziały lub akcje stanowiące wraz z udziałami lub akcjami objętymi lub nabytymi wcześniej pakiet powodujący osiągnięcie lub przekroczenie progu 10 %, 20 %, jednej trzeciej, 50% głosów na walnym zgromadzeniu lub zgromadzeniu wspólników podmiotu prowadzącego system, na którego prowadzenie jest wymagana zgoda albo zezwolenie, jest każdorazowo obowiązana niezwłocznie powiadomić o tym NBP w przypadku systemu płatności lub KNF w przypadku systemu rozrachunku papierów wartościowych.”,

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Podmioty prowadzące systemy informują organ wydający zgodę o zmianach w zakresie listy uczestników systemu, o której mowa w ust. 3, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia wystąpienia zmiany.”;

7) w art. 18 dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. W celu dokonania oceny prawidłowości funkcjonowania systemu pod względem spełniania kryteriów, o których mowa w ust. 2, podmiot prowadzący system jest obowiązany do przedstawienia, na żądanie organu wydającego zgodę na prowadzenie tego systemu, niezbęd-

nych informacji w zakresie objętym art. 17 ust. 2, w terminie 2 tygodni od dnia przedstawienia żądania.

5. W celu dokonania oceny prawidłowości funkcjonowania systemu, o którym mowa w art. 2 ust. 1, pod względem spełniania kryteriów, o których mowa w ust. 2, podmiot, który dokonał prawnych powiązań tworzących taki system, jest obowiązany do przedstawienia, na żądanie NBP, niezbędnych informacji w zakresie objętym art. 17a, w terminie 2 tygodni od dnia przedstawienia żądania.”;

8) uchyla się art. 21;

9) art. 22 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 22. 1. NBP prowadzi i ogłasza na swojej stronie internetowej listę systemów oraz listę uczestników systemów, o których mowa w art. 15.
2. Podmioty inne niż NBP, prowadzące systemy rozrachunku papierów wartościowych, o których mowa w art. 15, przedstawiają NBP listę uczestników tych systemów. Lista obejmuje także uczestników pośrednich, jeżeli zostali oni uznani za uczestników, zgodnie z art. 2a.
3. Podmioty inne niż NBP, prowadzące systemy rozrachunku papierów wartościowych, o których mowa w art. 15, informują NBP o każdej zmianie w zakresie listy uczestników takich systemów.
4. Informacje, o których mowa w ust. 2 i 3, przekazuje się drogą pisemną lub przy użyciu środków komunikacji elektronicznej.”.

Art. 162.

W ustawie z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 141, poz. 1178, z późn. zm.²⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

- „3. Ograniczeń określonych w art. 9 nie stosuje się do obrotu dewizowego dokonywanego z udziałem banków, instytucji płatniczych lub innych podmiotów mających siedzibę w kraju, w zakresie działalności podlegającej nadzorom: bankowemu, ubezpieczeniowemu, emerytalnemu, nad instytucjami płatniczymi lub nad rynkiem kapitałowym, sprawowanym na podstawie odrębnych przepisów, prowadzonej przez te podmioty na rachunek własny lub rachunek osób trzecich uprawnionych na podstawie ustawy lub zezwolenia dewizowego do dokonania obrotu dewizowego podlegającego tym ograniczeniom.”;

2) art. 25 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 25. 1. Rezydenci i nierezydenci są obowiązani dokonywać przekazów pieniężnych za granicę oraz rozliczeń w kraju związanych z obrotem dewizowym za pośrednictwem:
- 1) uprawnionych banków lub
- 2) krajowych instytucji płatniczych lub oddziałów unijnych instytucji płatniczych w rozumieniu art. 2 pkt 32 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr ..., poz. ...)

²⁹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 228, poz. 2260, z 2004 r. Nr 91, poz. 870 i Nr 173, poz. 1808, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, z 2007 r. Nr 61, poz. 410, z 2008 r. Nr 228, poz. 1506 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 69, poz. 589.

– jeżeli kwota przekazu lub rozliczenia przekracza równowartość 15 000 euro.

2. Obowiązek dokonywania rozliczeń zgodnie z ust. 1 nie dotyczy przypadków, w których stroną rozliczenia jest uprawniony bank, krajowa instytucja płatnicza lub oddział unijnej instytucji płatniczej.”.

Art. 163.

W ustawie z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. Nr 169, poz. 1385, z późn. zm.³⁰⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Ustawa określa zasady wydawania i używania elektronicznych instrumentów płatniczych, w tym instrumentów pieniądza elektronicznego, oraz prawa i obowiązki stron umów o elektroniczny instrument płatniczy w zakresie nieuregulowanym w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr ..., poz. ...).”.
 - b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Ustawa określa również zasady tworzenia, organizacji, działalności oraz nadzoru, a także likwidacji instytucji pieniądza elektronicznego.”;
- 2) w art. 2:
 - a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) agent rozliczeniowy – bank lub instytucję kredytową prowadzące działalność określoną w art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, albo instytucję płatniczą w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, która uzyskała zezwolenie na prowadzenie takiej działalności;”.
 - b) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) instytucja pieniądza elektronicznego – inną niż bank osobę prawną, utworzoną i działającą na podstawie zezwolenia właściwych władz lub przepisów prawa, której przedmiotem działania jest prowadzenie we własnym imieniu i na własny rachunek działalności polegającej na wydawaniu do dyspozycji i wykupie pieniądza elektronicznego oraz rozliczanie transakcji dokonywanych przy użyciu instrumentów pieniądza elektronicznego;”.
 - c) pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) karta płatnicza – kartę identyfikującą wydawcę i upoważnionego posiadacza, uprawniającą do wypłaty gotówki lub dokonywania zapłaty, a w przypadku karty wydanej przez bank lub instytucję ustawowo upoważnioną do udzielania kredytu – także do dokonywania wypłaty gotówki lub zapłaty z wykorzystaniem kredytu;”.
 - d) uchyla się pkt 8,

³⁰⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 91, poz. 870 i Nr 96, poz. 959, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, z 2008 r. Nr 171, poz. 1056 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97.

e) pkt 10 i 11 otrzymują brzmienie:

„10) pieniądz elektroniczny – wartość pieniężną stanowiącą elektroniczny odpowiednik znaków pieniężnych, która spełnia łącznie następujące przesłanki:

- a) jest przechowywana elektronicznie, w tym magnetycznie,
- b) jest wydawana do dyspozycji na podstawie umowy w zamian za środki pieniężne o nominalnej wartości nie mniejszej niż ta wartość,
- c) jest przyjmowana jako środek płatniczy przez przedsiębiorców innych niż wydający ją do dyspozycji,
- d) jest wyrażona w jednostkach pieniężnych;

11) posiadacz – osobę fizyczną, osobę prawną lub inny podmiot, który zawarł umowę o wydanie pieniądza elektronicznego z wydawcą pieniądza elektronicznego;”;

3) uchyla się art. 3 – 5;

4) uchyla się art. 7 i 8;

5) w art. 9 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Odmowa przyjęcia zapłaty przez akceptanta może nastąpić w szczególności w przypadku;”;

6) w art. 10:

a) w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Akceptant może zatrzymać elektroniczny instrument płatniczy w przypadku;”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Akceptant i agent rozliczeniowy są obowiązani do ustalenia i przestrzegania procedur bezpieczeństwa, w szczególności akceptant jest obowiązany do nieudostępniania danych o posiadaczu lub użytkowniku osobom nieuprawnionym oraz do niedopuszczenia do nieprawidłowego użycia lub do skopiowania elektronicznego instrumentu płatniczego.”;

7) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Art.12. Agent rozliczeniowy prowadzący system autoryzacji i rozliczeń rozpatruje reklamacje dotyczące operacji kwestionowanych przez wydawcę. W przypadku operacji dokonanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rozpatrywanie reklamacji przez agenta rozliczeniowego nie może trwać dłużej niż 90 dni.”;

8) w art. 14 uchyla się ust. 2 i 3;

9) w art. 15 uchyla się ust. 1–3;

10) uchyla się art. 16;

11) uchyla się art. 19;

12) uchyla się art. 21 i art. 22;

13) uchyla się art. 24 i art. 25;

14) uchyla się art. 27–35;

15) art. 36 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 36. 1. Instytucja pieniądza elektronicznego może być utworzona i prowadzić działalność jako osoba prawna, której udzielono zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze instytucji pieniądza elektronicznego.
2. Nadzór nad instytucjami pieniądza elektronicznego sprawuje KNF na zasadach określonych w niniejszym rozdziale.
3. Zezwolenie na utworzenie i prowadzenie działalności przez instytucję pieniądza elektronicznego może ustalać warunki, na jakich ono obowiązuje.
4. Wydając zezwolenie, o którym mowa w ust. 3, KNF kieruje się względami ochrony interesu klientów zainteresowanej instytucji pieniądza elektronicznego lub oddziału zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego, a w szczególności potrzebą zapewnienia bezpiecznego i stabilnego zarządzania instytucją.”;

16) uchyla się art. 37;

17) w art. 38 uchyla się ust. 1;

18) art. 39 i art. 40 otrzymują brzmienie:

„Art. 39. W zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie do podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucję pieniądza elektronicznego stosuje się odpowiednio przepisy Działu IV Rozdziału 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.

Art. 40. Wnoszony przez założycieli instytucji pieniądza elektronicznego kapitał założycielski nie może być niższy od równowartości w złotych 350 000 euro, obliczanej według średniego kursu ogłaszanego przez NBP, obowiązującego w dniu wydania zezwolenia.”;

19) art. 44 otrzymuje brzmienie:

„Art. 44. 1. W razie niewykonywania zaleceń dotyczących prowadzenia działalności z naruszeniem prawa lub statutu, KNF może w drodze decyzji:

- 1) nałożyć na członka zarządu instytucji pieniądza elektronicznego bezpośrednio odpowiedzialnego za stwierdzone nieprawidłowości karę pieniężną do wysokości trzykrotnego miesięcznego wynagrodzenia brutto tego członka, wyliczonego na podstawie średniego wynagrodzenia brutto za ostatnie 3 miesiące przed nałożeniem kary;
 - 2) nałożyć na instytucję pieniądza elektronicznego karę finansową w wysokości do 1 000 000 złotych.
2. W razie niewykonywania zaleceń dotyczących prowadzenia działalności z naruszeniem przepisów działów II lub III ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych przez oddział zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego prowadzącej działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, KNF może:
- 1) nałożyć na osobę kierującą oddziałem zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego bezpośrednio odpowiedzialną za stwierdzone nieprawidłowości karę pieniężną do wysokości trzykrotnego miesięcznego wynagrodzenia brutto tej osoby, wyliczonego na podstawie średniego wynagrodzenia brutto za ostatnie 3 miesiące przed nałożeniem kary;

- 2) nałożyć na oddział zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego karę finansową, o której mowa w ust. 1 pkt 2.
3. Kara, o której mowa w ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1, nie może być nałożona, jeżeli od uzyskania przez KNF wiadomości o prowadzeniu działalności z naruszeniem prawa lub statutu upłynęło więcej niż 6 miesięcy albo jeżeli od popełnienia tego czynu upłynęło więcej niż 2 lata.
4. Kary pieniężne, o których mowa w ust. 1 i 2, stanowią dochód budżetu państwa i podlegają egzekucji w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954, z późn. zm.³¹⁾.”;

20) art. 45 otrzymuje brzmienie:

„Art. 45. Instytucja pieniądza elektronicznego, w zakresie wykonywanej działalności gospodarczej innej niż wydawanie pieniądza elektronicznego, może:

- 1) świadczyć ściśle powiązane z wydawaniem pieniądza elektronicznego usługi finansowe i niefinansowe, takie jak wykonywanie funkcji operacyjnych i innych funkcji pomocniczych, a także wydawać oraz administrować innymi środkami płatniczymi;
- 2) świadczyć usługi płatnicze w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, z zachowaniem wymogów kapitałowych i ostrożnościowych, o których mowa w tej ustawie;
- 3) przechowywać dane na informatycznych nośnikach danych w imieniu innych podmiotów lub instytucji publicznych;
- 4) udzielać kredytów wyłącznie w celu świadczenia usług płatniczych, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2–6 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, z zastrzeżeniem art. 75 ust. 3 tej ustawy;
- 5) prowadzić inną działalność gospodarczą.”;

21) w art. 50 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Przepisów niniejszego rozdziału, w zakresie sprawowania nadzoru, nie stosuje się do instytucji pieniądza elektronicznego, jeżeli maksymalna kwota umieszczona na instrumencie pieniądza elektronicznego nie przekracza równowartości w złotych 75 euro, obliczanej według średniego kursu ogłaszanego przez NBP obowiązującego w dniu jego wydania, całkowite zobowiązania finansowe instytucji pieniądza elektronicznego z uwzględnieniem wydanego, a niewykupionego przez nią pieniądza elektronicznego, w każdym czasie, nie przekraczają równowartości w złotych 1 000 000 euro oraz spełniony jest jeden z poniższych warunków:”;

³¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 133, poz. 935, Nr 157, poz. 1119 i Nr 187, poz. 1381, z 2007 r. Nr 89, poz. 589, Nr 115, poz. 794, Nr 176, poz. 1243 i Nr 192, poz. 1378, z 2008 r. Nr 209, poz. 1318, z 2009 r. Nr 3, poz. 11, Nr 39, poz. 308, Nr 131, poz. 1075, Nr 157, poz. 1241 i Nr 201, poz. 1540, z 2010 r. Nr 28, poz. 143, Nr 40, poz. 229, Nr 75, poz. 474, Nr 122, poz. 826, Nr 152, poz. 1018 i Nr 229, poz. 1497 oraz z 2011 r. Nr 85, poz. 458.

- 22) uchyla się art. 55 – 58;
- 23) art. 60 otrzymuje brzmienie:
„Art. 60. 1. W okresie obowiązywania umowy o wydanie pieniądza elektronicznego, posiadacz może żądać od wydawcy wykupienia posiadanego pieniądza elektronicznego w każdym czasie i według wartości nominalnej.
2. Umowa o wydanie pieniądza elektronicznego jednoznacznie i w sposób zrozumiały określa warunki wykupu pieniądza elektronicznego, w tym wszelkie związane z tym koszty.”;
- 24) uchyla się art. 61 – 63;
- 25) uchyla się art. 65;
- 26) w art. 67:
- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Przepisy rozdziału 3, z wyjątkiem art. 17 ust. 3 i 4, oraz przepisy art. 20 i art. 27 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2010 r. Nr 112, poz. 743) w zakresie nadzoru sprawowanego przez Prezesa NBP nad systemami płatności stosuje się odpowiednio do systemów autoryzacji i rozliczeń prowadzonych przez agentów rozliczeniowych niebędących bankami.”;
- b) uchyla się ust. 3,
- c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. Do wniosku, o którym mowa w art. 17 ust. 1 ustawy wymienionej w ust. 2, dołącza się program działalności agenta rozliczeniowego na okres co najmniej 3 lat, wskazujący, że będzie on w stanie wywiązywać się ze swoich zobowiązań wobec akceptantów.”;
- d) po ust. 4 dodaje się ust. 4a i 4b w brzmieniu:
- „4a. NBP prowadzi i ogłasza na swojej stronie internetowej listę podmiotów, które prowadzą systemy autoryzacji i rozliczeń. Na liście tej umieszcza się nazwę i siedzibę każdego z tych podmiotów oraz nazwę prowadzonego przez te podmioty systemu, jeżeli nazwa taka istnieje.
- 4b. Przepisy ust. 1, 2 i 4 stosuje się odpowiednio do systemów autoryzacji i rozliczeń prowadzonych przez unijną instytucję płatniczą w rozumieniu przepisu art. 2 pkt 32 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, która posiada zezwolenie na prowadzenie działalności, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.”;
- e) uchyla się ust. 5 – 7;
- 27) uchyla się art. 69;
- 28) po art. 72 dodaje się art. 72a w brzmieniu:
„Art.72a. Kto prowadzi system autoryzacji i rozliczeń bez wymaganej zgody na prowadzenie systemu lub zgody na wprowadzenie zmian w zasadach prowadzenia systemu, podlega grzywnie do 5 000 000 złotych.”;
- 29) uchyla się art. 73.

Art. 164.

W ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1361, z późn. zm.³²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 22 w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) informację, czy dłużnik jest uczestnikiem podlegającego prawu polskiemu lub prawu innego państwa członkowskiego systemu płatności lub systemu rozrachunku papierów wartościowych w rozumieniu ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2010 r. Nr 112, poz. 743);”;

2) art. 137 otrzymuje brzmienie:

„Art.137. Jeżeli zlecenie rozrachunku, o którym mowa w art. 136, zostało wprowadzone do systemu po ogłoszeniu upadłości i jest wykonane w dniu jej ogłoszenia, skutki prawne wynikające z jego wprowadzenia do takiego systemu są niepodważalne i wiążące dla osób trzecich jedynie wtedy, gdy po terminie rozrachunku agent rozrachunkowy, partner centralny lub izba rozliczeniowa wykażą, że nie wiedzieli ani nie mogli wiedzieć o ogłoszeniu upadłości.”.

Art. 165.

W ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.³³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 22 uchyla się ust. 3;

2) w art. 75 w ust. 1 w pkt 29 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 30 w brzmieniu:

„30) ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr ..., poz. ...).”;

3) art. 84 otrzymuje brzmienie:

„Art.84. Przepisów art. 82 i art. 83 nie stosuje się wobec działalności przedsiębiorców w zakresie objętym:

1) nadzorem, o którym mowa w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. Nr 157, poz. 1119, z późn. zm.³⁴⁾);

2) nadzorem sanitarnym na podstawie ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122,

³²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 191, poz. 1481, z 2010 r. Nr 155, poz. 1037, Nr 230, poz. 1509 i Nr 257, poz. 1724 oraz z 2011 r. Nr 85, poz. 458, Nr 106, poz. 622, Nr 138, poz. 810 i Nr 142, poz. 828.

³³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 239, poz. 1593 oraz z 2011 r. Nr 85, poz. 459, Nr 106, poz. 622, Nr 112, poz. 654, Nr 120, poz. 690, Nr 131, poz. 764, Nr 132, poz. 766 i Nr 153, poz. 902.

³⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 42, poz. 272 i Nr 49, poz. 328, z 2008 r. Nr 209, poz. 1317, Nr 228, poz. 1507 i Nr 231, poz. 1546, z 2009 r. Nr 42, poz. 341, Nr 77, poz. 649 i Nr 165, poz. 1316, z 2010 r. Nr 126, poz. 853 oraz z 2011 r. Nr 75, poz. 398 i Nr 131, poz. 763.

poz. 851, z późn. zm.³⁵⁾) i ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2010 r. Nr 136, poz. 914, Nr 182, poz. 1228 i Nr 230, poz. 1511 oraz z 2011 r. Nr 106, poz. 622 i Nr 122, poz. 696), w zakresie dotyczącym bezpieczeństwa żywności.”

Art. 166.

W ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. Nr 157, poz. 1119, z późn. zm.³⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 w ust. 2 po pkt 5a dodaje się pkt 5b w brzmieniu:

„5b) nadzór nad instytucjami płatniczymi i biurami usług płatniczych, sprawowany zgodnie z przepisami ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr ... , poz. ...);”;

2) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art.2. Celem nadzoru nad rynkiem finansowym jest zapewnienie prawidłowego funkcjonowania tego rynku, jego stabilności, bezpieczeństwa oraz przejrzystości, zaufania do rynku finansowego, a także zapewnienie ochrony interesów uczestników tego rynku, przez realizację celów określonych w szczególności w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych, ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym, ustawie z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych, ustawie z dnia 15 kwietnia 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego oraz ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.”;

3) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Art. 6. 1. W sprawach cywilnych wynikających ze stosunków związanych z uczestnictwem w obrocie na rynku finansowym albo dotyczących podmiotów wykonujących działalność na tym rynku Przewodniczącemu Komisji przysługują uprawnienia prokuratora wynikające z przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.³⁷⁾).

³⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 143, poz. 1032, Nr 170, poz. 1217, Nr 171, poz. 1225 i Nr 220, poz. 1600, z 2007 r. Nr 176, poz. 1238, z 2008 r. Nr 227, poz. 1505 i Nr 234, poz. 1570, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 20, poz. 106, Nr 92, poz. 753 i Nr 157, poz. 1241, z 2010 r. Nr 21, poz. 105, Nr 81, poz. 529, Nr 130, poz. 871, Nr 182, poz. 1228 i Nr 213, poz. 1396 oraz z 2011 r. Nr 63, poz. 322, Nr 112, poz. 654 i Nr 113, poz. 657.

³⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 42, poz. 272 i Nr 49, poz. 328, z 2008 r. Nr 209, poz. 1317, Nr 228, poz. 1507 i Nr 231, poz. 1546, z 2009 r. Nr 42, poz. 341, Nr 77, poz. 649 i Nr 165, poz. 1316, z 2010 r. Nr 126, poz. 853 oraz z 2011 r. Nr 75, poz. 398 i Nr 131, poz. 763.

³⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1965 r. Nr 15, poz. 113, z 1974 r. Nr 27, poz. 157 i Nr 39, poz. 231, z 1975 r. Nr 45, poz. 234, z 1982 r. Nr 11, poz. 82 i Nr 30, poz. 210, z 1983 r. Nr 5, poz. 33, z 1984 r. Nr 45, poz. 241 i 242, z 1985 r. Nr 20, poz. 86, z 1987 r. Nr 21, poz. 123, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 4, poz. 21 i Nr 33, poz. 175, z 1990 r. Nr 14, poz. 88, Nr 34, poz. 198, Nr 53, poz. 306, Nr 55, poz. 318 i Nr 79, poz. 464, z 1991 r. Nr 7, poz. 24, Nr 22, poz. 92 i Nr 115, poz. 496, z 1993 r. Nr 12, poz. 53, z 1994 r. Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 83, poz. 417, z

2. W sprawach o przestępstwa:

- 1) określone w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawie z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych, ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o pracowniczych programach emerytalnych, ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o indywidualnych kontach emerytalnych, ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej, ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o pośrednictwie ubezpieczeniowym, ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych, ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, ustawie z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, ustawie z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych, ustawie z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych oraz ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych,
- 2) dotyczące czynów skierowanych przeciwko interesom uczestników rynku, pozostających w związku z działalnością podmiotów wykonujących działalność na tym rynku
– Przewodniczącemu Komisji, na jego wniosek, przysługują uprawnienia pokrzywdzonego w postępowaniu karnym.”;

4) w art. 8 dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. W razie wygaśnięcia kadencji Przewodniczącego Komisji, do czasu powołania nowego Przewodniczącego Komisji, jego obowiązki pełni

1996 r. Nr 24, poz. 110, Nr 43, poz. 189, Nr 73, poz. 350 i Nr 149, poz. 703, z 1997 r. Nr 43, poz. 270, Nr 54, poz. 348, Nr 75, poz. 471, Nr 102, poz. 643, Nr 117, poz. 752, Nr 121, poz. 769 i 770, Nr 133, poz. 882, Nr 139, poz. 934, Nr 140, poz. 940 i Nr 141, poz. 944, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 117, poz. 757, z 1999 r. Nr 52, poz. 532, z 2000 r. Nr 22, poz. 269 i 271, Nr 48, poz. 552 i 554, Nr 55, poz. 665, Nr 73, poz. 852, Nr 94, poz. 1037, Nr 114, poz. 1191 i 1193 i Nr 122, poz. 1314, 1319 i 1322, z 2001 r. Nr 4, poz. 27, Nr 49, poz. 508, Nr 63, poz. 635, Nr 98, poz. 1069, 1070 i 1071, Nr 123, poz. 1353, Nr 125, poz. 1368 i Nr 138, poz. 1546, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 26, poz. 265, Nr 74, poz. 676, Nr 84, poz. 764, Nr 126, poz. 1069 i 1070, Nr 129, poz. 1102, Nr 153, poz. 1271, Nr 219, poz. 1849 i Nr 240, poz. 2058, z 2003 r. Nr 41, poz. 360, Nr 42, poz. 363, Nr 60, poz. 535, Nr 109, poz. 1035, Nr 119, poz. 1121, Nr 130, poz. 1188, Nr 139, poz. 1323, Nr 199, poz. 1939 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 9, poz. 75, Nr 11, poz. 101, Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 871, Nr 93, poz. 891, Nr 121, poz. 1264, Nr 162, poz. 1691, Nr 169, poz. 1783, Nr 172, poz. 1804, Nr 204, poz. 2091, Nr 210, poz. 2135, Nr 236, poz. 2356 i Nr 237, poz. 2384, z 2005 r. Nr 13, poz. 98, Nr 22, poz. 185, Nr 86, poz. 732, Nr 122, poz. 1024, Nr 143, poz. 1199, Nr 150, poz. 1239, Nr 167, poz. 1398, Nr 169, poz. 1413 i 1417, Nr 172, poz. 1438, Nr 178, poz. 1478, Nr 183, poz. 1538, Nr 264, poz. 2205 i Nr 267, poz. 2258, z 2006 r. Nr 12, poz. 66, Nr 66, poz. 466, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 186, poz. 1379, Nr 208, poz. 1537 i 1540, Nr 226, poz. 1656 i Nr 235, poz. 1699, z 2007 r. Nr 7, poz. 58, Nr 47, poz. 319, Nr 50, poz. 331, Nr 99, poz. 662, Nr 106, poz. 731, Nr 112, poz. 766 i 769, Nr 115, poz. 794, Nr 121, poz. 831, Nr 123, poz. 849, Nr 176, poz. 1243, Nr 181, poz. 1287, Nr 192, poz. 1378 i Nr 247, poz. 1845, z 2008 r. Nr 59, poz. 367, Nr 96, poz. 609 i 619, Nr 110, poz. 706, Nr 116, poz. 731, Nr 119, poz. 772, Nr 120, poz. 779, Nr 122, poz. 796, Nr 171, poz. 1056, Nr 220, poz. 1431, Nr 228, poz. 1507, Nr 231, poz. 1547 i Nr 234, poz. 1571, z 2009 r. Nr 26, poz. 156, Nr 67, poz. 571, Nr 69, poz. 592 i 593, Nr 131, poz. 1075, Nr 179, poz. 1395 i Nr 216, poz. 1676, z 2010 r. Nr 3, poz. 13, Nr 7, poz. 45, Nr 40, poz. 229, Nr 108, poz. 684, Nr 109, poz. 724, Nr 125, poz. 842, Nr 152, poz. 1018, Nr 155, poz. 1037, Nr 182, poz. 1228, Nr 197, poz. 1307, Nr 215, poz. 1418, Nr 217, poz. 1435 i Nr 241, poz. 1621 oraz z 2011 r. Nr 34, poz. 173, Nr 85, poz. 458, Nr 87, poz. 482, Nr 92, poz. 531, Nr 112, poz. 654, Nr 129, poz. 735, Nr 138, poz. 806 i 807, Nr 144, poz. 854 i Nr 149, poz. 887.

Zastępca Przewodniczącego wskazany przez Prezesa Rady Ministrów.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio, w sytuacji gdy Przewodniczący Komisji nie może przejściowo pełnić obowiązków, a żaden z Zastępców Przewodniczącego nie został przez niego upoważniony. W takim przypadku Zastępca Przewodniczącego wskazany przez Prezesa Rady Ministrów pełni obowiązki do czasu przejęcia obowiązków przez Przewodniczącego Komisji.”;

5) w art. 11:

a) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Komisja podejmuje uchwały zwykłą większością głosów, w głosowaniu jawnym, w obecności co najmniej czterech osób wchodzących w jej skład, w tym Przewodniczącego Komisji lub jego Zastępcy; w razie równej liczby głosów rozstrzyga głos Przewodniczącego Komisji, a w razie jego nieobecności – głos Zastępcy Przewodniczącego upoważnionego do kierowania pracami Komisji.

3. Uchwały w imieniu Komisji podpisuje Przewodniczący Komisji lub Zastępca Przewodniczącego.”,

b) dodaje się ust. 7 – 9 w brzmieniu:

„7. O wyłączeniu Zastępcy Przewodniczącego lub członków Komisji od udziału w postępowaniu w sprawie w przypadkach określonych w art. 24 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego postanawia Przewodniczący Komisji na wniosek strony, Zastępcy Przewodniczącego, członka Komisji albo z urzędu.

8. O wyłączeniu Przewodniczącego Komisji od udziału w postępowaniu w sprawie w przypadkach określonych w art. 24 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego postanawia Komisja podejmując uchwałę bez udziału Przewodniczącego Komisji na wniosek strony, Przewodniczącego Komisji, Zastępcy Przewodniczącego lub członka Komisji.

9. Jeżeli Komisja wskutek wyłączenia jej członków nie może załatwić sprawy, Prezes Rady Ministrów wyznacza do załatwienia sprawy inny organ administracji publicznej.”;

6) w art. 12 w ust. 2:

a) w pkt 1 lit. zb otrzymuje brzmienie:

„zb) zastosowania środków, o których mowa w art. 141a ust. 2–3 ustawy – Prawo bankowe,”,

b) w pkt 4 w lit. y kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 i 6 w brzmieniu:

„5) nadzoru nad instytucjami płatniczymi w sprawach:

a) wydawania zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze krajowej instytucji płatniczej,

b) wydania nakazów, o których mowa w art. 68 oraz art. 102 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych,

c) cofnięcia zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze krajowej instytucji płatniczej,

- d) ograniczenia zakresu działalności krajowej instytucji płatniczej lub jej jednostek organizacyjnych,
- e) nakładania kar pieniężnych, o których mowa w art. 105 ust. 1 pkt 4 i 5 oraz art. 106 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych;
- 6) nadzoru nad biurami usług płatniczych w sprawach:
 - a) odmowy wpisu biura usług płatniczych do rejestru oraz zakazu wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru,
 - b) nakładania kar pieniężnych w przypadkach, o których mowa w art. 129 ust. 5–7 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.”;
- 7) w art. 16 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2–4 w brzmieniu:
 - „2. Przewodniczący Komisji, jego Zastępcy oraz członkowie Komisji mogą dokonywać wzajemnej wymiany informacji, w tym chronionych na podstawie odrębnych ustaw, w zakresie niezbędnym do prawidłowej realizacji celów nadzoru nad rynkiem finansowym.
 - 3. Członkowie Komisji mogą udostępniać informacje uzyskane w związku z ich uczestnictwem w pracach Komisji, w tym chronione na podstawie odrębnych ustaw, pracownikom odpowiednio urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw instytucji finansowych, urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego, Narodowego Banku Polskiego oraz Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, w zakresie niezbędnym dla przygotowania opinii lub stanowisk pozostających w bezpośrednim związku z pracami Komisji.
 - 4. Pracownicy instytucji, o których mowa w ust. 3, są obowiązani do nieujawniania informacji udostępnionych przez członków Komisji. Obowiązek ten trwa również po rozwiązaniu stosunku pracy.”;
- 8) w art. 19 dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:
 - „4. Należności z tytułu wpłat wnoszonych przez podmioty nadzorowane przedawniają się z upływem 3 lat od dnia, w którym upłynął termin płatności.
 - 5. Do wpłat, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.³⁸⁾.”.

Art. 167.

³⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 85, poz. 727, Nr 86, poz. 732 i Nr 143, poz. 1199, z 2006 r. Nr 66, poz. 470, Nr 104, poz. 708, Nr 143, poz. 1031, Nr 217, poz. 1590 i Nr 225, poz. 1635, z 2007 r. Nr 112, poz. 769, Nr 120, poz. 818, Nr 192, poz. 1378 i Nr 225, poz. 1671, z 2008 r. Nr 118, poz. 745, Nr 141, poz. 888, Nr 180, poz. 1109 i Nr 209, poz. 1316, 1318 i 1320, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 44, poz. 362, Nr 57, poz. 466, Nr 131, poz. 1075, Nr 157, poz. 1241, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323, Nr 213, poz. 1652 i Nr 216, poz. 1676, z 2010 r. Nr 40, poz. 230, Nr 57, poz. 355, Nr 127, poz. 858, Nr 167, poz. 1131, Nr 182, poz. 1228 i Nr 197, poz. 1306 oraz z 2011 r. Nr 34, poz. 173, Nr 75, poz. 398, Nr 106, poz. 622 i Nr 134, poz. 781.

W ustawie z dnia 25 marca 2011 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 75, poz. 398) w art. 15 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w art. 6 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) określone w ustawie z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych, ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawie z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, ustawie z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych, ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej, ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o pośrednictwie ubezpieczeniowym, ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o pracowniczych programach emerytalnych, ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o indywidualnych kontaktach emerytalnych oraz indywidualnych kontaktach zabezpieczenia emerytalnego, ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych, ustawie z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych oraz ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.”.

Dział XI **Przepisy przejściowe i końcowe**

Art. 168.

Dostawcy prowadzący w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy działalność w zakresie usług płatniczych są obowiązani w terminie nie dłuższym niż 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy dostosować swoją działalność w zakresie usług płatniczych do przepisów działów II i III.

Art. 169.

Zgoda na polecenie zapłaty, o której mowa w art. 63d ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.³⁹⁾), udzielona przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, obowiązuje w odniesieniu do polecenia zapłaty wykonywanego na zasadach określonych w niniejszej ustawie, chyba że płatnik złoży oświadczenie o cofnięciu tej zgody. Oświadczenie o cofnięciu zgody, o której mowa w art. 63d ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo

³⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 126, poz. 1070, Nr 141, poz. 1178, Nr 144, poz. 1208, Nr 153, poz. 1271, Nr 169, poz. 1385 i 1387 i Nr 241, poz. 2074, z 2003 r. Nr 50, poz. 424, Nr 60, poz. 535, Nr 65, poz. 594, Nr 228, poz. 2260 i Nr 229, poz. 2276, z 2004 r. Nr 64, poz. 594, Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 870, Nr 96, poz. 959, Nr 121, poz. 1264, Nr 146, poz. 1546 i Nr 173, poz. 1808, z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 85, poz. 727, Nr 167, poz. 1398 i Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 157, poz. 1119, Nr 190, poz. 1401 i Nr 245, poz. 1775, z 2007 r. Nr 42, poz. 272 i Nr 112, poz. 769, z 2008 r. Nr 171, poz. 1056, Nr 192, poz. 1179, Nr 209, poz. 1315 i Nr 231, poz. 1546, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 42, poz. 341, Nr 65, poz. 545, Nr 71, poz. 609, Nr 127, poz. 1045, Nr 131, poz. 1075, Nr 144, poz. 1176, Nr 165, poz. 1316, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323 i Nr 201, poz. 1540, z 2010 r. Nr 40, poz. 226, Nr 81, poz. 530, Nr 126, poz. 853, Nr 182, poz. 1228 i Nr 257, poz. 1724 oraz z 2011 r. Nr 72, poz. 388, Nr 126, poz. 715, Nr 131, poz. 763 i Nr 134, poz. 779 i 781.

bankowe, jest skuteczne w odniesieniu do transakcji polecenia zapłaty, w której dniem obciążenia rachunku byłby dzień następujący po dniu złożenia takiego oświadczenia.

Art. 170.

1. Płatnik i jego dostawca mogą uzgodnić, że do dnia 1 stycznia 2012 r. termin uznania rachunku płatniczego dostawcy odbiorcy będzie inny niż określony w art. 54 ust. 1, jednak nie dłuższy niż 3 dni robocze, a w przypadku, o którym mowa w art. 54 ust. 2, nie dłuższy niż 4 dni robocze.
2. Osoby fizyczne, osoby prawne oraz jednostki organizacyjne niebędące osobami prawnymi, którym ustawa przyznaje zdolność prawną, inne niż dostawcy, które w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy prowadzą działalność gospodarczą w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego, mogą kontynuować tę działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez wymogu uzyskania zezwolenia, o którym mowa w art. 36 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych, nie dłużej jednak niż w okresie dwunastu miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.
3. Do dnia 1 stycznia 2012 r. dostawcy są obowiązani wykonywać transakcje płatnicze w całości wykonywane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w walucie polskiej, dotyczące należności, do których stosuje się przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.⁴⁰⁾) oraz rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. WE L 302 z 19.10.1992, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2, t. 4, str. 307, z późn. zm.) w terminie nie dłuższym niż 2 dni robocze po otrzymaniu zlecenia; przepis art. 55 stosuje się odpowiednio.
4. Podmiot określony w ust. 2, który w terminie określonym w tym przepisie złoży wniosek o wydanie zezwolenia, może kontynuować działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez tego zezwolenia do czasu rozpatrzenia wniosku.

Art. 171.

1. Osoby fizyczne, osoby prawne oraz jednostki organizacyjne niebędące osobami prawnymi, którym ustawa przyznaje zdolność prawną, inne niż dostawcy, które w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy prowadzą działalność gospodarczą w zakresie usług płatniczych mogą kontynuować tę działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez wymogu uzyskania zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, albo wpisu do rejestru, nie dłużej jednak niż w okresie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.
2. Podmiot określony w ust. 1, który w terminie określonym w tym przepisie złoży wniosek o wydanie zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, albo wniosek o wpis do rejestru, może kontynuować działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez tego zezwolenia albo wpisu do czasu rozpatrzenia wniosku.

⁴⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 85, poz. 727, Nr 86, poz. 732 i Nr 143, poz. 1199, z 2006 r. Nr 66, poz. 470, Nr 104, poz. 708, Nr 143, poz. 1031, Nr 217, poz. 1590 i Nr 225, poz. 1635, z 2007 r. Nr 112, poz. 769, Nr 120, poz. 818, Nr 192, poz. 1378 i Nr 225, poz. 1671, z 2008 r. Nr 118, poz. 745, Nr 141, poz. 888, Nr 180, poz. 1109 i Nr 209, poz. 1316, 1318 i 1320, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 44, poz. 362, Nr 57, poz. 466, Nr 131, poz. 1075, Nr 157, poz. 1241, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323, Nr 213, poz. 1652 i Nr 216, poz. 1676, z 2010 r. Nr 40, poz. 230, Nr 57, poz. 355, Nr 127, poz. 858, Nr 167, poz. 1131, Nr 182, poz. 1228 i Nr 197, poz. 1306 oraz z 2011 r. Nr 34, poz. 173, Nr 75, poz. 398, Nr 106, poz. 622 i Nr 134, poz. 781.

Art. 172.

Kasy oszczędnościowo-kredytowe prowadzące w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy działalność w zakresie świadczenia usług płatniczych są obowiązane złożyć zawiadomienie, o którym mowa w art. 131 ust. 1, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 173.

1. Do wniosków o wpis biura usług płatniczych do rejestru złożonych przed upływem 9 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie stosuje się przepisów art. 67 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.⁴¹⁾).
2. W przypadku wniosków, o których mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego dokonuje wpisu do rejestru w terminie 60 dni od dnia złożenia kompletnego wniosku wraz z oświadczeniem, o którym mowa w art. 122 ust. 2, z zastrzeżeniem art. 174 ust. 3.
3. Jeżeli Komisja Nadzoru Finansowego nie dokona wpisu do rejestru w terminie, o którym mowa w ust. 2, przedsiębiorca może rozpocząć działalność w zakresie usług płatniczych w charakterze biura usług płatniczych po uprzednim zawiadomieniu o tym na piśmie Komisji Nadzoru Finansowego. Nie dotyczy to przypadku gdy Komisja Nadzoru Finansowego wezwała przedsiębiorcę do uzupełnienia wniosku o wpis do rejestru nie później niż przed upływem 30 dni od dnia jego otrzymania. W takiej sytuacji termin, o którym mowa w ust. 2, biegnie od dnia uzupełnienia wniosku.

Art. 174.

1. Do wniosku o wydanie zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, w okresie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy dołącza się dodatkowo aktualny odpis z Krajowego Rejestru Sądowego.
2. Do wniosku o wpis do rejestru, w okresie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy dołącza się dodatkowo, z zastrzeżeniem ust. 3, odpis z Krajowego Rejestru Sądowego, wydany nie wcześniej niż na 3 miesiące przed dniem złożenia wniosku o wpis do rejestru, albo zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej, wystawione nie wcześniej niż na 3 miesiące przed dniem złożenia wniosku o wpis do rejestru.
3. Do wniosku, o którym mowa w art. 122 ust. 1, w okresie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy dołącza się dodatkowo:
 - 1) aktualny odpis z Krajowego Rejestru Sądowego albo zaświadczenie z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej;
 - 2) umowę spółki, akt założycielski lub statut, a w przypadku osoby fizycznej – kopię dokumentu potwierdzającego jej tożsamość.

⁴¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 239, poz. 1593 oraz z 2011 r. Nr 85, poz. 459, Nr 106, poz. 622, Nr 112, poz. 654, Nr 120, poz. 690, Nr 131, poz. 764, Nr 132, poz. 766 i Nr 153, poz. 902.

Art. 175.

Biuro usług płatniczych jest obowiązane zawrzeć umowę, o której mowa w art. 125 ust. 2, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 176.

1. Instytucje finansowe w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, które przed dniem 25 grudnia 2007 r. prowadziły działalność w zakresie usług przekazu pieniężnego i były objęte nadzorem skonsolidowanym sprawowanym na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, a w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy nadal prowadzą taką działalność i są objęte nadzorem skonsolidowanym, mogą kontynuować tę działalność jako instytucje płatnicze.
2. Instytucje, o których mowa w ust. 1, są zwolnione z wymogu uzyskania zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, pod warunkiem zawiadomienia Komisji Nadzoru Finansowego, w formie pisemnej, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy o zamiarze kontynuowania działalności w zakresie usług przekazu pieniężnego.
3. W zawiadomieniu, o którym mowa w ust. 2, instytucja finansowa przekazuje dane i informacje określone w art. 61 ust. 1 pkt 1, 4 i 6 – 10 oraz dokumenty potwierdzające spełnienie przesłanek, o których mowa w ust. 1. Przepis art. 62 ust. 1 stosuje się odpowiednio.
4. W terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 2, lub jego uzupełnienia Komisja Nadzoru Finansowego wpisuje instytucję finansową do rejestru jako krajową instytucję płatniczą.

Art. 177.

Podmioty prowadzące systemy płatności lub systemy rozrachunku papierów wartościowych, na prowadzenie których jest wymagana zgoda albo zezwolenie zgodnie z art. 16 ustawy zmienianej w art. 161, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przekażą informacje wskazane w art. 17 ust. 3a ustawy zmienianej w art. 161, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, do:

- 1) Narodowego Banku Polskiego – w zakresie dotyczącym systemów płatności;
- 2) Komisji Nadzoru Finansowego – w zakresie dotyczącym systemów rozrachunku papierów wartościowych.

Art. 178.

Agenci rozliczeniowi prowadzący system autoryzacji i rozliczeń, niebędący bankami, przekażą do Narodowego Banku Polskiego informacje wskazane w art. 17 ust. 3a ustawy zmienianej w art. 161, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 179.

Przepis art. 19 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 166, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do należności, których termin płatności upływa po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 180.

1. Maksymalny limit wydatków budżetu państwa na lata 2011–2020 wynosi 73010,73 tys. zł, z tym że w roku:
 - 1) 2011 – 6150 tys. zł;
 - 2) 2012 – 6396 tys. zł;
 - 3) 2013 – 6632,65 tys. zł;
 - 4) 2014 – 6891,33 tys. zł;
 - 5) 2015 – 7166,98 tys. zł;
 - 6) 2016 – 7432,16 tys. zł;
 - 7) 2017 – 7692,28 tys. zł;
 - 8) 2018 – 7953,82 tys. zł;
 - 9) 2019 – 8216,30 tys. zł;
 - 10) 2020 – 8479,22 tys. zł.
2. W przypadku zagrożenia przekroczenia limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, na dany rok budżetowy, zastosowany zostanie mechanizm korygujący polegający na:
 - 1) ograniczeniu kosztów rzeczowych Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego związanych z realizacją zadań wynikających ze sprawowania nadzoru nad instytucjami płatniczymi i biurami usług płatniczych lub
 - 2) racjonalizacji częstotliwości wykonywania czynności w ramach nadzoru sprawowanego przez Komisję Nadzoru Finansowego nad instytucjami płatniczymi i biurami usług płatniczych.
3. Organem właściwym do wdrożenia mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 2, jest odpowiednio Komisja Nadzoru Finansowego i Urząd Komisji Nadzoru Finansowego.
4. Organem właściwym do monitorowania wykorzystania limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, jest minister właściwy do spraw instytucji finansowych.

Art. 181.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 159, który wchodzi w życie z dniem 18 grudnia 2011 r.;
- 2) art. 167, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2012 r.

MARSZAŁEK SEJMU

/ - / Grzegorz Schetyna